

புகழேந்திப்புலவர்

இயற்றிய

அல்லியரசாணிமாலை

சித்திரப்படப் பதிப்பு.

MADRAS

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
(Madras Times Printing & Publishing Co., Ltd)

BY
W. F. BHANAME ESQ. I.C.S. (RETIRED) AT 92 MOUNT ROAD

1913

மு க வு ரை

நூ லா சி ரி ய ன் வ ர லா று

பலவியங்க ளாபபரிக்கப் பலலாண்டு வாழத்தென்கதச
சொலவியற் கவிவாணா தோத்திரங்கா செயதுநிறக
விலவியலில் வலவவளாய வியனமதுரை ஆண்டிருந்த
அலவியின் கதைதனனை அரிவைபருந தாம்படி நக
நலவியற் றமிழதன்னில் நயமாக்க செயதுவைத்த
வலவியற் புலவாவெண்பாத தமிழவளத்தில் மிக்கவராம

புகழேந்திப்புலவா சரித்திரம் காண்பரம்பரையில் பலரால்
பலவாறாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது அவர் காலம், நாடு, நகரம்,
சாதி இவைகளிவையெனத் துணிர்து சொல்ல முடியாது ஆயி
னும அவர் கம்பா காலத்தில் இருந்தவரெனக் கூறுகிறார்கள பழிக
காசுப்புலவர் பாடிய தொண்டைமண்டலசதகம் எனனும ஞாலில்
புகழேந்திப்புலவா தொண்டைநாட்டிற் செங்கற்பட்டுக் கருகிலுள்ள
பொன்னிநகரத்தூறிய பிறந்தவரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது
இனி, முன்னே சொலவியபடி காண்பரம்பரையில் வழங்குகிற அவ
ருடைய சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய்க் கூறுவோம்.

வரகுணபாண்டியன் என்கிறா அரசன் மதுரையில் அரசு
செலுத்திவந்தான் புகழேந்திப்புலவா அவனுடைய சமஸ்தான வித்து
வானாக இருந்தார் அக்காலத்தில் உறையூரில் குலோத்துங்கசோழன்
என்றொரு மன்னன் இருந்தான் இந்த மன்னனுக்கு வித்தியா
குருவும், சமஸ்தான வித்துவானுமாக இருந்தவர் ஒட்டக்கூத்தர்
என்பவர். இவரைச் சோழன், பாண்டியநாடு சென்று பாண்டியன்
மகளைத் தனக்கு மணம்பேசி வருமபடி அனுப்பிவைத்தான்.

ஒட்டக்கூத்தரும் அவவாறே பாண்டியனிடம் சென்று சோழ
னுக்கு அவன் பெண்ணை விவாகம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று

கேட்டா அப்பொழுது பாண்டியன் ஒட்டக்கூத்தரை நோக்கி
 “உமது சோழமன்னன் எமது பெண்ணைக் கொள்ளத்தக்கவனோ?
 எவ்வகையில் அவன் எங்களிலும் ஏற்றமானவன்?” என்று பரி
 காசமாகக் கேட்டா இதைக்கேட்ட கூத்தா, கவிஞராதலால்
 பாண்டியனை நோக்கி “உமது நாட்டு வைகைபாறு, எங்கள் காவேரி
 நீர்த்தத்திற்குச் சமமாகுமா? உமது சந்திரகுலம் களங்கமற்ற எங்
 கள் சூரியகுலத்திற்குச் சமமாகுமா? உமது மீன்கொடி எங்கள்
 புலிகொடியாகுமா?” என்ற இதுபோன்ற இன்னுஞ் சில கருத்துக்
 களை யடைத்து,

கோரத்துக் கொலோ கனவட்ட மமமானே

கூறுவதுங் காவிரிக்கு வைபயே வமமானே

ஆருக்கு வேம்புதிக ராகுமோ வமமானே

ஆதித்தனக்குதிக ரம்புலியோ வமமானே

வீராகுள் வீரனொரு மீனவனோ வமமானே

வெற்றிப் புலிகொடிக்கு மீன்கொடியோ வமமானே

ஊருக் குந்தைநகா கொற்கையோ வமமானே

ஒக்குமோ சோண்டுகுப் பாண்டியா மமமானே

என்ற பாடல் ஒன்றைச் சொன்னா

இந்தப் பாட்டைக் கேட்டா புகழேந்திப்புலவா, ‘பாண்டியன்
 சமஸ்தான வித்துவானாக நாமிருக்க, நமக்கெதிரே நமது மன்னனைக்
 குறைவுபடுத்தி ஒரு புலவன் பேச நாம் சமமாயிருப்பதா?’ என
 றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தா பாட்டுக்கு எதிர்பாட்டாக “சமபந்தா
 இடம் ஏடு எதிரேறிப் போனது காவேரியிலா வைகையிலா? சிவன்
 முடியில் ஏறுவது சூரியன் சந்திரன்? திருமால் அவதாரங்களில்
 ஒன்று புலியா, மீனா?” என்ற இதுபோன்ற வேறுசில கருத்துக்
 களையும் அமைத்துப் பாண்டியனை உயர்த்தி,

ஒருமுனிவ னேரியிலோ வுரைதெளித்த தமமானே

ஒப்பரிய திருவிளையாட நெந்தையிலோ வமமானே

திருநெடுமா லவதாரஞ் சிறுபுலியோ வமமானே

சிவன்முடியி லேறுவதுஞ் செங்கதிரோ வமமானே

ரண்டு வருஷமாக மழையும குன்றியது குடிகள் வலசை வாங்கிப் போனார்கள்

பாண்டியன் நாட்டில் தங்கியிருக்க மனமில்லாத சொக்க நாதா, மீனாட்சி சமேதராய்க் கானகநாதர் அங்கே அருமை யாய்த் தழைத்துப் பசுசென்றிருந்த தனி விலவ மரத்தின்கீழ், இரு வரும் தங்கி இளைப்பாறினார்கள் அப்போது அந்த மரத்தின்மீது நுந்த நீக்காக்கை ஒன்று ஆகாசத்திற் பறந்து தண்ணீர் தெளித் தது அதனை குளிராகத் சொக்கநாதா, பசுசிலையிடினும் பததாககு இரங்குபவா ஆகையால், மிகமகிழ்ந்து, அந்தப் பறவைபை அழைத்து அது அந்த விலவமரத்தைக் காதலவந்த உதகம் கைங்கரியத்துக் காக மாணுஜனமம் கொடுத்தருளினா அதனால் அது ஒரு பெண்ணுருவடைந்து பாண்டியன் வீட்டு வெள்ளாட்டியாயிற்று. இவ்வெள்ளாட்டிக்கு நீன்முகன் எனும் ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. சித்திராங்கதபாண்டியன் உளவரிட - ஆறாயிரம் பாண்டியரும் தவளு செய்பு பிள்ளை வரப் பெறும் பொருட்டு ஆரணிபத்திறகுச் சென் றார்கள் அப்பொழுது வெள்ளாட்டியின் புத்திரனாகிய நீன் முகன் பாண்டிய ராசசேயத்தைத் தான் கையற்றி ஆண்டவந் தான். பாண்டியர் தவத்தால் அமையமா இரங்கி இவர்களுக்குப் பொதுவில் ஒரு பெண்பகவு அளித்தனள் இக்குழந்தை, மீனாட்சி யமிசமாய அல்லியிலே லேஸ் அவதரித்தது அக்காரணத்தால், அல்லி பெண்ப பெயர் பெற்றது 'இது பெண்பகவானும விரதீரங்கனில் ஆண என இருந்து, எழாம் வயதில் நீன்முகனைக் கொன்று பட்டங் கட்டி அரசாளும்' என அமையமா வரச் செய்திருந்தபடியால், பாண்டியர் இதனை நாளொரு நேரமியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தார்கள்

நீன்முகன், பாண்டியர்களை மகிபாமல், அவர்களிடத்திற் பகுதி வாங்கிச் செருகுநிறுந்தான் ஆகையால் எழு பிழையத்தில் இதனை உணர்ந்த அல்லியமமான், நீன்முகனை எதிர்த்துச் சங்கரித் துத், தானே பட்டங் கட்டி கடுகொண்டு பெண்ணரசியாய் மதுரையை ஆண்டிருந்தனள்.

ஆனையும் பெண்ணனை

ஆடகனும் பெண்ணாடகன்

குதிரையும் பெண்குதிரை

கூட்டமெல்லாம் பெண்கூட்டம் ஆகித் தன்னைச் சூழநிற்குக, மங்கைப்பருவம் அடைந்து மாவீரனே பராகிரமத்தோடு அல்லியம்மை அணிமதுரைபை அரராண்டு அழநதிற்குதான்.

தீர்த்தபாதகிரைசென்ற அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும், வேடடைமேற்றசென்ற அல்லியை, மதுரையநகர கானகத்திற கண்டார்களா அர்ச்சுனன் அல்லியை மணக்கவிரும்பிக் கண்ணனோடு போசுததான். கண்ணபிரான், அவனை அவன மணப்பது அசாதத்திய மெனக்கூறி, அவனுக்குக் காதல் அதிகரிக்கச்செய்தனா. அவர் அல்லிபோற பட்டுமூதிக் குளத்தோரத்தில் மரத்திற கட்டி வைத்துவிட்டு, அர்ச்சுனனை அகில தண்ணீரகொண்டிவரச சொன்னா அவன் அந்தப் பட்டத்தைப் பார்த்தபடி பே, மையல் அதிகரித்து மயங்கி யிருந்துவிட்டான்

‘பெண்மயக்கம் பொல்லாது பேயபிடித்தாற போலெவர்க்கும்

உண்மயக்கும செலவெழி விக்கும’

என்றபடி அல்லி மயக்ககதால் அர்ச்சுனன் வாடினான். இதனை யுணர்ந்த கண்ணபிரான் தாமோரு வனக்குறத்தியாப் வடிவெடுத்தது

தினதெந்தின தினதெந்தின தினதெந்தின தினன

தென்னதி நாதினன தினதெந்தின தினன.

எந்தனது திருநாடு கேட்கிறபோ தம்பி

ஏற்றமுள்ள இரத்திரனா ராளுமெங்கள் நாடு

சந்திராகள சூரியாகள தவமபுரியும் நாடு

தவமுனிவா ருஷிகௌல்லாம் வாழும்மெங்கள் நாடு

கொச்சுமலை குடகுமலை எங்கள்து நாடு

கும்பேசா வாழுவதும் எங்கள்து நாடு

பச்சைமலை பவளமலை எங்கள்து நாடு

பரமசிவன் வாழுவதும் எங்கள்து நாடு

வங்காளஞ் சிங்காளம் மகதமெங்கள் நாடு

வளம்பாடிச் சூரியுரைக்க வந்தேனடா தம்பி

பசிகால மாணுலே பழங்கூறி வருவோம்
 பரமசிவ னுமைபவடகு கைபாக்குங் குறத்தி
 ராமக்காள லட்சுமக்காள பெரமமக்கா னென்போ
 நலமறிந்து குறியுரைப்போம் நட்புணையாய் நாங்கள்
 உணமைப்பாக குறியுரைப்போம் உன்றனக்குத் தமசி
 என்னுனை உன்னுனை என்றவளுளு சிரித்தாள்
 சிரித்துக்கொண்டே.

திருக்களாந்தி பிறைநீடு சிவனுடைய மகனே
 திருத்தணிகை வாழ்முநகா சேவைபுருள வேண்டி
 வனகுருத்தி வளாரிப்பாமை வந்துதவ வேண்டி
 மலைபாநா பகவதியே வாககருள வேண்டி
 அலர்மேலு மங்கைபரே மலைமேலுந் சிந்தை
 அனைவோரும் வந்து குறி அன்புகர வேண்டி
 ஆகாய வாணிகா நகை ஐயனா டிராரி
 அமமைவல்லி அமுமைபவளம் அரியகுறி சொல்லும்
 பொங்கல் நாளினுருளும் பொற்கொடியே தெய்வம்
 பூவாடைக் காரிபமமைபுகழ்ந்து குறி சொல்லும்
 தெய்வங்களை நினைந்தாலே சிலிர்த்துக்கொள்ளு துடம்பு
 தேகமெல்லா மயிரிசூசல இதிகழ்தே தமசி

என்று அரசுசுனருக்குக் குறிசொல்லி, அல்லியம்மைபை வசப்படுத்த
 மருந்துகொடுத்ததா அர்ச்சுனன் அப்பொய்மருத்தை மெய்மருந்தாக
 நம்பி, அல்லிகுளத்திலு, அல்லியின் பேரைச்சொல்லி, அவளுடைய
 தாதுபா அறிபத் தண்ணீரில் உரைத்தான் அதனை அறிந்த அல்லி,
 அர்ச்சுனருக்கு ஆக்கினையிட்டாளா, வெப்ப வெப்பிலில் வெம்பாமண
 லில் அர்ச்சுனை உருட்டுவித்தாள் கண்ணன் கிருபையினால் அர்ச்
 சுனருக்கு தென்கியில்லை அல்லியின் தாதியாகள், தூக்குமாரு செப
 பனிடடு அர்ச்சுனை ஏணிமேலேற்றித் தூக்குக்காரியிறில் மாட்டிக்
 கொள்ளத் தூண்டினார்களா கிருஷ்ணமூர்த்தி பெருச்சாணி தூபங்
 கொண்டுவந்து ஏணிப்பத் தள்ளிவிட்டார். அர்ச்சுனனுக்குப் பதி
 லாக ஏணிமேல் ஏறியிருந்த தாதி, செங்கமலம் எனப்பவள தூக்கில்
 மாட்டிக்கொண்டு தொங்கி மடிந்தாள், அர்ச்சுனைக் காளிக்குப் பணி

யிடக்கொண்டு சென்றார்கள். கண்ணன் கிருபையால் காளியம்மை, ஆண்பலி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அாச்சுனன் பிழைத் தான. பிறகு, தாதிபாகள, அவனைப் பூதக்கிடங்கில் போட்டடைத் தாகள கண்ணன் கிருபையால் அங்கேயும் அாச்சுனற்குக்கெடுதி யில்லை + ✱

தெய்வப் பெண்போல ¹ஸ்ரீராமா வடிவெடுத்தா
செக்கச செவேலெனவே தீவுக கிளிபோல
மின்னுகிற காரதிபைப்போல வேரிற் பவளம்போல
நாரபகும் பிராயம்போல கன்னிகடும் பிராயமுடன்
பூக்கும் பிராயமுடன் பிஞ்சுவிடுங் காலமதாய்
கொஞ்சம் வபதவடகுத கொழுந்தெல்லாம் பிஞ்சுவிடும்
பாதிப் பிராயமவள பகதெல்லாம் பிஞ்சுவிடும்
இருண்ட முந்த சோலையிலே சிவந்தெழுந்த சூரியன்போல
குன்றினமேற் சந்திரனதான குதித்தெழுந்த பாவனைபோல
அழகு நடைகுலங்க ஆனந்தங் கொஞ்சிடவே
முதது நடைகுலங்க முகமெங்கும் ஒளிவீச
மதுரைத் தெருவினிலே வந்தாளைத் தெய்வகனனி.

வந்த அனகுள்ள பெண்களைநோக்கி,

அககைமாரே தங்ககைமாரே அமலமாரே பாடடிமாரே
எட்டுநாள ஆபிற்றமமா எனகணவன வீடுவிட்டு
ஆரோ தெரியாது அடக்கி வசங்கொண்டார்கள
(என) கணவனைக் காணாமல் கலங்கித் திரிகிறேனே

அறிந்தால் உரையுங்கள அககைமாரே என்றழைதான்
அவள அமுத குரல்கேட்ட தாதிபாகள அல்லிகறிவித்தார்கள
அதுகேட்ட அலலி, அதனைநம்பி, அாச்சுனனைச் சிறையிலிருந்து
விடுவித்தாள். பிறகு கண்ணன் கிருபையால், அாச்சுனன் நாணற்
பூபோலே நரைத்த கிழவனைப்போல வடிவெடுத்த அல்லியைப்
போல் படமெழுதி வைத்துக்கொண்டு அவள வீட்டுவாசலில் உட
காந்திருந்தான். அல்லி, அவனைக் காலவதற்குப் பாம்புகளையும்
யானையையும் ஏவினாள். அவைகளால் அவன் இறக்காமையால்,

¹ ஸ்ரீராமா = கண்ணன்.

அல்லி அதிசயித்தது, அவன் விருமபிரபடி அவனுக்குத் தனது சேலையிலே ஒருமுழத்தாண்டு தானஞ்செய்தாள அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட அரச்சுனன், கண்ணனோடு கலந்தது, தான் ஒரு பாம்பாகவும், கண்ணன் பாம்பாடியாகவும் வேடமூண்டு அல்லியிடத்திற் சென்றான். பாம்பாடும் அதிசயத்தைக்கண்ட அல்லி, அதன்மேல் ஆசைப்படப்பிடி, பிடாரன் அனுமதியோடு அதனை ஓரிரவு தன்னிடத்தில வைத்துக்கொண்டான் கண்ணன் மாயகைபால், அன்றிரவு அல்லிக் கு மாறாத நித்திரை பொருந்தியது. அப்பொழுது பாம்பாகிய அரச்சுனன் தனது கிஜவடிவங் கொண்டிருந்தான். மறுநாள் எப்போதுமேபாலப் பாம்பாகி இருந்த அரச்சுனனைக் கண்ணனாகிய பிடாரன் மறுபடியும் அல்லியிடத்திலிருந்து மீட்டுக கொண்டுபோனான் அதுமுதல் அல்லி, கருவுற நிருந்தாள் அது அவளுக்கே தெரியாது. மறுபடியும் கண்ணன் மாயகைபால், அல்லி வேடடைமேற் சென்றான். அங்கே இளைப்படைந்து காணக்கூடிய திரிந்த அல்லி நீர் வேண்டி வருந்தினாள் அதற்கு முந்தியே அவ விடத்தில அரச்சுனன் ஒரு காசிப்பிராமணனாகவும், கண்ணபிரான் ஒரு பிராமணத்தியாகவும் வடிவெடுத்தது தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்திருந்தார்கள அரச்சுனனாகிய வேதியன் கிழவன், இவனுக்கு கண்ணபிரானாகிய வேதிய மாதரசி இளைப்பாள், இவர்களுடைய தண்ணீர்ப்பந்தலில் தாகநதணித்துக்கொண்ட அல்லி இவர்கள் வரலாற்றை வினவினாள்.

அதற்கு, அந்த வேதியமாதா,

“தெய்வலோகம் தன்னிலவாமும் தெய்வப் பிராமணத்தி (நான்) வாழ்ந்த பெருமைகளும் மகிழ்ச்சிகளும் மெத்தவுண்டு ஆண்டி பரதேசி அமுதுக்கு வந்தார்கள அள்ளிப் பதரையிட்டேன் அநியாயஞ் செய்ததனால் இரத்தவிதமாக இருக்கின்றேன் பெண்ணரசே சங்கரா சாபத்தால் தவிக்கின்றேன் மாதரசே சாபந தொலைவதற்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தேன்மமா அண்ணனிலலை தம்பியிலலை அரிப மனிதரிலலை மாமனிலலை மாமியிலலை மறமும் ஒருவரிலலை

தாங்கி நுழைவதற்குத் தாழ்வாரம் இல்லையென்றான்
 எட்டி நுழைவதற்கு இரவானம் இல்லையென்றான்
 வாவென நுழைப்பதற்கு மனித ரொருவரில்லை
 தோலும் கரம்புகளும் தொங்குகிற கிழவனுக்கு
 மாஞ்சு கிழவனுக்கு மாலைபிட டேன ஆபச்சியரே
 இறந்த கிழவனின்னும் இறந்து மடியவில்லை
 பாவம் தொலைவில்லை பக்தி நியை என்னசெய வேன
 எவல் பணிகள் செய்வேன எங்கா கிலுமிழைப்பேன "

என்று கூறினான் அது கேட்ட அல்லி, அவளை அவள் கணவ
 னுடன் தனது ஆரணங்களுக்குக் கொண்டு சென்றாள் அங்கே,
 அாச்சுன்ன, கண்ணன் மாயகையால் அலலிக்குத் தானிகட்டி, அவ
 ளுடைய விருந்துக்குத் தருமாபுரம் போய்விட்டான் தானிகட்டி
 வன அாச்சுன்ன எனதெரிப்பத அலலி, பல் தேடித்து மன்னா
 கையும் வரவழைத்துச் சத்தியபுரம் செப்பச் சென்னா எல்லாரும
 சத்தியபுரம் செய்தானா அங்குவந்திருந்த வீமன் மூலம் அவ்வளவு
 செய்யாமல் பெய்க்கொப்பரைவில் கையை வைப்பதற்கு மாறாக
 வாயைவைத்து நொப்பெல்லாங்குடித்துவிட்டு யாக்குந் தெரியாமல்,
 கண்ணனோடு தருமாபுரம் போய்விட்டான் அல்லிபரசி, அதற
 காக மிகவும் கோபித்து, பாண்டவா மேல் படைபெய்ததுச் சண்
 டைக்குச் சென்றாள் அங்கே, அல்லிபை எதிர்த்த பீமனும்
 கிருஷ்ணனும் தோற்றே றடிப்போனாகுள் பிறகு, சகாதேவன், புலிக
 கூண்டு கொண்டு வந்து, தந்திரமாக அல்லிபைப் பிடித்துக்கொண்
 டான். பிடிபட்ட அல்லிபரசி, திரௌபதை முதலியோருடைய
 தூண்டுதலால், மனந்திருமதி, அாச்சுன்றகு மாலைபிட டான்

உ

கணபதிதுணை

அல்லியரசாணிமாவலி

காப்பு

விநாயகர் தோத்திரம்

ஐந்தா கரத்தோனே அருளுமையாள புத்திரனே
அறுமுகற்கு மூத்ததொரு யானைமுகப் பிள்ளையாரே
வித்தைக களஞ்சியமே வேழமுகப் பிள்ளையாரே
தொந்தி விநாயகனே தொப்பைக கணபதியே
பானை வயிறோனே பழமேந்தாங் கையோனே
மூல முதலே முன்னடக்க வேண்டுமையா

சரசுவதி தோத்திரம்

நாவிற சரசுவதியே நானமுகனா தேவியரே
சதாமுகனா தேவியரே தாயே சரசுவதியே
வாக்கு வரமருளவாய மறையவனா தேவியரே
நாவு தவறாமல நற்கருததுத் தாருமமமா
இந்தக் கதைதனக்கு இனிகருத்தைத் தாருமமமா
பூவி லமாந்ததொரு பொற்கொடியே நானசரணம்
சரணமென றடிபணிகதேன தற்காக்க வேண்டுமமமா
தப்புக் ஞண்டாயின் தாயே யருளபுரிவாய்
குற்ற மிருந்தாலுங் கொண்டணைக்க வேண்டுமமமா
அல்லி கதையுரைக்க அருளபுரிய வேண்டுமமமா.

நாட்டுச்சிறப்பு

புருகுஞ் சோலை தென்னன வளநாடு
புருஞ் சோலை கனமகரை நனமை

வடகாஞ்சி முத்திறங்கும் வடமதுரைப் பட்டணமாம்
 தென்காஞ்சி முத்திறங்குந் தெனமதுரைப் பட்டணமாம்
 வாழை வடக்கீனும் வடமதுரைப் பட்டணமாம்
 சோலை கிழக்கீனும் துய்யபலா மேற்கீனும்
 வாழை வடக்கீனும் வாங்கமுகு மேற்கீனும்
 கருமபு மிளநீருங் கண்திறந்து மடைபாயும்
 கடடுக கலங்காணும் கதிருழுகு நெறகாணும்
 அரிதா ளறுததுவா மறுதாள் பயிராகும்
 அரிதாளின் கீழாக ஐங்கலந்தேன கூடுகடும்
 ஆணைகட்டுந் தாளும் வானமடும் போராகும்
 மாடுகட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெலென்று
 ஆணைகட்டிப் போரடிக்கும் அழகான தெனமதுரை
 தானாகத் தானவளாந்து தழைத்தோங்குந் தெனமதுரை
 சோலை மலருடைய சொக்கா கிருபையினால்
 அங்கயற்கண் மீனாட்சி அமமை யருளாலே
 மாதமொரு முமமாரி வருஷிகுந் தெனமதுரை
 முமமாரி பெய்யும் முறைமையுள்ள தெனமதுரை
 பஞ்சை பனாதி பரதேசி கிடையாது
 பஞ்சங் கிடையாது பாண்டி வளநாட்டில்
 கருப்புக கிடையாது கனத்ததொரு மதுரையிலே
 கூலி குறையாது குறைமாதகா லளக்காரகள்
 அங்காடி கூடை யதிரவிலே கூளர்கள்
 ஏழை பரதேசி யிலலறங் குடிவாழ்க்கை
 தழைத்தோங்கி வாழுவார்கள் சங்கரன் கிருபையினால்
 எங்கெங் கணுமிருந்து ஏழைபர தேசிகளும்
 அடுப்பார பரிசனங்கள் அந்த மதுரையிலே
 மதுரையை யடுத்தவர்கள் வாழ்வரசு பெற்றறிவார

பாண்டியன் பெருமை

நீதி மனுமுறைகள் நெறிதவறா மன்னவனும்
 செங்கோல் பிடித்தசித்தி ராங்கத் பாண்டியனும்
 மகுட முடிசூடும் மன்னனெனக் காதனத்தில

அல்லியரசாணிமாலே

தங்க முடிசூடி தரணிபதி யாணடிருந்தான
சொக்கா வலிமையுண்டு துரைராஜ பாண்டியற்கு
மீனாட்சி வலிமையினால் மேனமைபுட னுணடிருந்தான
ஆறி லொருகடமை யரசனவன வாங்குவது
சக்கர நெறிப்படியே தரணிதனை யாணடிருந்தான
சொக்கா திருவிழாச சோராமற செய்திடுவான
ஐயன் திருவிழா ஆனந்த மாயநடத்தி
உலகந் தழைத்தோங்க உத்தம னுணடிருந்தான
தாழ்வுக ளிலலாமற றழைத்தோங்கி வாழ்ந்திருந்தான
அப்படி வாழ்நது அரசாளுந் நாளையிலே

சோழராஜன் வறுமை அல்லது சிறுமை

சோழராஜன் தனனாட்டிற் சொன்கிரிப் பட்டணத்தில்
மழையும் கிடையாது மனனனது சீமையிலே
தூறல் கிடையாது சோழனது சீமையிலே
பயிரும விளையாது பறவைகள் நாடாது
குடிக்கஜலங் கிடாது குருவிகள் நாடாது
தீய்ந்தன பயிரகளெல்லாந் தேசங்க ளத்தனையும்
காய்ந்தன மரங்களெல்லாங் கணியும் கிடையாது
ஏரி குளங்களிலே இறைக்கஜலங் கிடாது
பூமி தனிறபுலலு பூண்டுந் கிடையாது
சருகுபோ லுலாந்தனரே தனிச்சோழன் பட்டணத்தில்
அன்னங் கிடையாது அரிய மணிதருக்கு
சோறு கிடையாது சோழனது சீமையிலே
எல்லாரும் பரதேசி யேழைகளாய்ப் போனாக
பெண்டுடனே பிள்ளைகளும் புருஷ ஜனங்களெல்லாம்
இனியிருந்தா லிவவிடத்தி லிறந்து மடிவோமென்று
சொல்லாம லோடுகிறா சோழராஜன் சீமைவிட்டு
† வலசைவாங்கிப் போனாகள மன்னா பரிஜனங்கள்
குடிவலைசை வாங்கினாகள குடித்தனக் காரரெல்லாம்
அணடிப் பிழைக்கவென்று அனைவோரு மோடிவிட்டா

† 'வலசை' வாங்கல் = 'குடிசையை விட்டோடல்'

வநதுமிகச் சோந்தார்கள மதுரைவள நனனாட்டில்
 பாண்டியன் தேசம்திற பரிசனங்கள் வந்தடுத்தாரா
 அப்போது சோழமன்னன் அவனுடைய பட்டணங்கள்
 பாழடைந்து போயிறதே பரிசனங்க ளிலலாமல்
 சோழனது சீமையிலே தூக்குறி யடைந்தனவே
 பன்னிரண்டு தன்வருஷம் பாரிலமழை யிலலாமல்
 மாடு கிடையாது மனிதருங் கிடையாது
 தங்கநிழல் கிடையாது தரித்திரமே பெரிதாச்சு
 என்னசெய வேனென்று எண்ணமிட்டான் சோழனவன்
 வாடி மனந்தளாந்தான் வாடும் பயிர்துபோல
 செடியின்கீழ்ப் புலலதுபோற செழித்த திருமுகங்கள்
 களாநிலத்துப் புலலதுபோற கருகி நிறங்குலைந்தான்
 எண்ணாது மெண்ணியேங்கி மனந்தளாந்து
 ஆரை யடித்தோமோ அநியாயஞ் செய்தோமோ
 கூலி குறைத்தோமோ குறைமரக்கா விட்டோமோ
 பஞ்சை பனதிகளைப் பறக்கவடித தோட்டினோமோ
 அந்தணா வேதியற்கு அபசாரஞ் செய்தோமோ
 தெய்வத்தின் தன்செயலோ திருவுளத்தின் சோதனையோ
 ஆரை யடுப்போம் அண்டிப் பிழைத்திடுவோம்
 எவரை யடுப்போம் இக்குறையைத் தீர்த்திடுவோம்
 தேசமும் பாழாச்சு ஜனங்களெல்லாம் பறிபோச்சு
 அனைவரும் போயடுத்தா ரணிமதுரைப் பாண்டியனை
 பாண்டியன் தேசமது பதவி யடைந்ததுகாண
 சொக்கா கிருபையினுற சுகமாயிற்று தெனமதுரை
 மீனாட்சி வலிமையினுல மேனமைபட்டான் பாண்டியனும
 தெய்வச் செயலாலே சீர்பெற்றான பாண்டியனும
 நானு மவருடைய நாதரடி தாளபணிந்து
 பாண்டிய னனுமதியாற பகவானை நாமவணங்கி
 சொக்கர் மீனாட்சியரின் துணையடியை நாமபணிந்து
 பாண்டியனைக் கண்டு பகவானுக் கறிககையிட்டு
 ஐயர் கிருபையினு லதிஷ்டம் பெறவேண்டும்
 இதுதான் வயணமல்லால் இதைவிட வேறேயுண்டோ

மகாதேவர் கண்திறந்தால் மழைக்குக் குறைச்சலுண்டோ
தழைத்திருக்குஞ் சீமையென்று தரணிபதி எழுந்திருந்தான
மதுரைக்குப் போகவென்று மனன நெழுந்தவந்தான
சினேகந்தான செய்துகொளவோம் தெனமதுரைப் பாண்டியனை
என்று பயணமிட்டான இடருகளைத் தானதொலைக்க
கொஞ்சமுள்ள சேனைகளைக் கூடத் துணையாகி
பூவின முடிதுலங்க பொன்னு பரணமினன
வாளுங் கடகமும் வயிரமணி டாலதுலங்க
புரவியின மேலேறிப் புறப்பட்டான சோழனவன

சோழராஜன் பாண்டியனைக் காண்கிறது

பாண்டியன் தேசத்திற பகருவமாய வருகிறானே
வெகுதூர மாய்நடந்தது வேஷ்டைகள் தானபட்டு
தொலைதூர மாய்நடந்தது தொனமதுரை வந்தானே
மதுரை வளநாட்டில வந்துவிட்டான சோழனவன
கோட்டைக்குள் ளேறுமுடிய கொற்றவனுஞ் சோழனவன
தூதுவாக ளோடிப்போய்ச சொன்னார்கள் பாண்டியற்கு
சந்தோஷங் கொண்டு தனிமதுரைப் பாண்டியனும
வரச்சொல்லு மென்று மனனன கொலுவமார்தான
அப்போது தூதுவாவந் தறிககையிட்டா சோழனுக்குக்
கொலுமுகத்தைத் தேடி கொற்றவனுந் தானடந்தது
பாண்டியனைக் கண்டு பரிவுடனே தண்டனிட்டான
தண்டனிட சோழனுமே சித்திராங் கதராஜன
திடுக்கிட டெழுந்திருந்தது சிங்காதன மேடைவிட்டு
கூடவே கையெடுத்ததுக் குமபிட்டான பாண்டியனும
கட்டித் தழுவி களிகூரத் துறவாடி
கூட்டிவந்தது கொலுமுகத்திற கூடவுட காரவைத்தான
இடசும மாசனத்தி லிருந்தானே சோழராசன்
சினேகிதன் முகம்பாத்ததுத் தென்பாண டியராசன்
சோழன் முகம்பாத்ததுச் சொல்லுகிறுந் பாண்டியனும
எங்கேவந்தி ரென்னசேதி எனனுயிரக் குயிராததோழா
அவசரமாய் வந்ததென்ன ஆட்களபடை யிலலாமல

வோவை பொழிந்திடவும் வேற்றுமுக மாவதென
 சிந்தை கலங்கத் திருமுகந் தானவாட
 பூமலை தானகசங்க பொனம்குடந் தானகருக
 அழகுமுற றுமமாறி யனலிலிட மெழுகதுபோல
 உருமாறி வந்ததென வுணாவுடைய மன்னவரே
 எனறனுக்குத் தானதெரிய இயம்பிடுங்கா ணென்றுரைக்க

சோழராசன் பாண்டியனிடத்தில் சொல்வது

அவ்வாறதை தானகேட்டு அப்போது சோழனவன்
 தனக்குள்ள வருத்தமதைச் * சாங்கமாயச் சொல்லுற்றா
 பன்னிரண்டு வருஷமாகப் பாரிலமழை நிலலாமல்
 தவிக்கிற தேயுலகந் தாங்க முடியவில்லை
 நிருவகிக்க மாட்டாமல் நிலைக்காம லோடிவிட்டா
 தாள முடியவில்லை தனிமதுரைப் பாண்டியரே
 நானினிததுப் போனால் னைமையோ வுறையனுக்கு
 உமமுடைய ராசசிவந்தா னொருகுறைவு மில்லாமல்
 தாழவுக் கிலலாமற் றாணிகள் தானதழைக்க
 தேசஞ் செழிக்கச் சிறப்புடனே நீர்வாழ்க
 எளியவன் போலேநான் இந்நதச் சிறுமைபட
 பாக்கமனம் வந்ததோ பாராளும பாண்டியரே
 என, தேசஞ் செழிக்க ஐனங்களு மீட்டேற
 அவ்வளவு நீருதவி அனுகூலங்கு செயதாலே
 நன்றி மறப்பேனோ நானுள்ள நாளவரைக்கும்
 சகாய மறப்பேனோ தாரணி யுள்ளவரும்
 உதவி மறப்பேனோ ஆழியுள்ள நாளவரைக்கும்
 இந்நதச் சகாயத்தை யெப்போதும் யான்மறவேன்
 சஞ்சலந் தீர்வைப்பாய் தனிமதுரைப் பாண்டியரே
 அவ்வச னங்கேட்டு அழகுள்ள பாண்டியனும்
 சோழன் முகநோக்கிச் சொல்லுவா னொருவசனம்
 எனனாலே யாகுமோ இவவுலகந் தானதழைக்க
 நம்மாலே யாவதுண்டோ நாடுகள் தழைத்தோங்க

* சாங்கம் = (ஒழுங்கு), சாங்கோபாங்கம்

அலலியரசாணிமாலே

உன்னாலு மென்னாலு முலகந தழைத்திடுமோ
தேவாதி தேவா திருவருள தானிருந்தால்
நாத ரதுதயவு நமக்கு இருந்ததென்றால்
சொக்க ரதுதயவால் தொல்லுகந தானறழைக்கும்
அவருடைய செயலல்லா லாசனா லாவதுண்டோ
தெரியாதோ வுன்றனுக்குத் தெளிவறிந்த சோழமன்னா
நாதரா லென்னுடைய நாடுந தழைத்ததென்றான்
அவ்வச னங்கேட்டு அருஞ்சோழ னேதுநாப்பான
உமது தயவாலே உரிமைபட வென்றனுக்கு
நாதருக்குச் சொல்லி நாடு தழைக்கவையும்
சொக்கருக்குச் சொல்லித் தேசம் செழிக்கவையும்
என்றுமிக வேண்டி னான இராசனந்தா பாண்டியனை
அப்படியே நல்லதென்று ஆனதொரு பாண்டியனும்
வேந்தன வளவனுக்கு விருந்தமுது செய்துவைத்தது

பாண்டியனும் சோழனும் சொக்கரிடம்

வந்து கண்டது

இருவருங் கூடி ஈசரது ஆலயத்தில்
சொக்கரது கோவிலுக்குத் துரிதமுடன் வந்தார்கள்
நாதரது சன்னிதிக்கு நலமுடனே வந்தார்கள்
சுவாமியைக் கண்டுதொழு தடிகளைப் பணிந்தார்கள்
சாஷ்டாங்க தண்டன சரணமென றடிபணிந்தார்
இருவருமே யடிபணிந்தது ஈசரைத் தோத்திரித்தார்
கைகட்டி வாய்புதைத்துக் காதநரைத் தோத்திரித்தார்
துமபைமலா சூடுகின்ற சொக்கரைத் தோத்திரித்தார்
ஆல விடமுண்ட ஐயரைத் தோத்திரித்தார்
நஞ்சை யழுதுசெய்த நாதரைத் தோத்திரித்தார்
இடருகளை நீக்கிவிடும் ஈசனே சரணமென்றார்
துன்பத்தை நீக்கிவிடுஞ் சொக்கரே சரணமென்றார்
வழைமுகம் பாருமையா ஈசனே சரணமென்றார்
அப்போது சொக்கலிங்கா அந்த மொழிகேட்டு

சொக்கர் சொல்வது

புனசிரிப்பு கொண்டாரே பொனமுடிக கைலாசா
 ஏது வகையாக இருவருமாய வந்தீர்கள்
 வந்த விவரமதை வகையாகச் சொல்லுமென்றோ
 அவ்வச னங்கேட்டு அழகுள்ள பாண்டியனும்
 சொக்கரைச் சேனிததுச் சொல்லுகிறான் ராஜனவன
 மதுரையி லேவாழும் மகதேவா ஆண்டவனே
 என்றனுகுது குறைவில்லை புன்ற னருளாலே
 இந்தசோழ ராஜனுகுது வந்தஇத துன்பநதான்
 சொல்லத் தொலையாது துயரமிகத் தோன்றுதையா
 மழையும் கிடையாமல் வையநுமும் பாழாகி
 உலாந்த சருகதுபோ லுலகங்க ளத்தனையும்
 வாடித் தவிக்கிறார்கள் மனிதாக ளெல்லோரும்
 அன்னங் கிடையாது அரசனது பட்டணத்தில
 சோறு கிடையாது சோழனது சீமையிலே
 மிகவும் வருத்தமுற்றான் வேந்தனும் சோழராஜன்
 தயவு புரிந்து தற்காக்க வேண்டுமையா
 மனது கனித்து மழைபெய்ய வையுமையா
 நாடு செழிப்பதற்கு நாதரே கணபாரும்
 பூமி செழிப்பதற்குப் புனிதரே கணபாரும்
 கணபாக்க வேண்டுமென்று காததரே தண்டனிட்டோம்.

சொக்கநாதா சொல்வது

அவ்வச னங்கேட்டு ஆண்டவரு மேதுரைப்பாரா
 அரசா களேநீங்கள் அஞ்சவே வேண்டாங்காண
 எவனெவன் றன்றனகுது எந்தவதி காரமுண்டோ
 அந்த வதிகாரம் அவனவனே செய்கிறது
 எனக்கந்த வதிகாரம் இல்லேகாண பாண்டியனே
 வருண பகவானும் மனதுவைத்தா ரானாலே
 பேயா மழைபெய்து பெருகவைப்பாரா பூமியெல்லாம்
 சாகர மழைபெய்து தரணியெல்லாம் பெருகவைப்பாரா
 வருணனுக கதிகாரன் வானவாகோ னிருந்திரன்காண

அல்லியரசாணிமாலே

மேகத்துக் கதிகாரன் மேலான இந்திரனகாண்
இந்திர னைநீங்க எரிருவரும வணங்கிடுங்க
தேவேந திரணைத் தெரிசித்தீ ராமாகில
உங்கள் குறைவதனை யுரையுங்க எரிந்திரற்கு
மனதிரங்க வேண்டியே வணங்கினீ ராமானுல
வருணனைத் தானழைத்து மழைபெயய வைப்பானகாண்
மேகத்தைத் தானழைத்து விடைகொடுப்பா னிரந்திரனும
இந்திரன தனதயவால எங்குந் தழைத்தோங்கும
தெய்வலோகம் போங்களுென்று சிவனா விடைகொடுத்தார
அவவச னங்கேட்டு அழகுதுரை பாண்டியனும
சொக்கா விடைகொடுக்கச் சோழனும பாண்டியனும
நல்லதென றேசொல்லி நாத ரடிபணிந்து
இருவருமாய நடந்தார்கள் ராசரது கோயிலவிட்டு
ஆலயத் தைவிட்டு அப்பால நடந்தார்கள்

இந்திரலோகங் காண்கிறது

தெய்வலோ கம்போகச் சீக்கிரமாய நடந்தார்கள்
சோழனும பாண்டியனுந் துரிதமாய நடந்தார்கள்
இந்திர லோகத்திற்கு இசைந்து நடந்தார்கள்
தெய்வ பதியதற்குச் சீக்கிரமாய்த் தாமநடந்தார
அமரா பதிதேடி அரசர்கள் தாமநடந்தார
வானுல கங்கிட்டி வருமநத வேளையிலே
ஆயிரங் கண்ண ரரசி லமாந்திருந்தார
முப்பத்து முக்கோடி முனிவர்களுந் தேவர்களும்
நாற்பத்து எண்ணாயிரம் நலமான ரிஷிகளுடன்
தும்புரு நாரதருந் தூரவாச மாமுனியும்
கிம்புருடா கினனராகள கெருடகாந் தருவருடன்
கினனரி வீணைகள் கீதங்கள் பாடிநிற்க
மேனகை ரம்பையும மெல்லி திலோத்தமையும்
ஊாவசி நாட்டியங்க ளுசசிதமாய்ச் செயதுநிற்க
இந்திராணி தேவியுடன் இந்திரன கொலுவிருந்தான
அநதச் சமயத்தி லழகுள்ள பாண்டியனும
சோழனும பாண்டியனுந் துரிதமாய் வந்தார்கள்

இந்திரன் கொலுதேடி யிருவரும் வருகையிலே
 கண்டானே இந்திரனும் காவலாக வருகிறதை
 பூலோக ராசாக்கள் பொன்னுலகம் வருகிறார்கள்
 நரமனித ராசாக்கள் நாடிவரக் காரணமேன
 இவாவலுவால் வருவாரோ ரசுவரனா தம்மருளால்
 சொக்க ருளபெற்று சொக்கபதி வருகிறார்கள்
 நல்லதென் றேசொல்லி நலமுடனே பார்த்திருந்தாரா
 பாண்டியனுஞ் சோழனுமாய்ப் பதிகொலுவில் வந்தார்கள்

இந்திரனைக் கண்டது

சொக்கலோக இந்திரனைச் சோழனவன் தானபார்த்தது
 மிகவும் பயந்தது மேனமையுள்ள இந்திரற்கு
 அஞ்சிப் பயந்தது அடிதொழுது தண்டனிட்டான
 சாஷ்டாகக் தண்டனிட்டான சசிதேவி நாயகற்கு
 தெண்டனிட்ட சோழனைத் தேவேந்திரன் வாழ்த்தி
 வணங்கிய சோழனை வாயாரத் தானவாழ்த்தி
 பொற்பீடம் போடுமென்றா பூலோகச் சோழனுக்கு
 எட்டுப் படியின்கீழிட்டார்கள் பொற்பீடம்
 அந்தமுள்ள பீடத்தி லமாந்தானே சோழனவன்
 மதுரையாளும் பாண்டியனே வணங்காமல் தானிருந்தான்
 ஏனென்றால் நமமைப்போலே யிவனொரு ராசனல்லோ
 இந்திரன் நாமும் எப்படி வணங்குவது
 பூலோக இந்திரன்போற் பொனமதுரை யாளுகிறோம்
 சங்கரன் கிருபையிற்ற நரணியை யாளுகிறோம்
 ஈசன் தயவிருக்க இவனைநாம் வணங்குவதோ
 சொக்கா மகத்துவத்தால் தொழாம் லெதிரேநின்றான்
 எதிரின்ற பாண்டியனை இந்திரன் தானபார்த்தது
 வந்திருக்கும் பாண்டியனான வணங்காம லிருப்பதென்ன
 நமமை மதிக்கவில்லை நரனான பாண்டியனும்
 எதனால மதியாம் விருக்கினான பாண்டியனும்
 சொக்கர் வலிமையிற்ற நெழாம விருக்கின்றான்
 நாதர் உதவியினால் நமமை மதிக்கவில்லை
 பூலோக மன்னனுக்குப் புகழ்மைகள் தானுமுண்டோ

அல்லியரசாணிமாலே

கெருவம் படைத்தோற்குக் கேடுவருந் தெரியாது
இவனுடைய மகததுவத்தை யினியறிய வேண்டுமென்று
நல்ல தனத்திலே நடுங்கவைக்க வேண்டுமென்று
உபாயத் தினாலே யொடுங்கவைக்க வேண்டுமென்று
மாமததைக் கொண்டாராம் வானவாகோ னிரதிரநும
ஆரடா தூதுவரே யருகிருக்குங் காவலரே
சரியொத்த பாண்டியற்குச் சரியீடம் போடுமென்றா
எதிராகப் போட்டார்கள இலங்குபொற் சிமமாசனம்
குநதுமென்றா பாண்டியனைக் கொலுக்கூடச் சபைதனிலே
சரியாகக் குந்தினான் தனிமதுரைப் பாண்டியனும்
ஆரடா தூதுவரே யரசாளும மன்னனுக்கு
வந்ததொரு மன்னனுக்கு மாலையொன்று போடுமென்றா
கணகாட்ட இரதிரநுங் கனமுடனே மல்லருக்கு

இந்திரன் கெண்டிமாலே சூழினது

பாண்டிய ராஜனுக்குப் பதித்தமுததுக் கெண்டியொன்று
ஆயிரம் போசமக்கும் ஆணிமுததுக் கெண்டியொன்று
கொண்டுவந்து போடுமென்றா கூடலவாழ் பாண்டியற்கு
அப்படியே ஓடினார்கள் அந்தப்புறந் தானுழைந்து
ஆயிரம் போமல்லா ஆள்பிடித்துத் தோளுன்றி
நெக்கி யெடுத்தார்கள நேரான முதுகுகெண்டி
இத்தோடே பாண்டியன்றான் ரரல் நடுங்கிடுவான்
தூக்கிகொண்டு வந்தார்கள சூரரம் மல்லார்களும்
இரதிரன் கணகாட்ட எதிராவந்தா மல்லார்களும்
பாண்டியற்கு வெகுமதியாய்ப் பாராமாலே சூடுமென்றா
போட்டார்கள் கழுத்திலேதான் போமல்ல ராயிரம்பேர்
அப்பெரிய மாலையைத்தான் அழகுள்ள பாண்டியனும்
நாதரது கிருபையினால் நடுக்கமே யிலலாமல்
சொக்கரைத் துதிசெய்து தோளிலே தாங்கிக்கொண்டான்
மார்பை நெனித்து மாலையைத் தாங்கிக்கொண்டான்
கண்டார்க ளெல்லாருங் கனமான பாண்டியனை
தேவேந்திர ரன்கண்டான் திறமையுள்ள பாண்டியனை

இவனாலே யொன்றுமில்லை யீசனார் தம்பலன்தான்
 அறிவோ மிவனுடைய ஆங்கார வலிமையென்று
 பாண்டியன மேலே பகைவைத்தா னிரந்திரனும்
 ஒருவருக்குந் தெரியாமல் உள்ளத்திற பகைவைத்தான்
 பாண்டியன முகமநோக்கிப் பண்புடனே இரந்திரரும்
 சோழனும் நீருமாய்ச் சொரக்கபதி வந்ததென
 வந்த வயணமதை வகைபிரித்தது சொல்லுமென்றா
 அப்போது பாண்டியனும் அருளபுரிந்து ஏதுரைப்பான்
 என்றன அலுவலினு விவவிடத்தில் வந்ததில்லை
 சோழனுகா யிங்குவந்தேன சொரக்காதி பதியோனே
 அவவரசு னலுவலகொண்டு அமராபதி வந்தேன
 தொந்தரை படுகின்றன தோழனிந்த சோழனுமே
 மழைமாரி யில்லாமல் வருத்தங்கள் மிகவாகி
 கமழுதே ராசசியமும் கருகுதே பூமியெல்லாம்
 பரிசனங்க ளெல்லாரும் பாதேசி யானார்கள்
 பன்னிரண்டு வருஷமாய்ப் பாரிலமழை கிடையாது
 அந்த விசனத்தா லுதித்துவந்தா றென்றீனத்தான்
 என்னாலே யாகாதென்று ராசரணடை போயுரைத்தேன
 உமமணடை போக உத்தரவு செய்தார்காண
 ஈசன் விடைபெற்று இவ்விடத்தில் வந்தோமநாம்
 உமமாலே யான உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றான்
 அந்த மொழிகேட்டு ஆயிரங்கண ணிரந்திரரும்
 சோழன் முகம்பார்த்துச் சொல்லுவா ரிரந்திரரும்
 ஏதுக்கும் அஞ்சாதே இனபமுள்ள மன்னவனே
 ஈசா கிருபையினு லினபசவுக கியமுண்டு
 அப்படியே செய்விப்பேன் அஞ்சாதே சோழாரீ
 நெறிமுறைமை தானறிந்த நீதியுள்ள மன்னவனே
 நாதர்தன் வாராதைக்கு நாடுனென்றும் பேசுவனோ
 அப்படியே யானடப்பேன் அரசனே நடவுமென்றா
 தேவேந்திரன் சொல்லத் திடுக்கென நெழுந்திருந்து
 சாஷ்டாங்கத் தண்டனிட்டுச் சரணமென றடிபணிந்தான்
 வாழ்த்தி விடைகொடுத்தா வாணவாகோ ணிரந்திரரும்

உத்தரவு பெற்றன்காண் உலகாளுஞ் சோழராஜன்
பாண்டியனு மப்போது பகருவமா யெழுந்திருநது
இந்திரரே விடைதாரும் எங்க ளிருவருக்கும
போய்வாரு மென்று போக விடைகொடுத்தார
அதிக மனமகிழ்வாய் அரசாக ளிருவருமாய
தெய்வ லோகமவிட்டுத் திருமயினூ பூலோகம்
மதுரை வளநாட்டில் மன்னவாகுள் வந்தாரகன்
வந்தசோழ னுகுடுவெகு மதிகளசெய தனுப்பிடவே
பாண்டியன் விடைபெற்றுப் பாாமன்னன் சோழன்வன்
சொக்கரைத் தரிசித்ததுச் சோழன் நடந்தானே
தனனுடைய ராசியத்திற றனஞ்சயனுந் தானடந்தான்
இப்படி யாகச்சோழன் இருக்குமந்த நாளையிலே

இந்திரன் கோபித்துச் சோழன் பெருமைபடவும் பாண்டியன் சிறுமைபடவுஞ் செய்தது

ஆகாச இந்திரனா அனபுடனே யேதுசெய்தார
பாண்டியன் வந்ததுவும் பாசோழன் வந்ததுவும்
தனனை வணங்காமற் றயிரியமாய்ப் போனதுவும்
நானை பாண்டியனும நமமை வணங்காமல்
மதியாமற் போனதெனன் மட்டடக்க வேண்டுமென்று
கோபமும் கொண்டானே கொழுந்தணலபோ லிந்திரனும
எரிபற்றத் கண்களுடன் இந்திரனா ரேதுசெய்தார
மேகங்க ளேழினையும் மேனமையுடன் வரவழைத்துச்
சுபதயேக மத்தனையுந் தானே வரவழைத்து
வருண் பகவானே வரவழைத்து இந்திரனும்
கேளுங்கள் நீங்கள் கெடியான எனவசனம்
இன்றுமுதல் நீங்கள் ஈடழிவான் மதுரையிலே
கால்வைக்கக் கூடாது கருமுகிலே நீங்கொல்லாம
அநீதவான் மதுரையிலே அடிவைக்கக் கூடாது
தூறலவிழப் போகிறீர்கள் துனமாராகன் மதுரையிலே
எட்டியடி வையாமல் இடைநதுமே பெய்புகள்
பாண்டியன் சீமையிலே வருஷிக்கப் போகாது

மதுரையிலே நீங்கள்போய் மழைபெய்தீ ரானுககால
கால்விலங்குங் கைவிலங்குங் கழற்றாப் பெருவிலங்கும
தாளவிலங்கும தோளவிலங்கும தரிககாப் பெருவிலங்கும
விலங்குகள போட்டு வெட்டி யெறிநதிடுவேன
வாாததையைத் தடுத்த வுருஷிக்கப் போகிறீர்கள்
சோழனது சீமையிலே சொனமழை பெய்திடுங்கள்
மாத முமமாரி வருஷியுங்கள் சோழனுக்கு
முப்போகந் தானவ்ளைய முமமாரி பெய்திடுங்கள்
கலகந் தெளியவேதான கருமுகிலே பெய்திடுங்கள்
எநநாளுஞ் சோழனுக்கு இடையூறு வாராமல்
அவனுடைய நாட்டிலே அமாநது பொழியுங்கள்
என்று விடைகொடுத்தா ரிநதிரனா ரப்போது
நல்லதென நேசொல்லி நலமான மேகமெல்லாம
மதுரையை நாடாமல் வருகிறதே மேகமெல்லாம

சோழராஜன் பெருமைபட்டது

சோழனது சீமையிலே சொலிககிறதே மினனலகள்
கடலிரைச்சல போலே கமழிறதே மேகங்கள்
குமுற்றிற் மேகமெல்லாங் குடங்கொண்டு வாரத்தாற்போல
இரைகிறதே மேகங்கள் ஏகவெள்ளம் பெருகிடவே
சோனை மழைப்போலே சொரிகிறதே மேகமெல்லாம
நல்லமழை பெயவதனால் நாடுஞ் செழித்தனவே
பூமி குளிராதனவே பொய்கை நிரமடின்வே
ஏரிகள் நிரம்பி யெதிராககிறதே மேகவெள்ளம்
மடுவுகள் நிரம்பி வழிகிறதே வெள்ளமெங்கும்
ஆறுகள் நிரம்புவதால் அடைபடும் வெகுசனங்கள்
கழனிகள் நிரம்பி காலவாய்கள் தாமநிரம்பி
ஊற்றுக்கள் தாமசுரந்து ஓடிற்றே சலமவிசையாய்
தடாகங்கள் தாமநிரம்பி தாமரைகள் பூத்தனவே
வயல்கள் நிரம்பி வாய்க்காலுந் தானோடி
உலாநத் மரங்களெல்லாம் உயிருண்டாய்த் தளிர்த்தனவே
அடியற்ற மரங்களெல்லாம் அனபாய்த் தளிர்த்தனவே
இலையுந் தளிர்களுல்லாம் ஏகமாய்த் தளிர்த்தனவே

காடு செடிகளெல்லாம் கனக்கவே தானறழைக்கும்
 செடிகள் மரங்களெல்லாஞ் செழித்துத் தழைத்தனவே
 பூக்கா மரங்களெல்லாம் பூத்துச் சொரிந்தனவே
 காயா மரங்களெல்லாம் காயத்துச் சொரிந்தனவே
 கிள்ளப் பழுத்தனவே சிளிகளவநது சோந்தனவே
 அள்ளப் பழுத்தனவே அளிகளவநது பாயந்தனவே
 செநநெல விளைந்தனவே தேசஞ் செழித்தனவே
 பயிர்கள் விளைந்தனவே பலனாக கொடுத்தனவே
 சோலைகள் சாலைகள் சூழ்ந்த தடாகங்களில்
 குயில்க ளடுத்தனவே குருவிகளும் வந்தனவே
 மயில்க ளடுத்தனவே வானகோழி வந்தனவே
 தாராவும் உளளாநூந் தாவி யடுத்தனவே
 அன்னங்கள் பேடைகள் ஆந்தை யடுத்தனவே
 கொக்குவக்கா கூசுசலிடக கோகிலங்கள் பாடுவன
 பண்டுகள் தின்று பட்சிகள் பாடுவன
 கனிகளைத் தின்று களித்தன பறவையெல்லாம்
 வருகட்டி யுழுவாரும் இளநாற்று நடுவாரும்
 பயிரிடுங் குடிகளெல்லாம் பலப்படடுப் போனார்கள்
 ஒடுங் குடிகளெல்லாம் ஊரைவநது சோந்தார்கள்
 பரதேசி யரதேசி பஞ்சை பனாதியெல்லாம்
 சோழராசன் பட்டணத்திற் சுகப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்
 பிச்சைக்கார ரெல்லாரும் பெருமை யடைந்தார்கள்
 சோழமண் டலங்களெல்லாஞ் சுகமாயத் தழைத்தனவே
 சோழ மகாராசன் தொலைத்தான விசன்மெல்லாம்
 கீர்த்திக னோப்பெற்றான கிருபைக் கடலானான்
 இரதிரனைத் தனமனத்தி லெண்ணி ரினைநதிருப்பான
 மாதமு முமமாரி வருஷிக்கு மண்டலத்தில்
 சோழமண் டலமென்று சொலவார கவிவாணா
 அப்படி யாகவாழ்ந்தான் அழகான சோழமன்னன்

பாண்டியன் வறுமை யடைந்தது

பாண்டிய நாட்டார்கள் பரதேசம் போகிறார்கள்
 மழையே கிடையாது மதுரைக்கா சீமையிலே

துறறல் கிடையாது தொனமதுரைச சீமையிலே
 துளிகள் விழுவதிலை சொககா மதுரையிலே
 காய்ந்த உலாந்தனவே கனமதுரைப் பட்டணத்தில்
 எரிந்து புகைகிறது ராங் கிடையாமல்
 குடிககநீர் கிடையாது குளங்கள் மடுக்களெல்லாம்
 காகங் குடிப்பதற்குங் கரணடிசலங் கிடையாது
 ஆறுகள் வறண்டன ஆற்றுமணற் சூடுமூம்பி
 ஏரிகள் வறண்டன ஏற்றக்கோ லாழமடும்
 பூமிகள் சூடுமூம்பி பொங்கிறதே தணலாக
 விளைவு கிடையாது வேந்தன் மதுரையிலே
 களையும் கிடையாது கனமதுரைச சீமையிலே
 பொனமதுரை நாட்டிலே புழுதி யடைந்ததுவே
 சருகுபோ லுலாந்தனவே தழைத்த மரங்கெல்லாம்
 பூமி யுலாந்ததே பூண்டு கிடையாமல்
 பறவை கிடையாது பாண்டியன் தேசத்திலே
 குடிவலசை வாங்கினார்கள் கொடிமதுரை யுள்ளவர்கள்
 பஞ்சை பனாதியாய் பரதேசம் போகின்றார்கள்
 அன்னங் கிடையாது அழகுள்ள மதுரையிலே
 மதுரையைச் சுற்றுமுள்ள வனங்கள் செடிகளெல்லாம்
 காய்ந்த மிகத்தீயந்த கரும்புகைச்சல கொண்டனவே
 தங்கநிழல் கிடையாது தனிமதுரைச சீமையிலே
 ஊரிலே யுள்ளவர்கள் உறக்கங்கள் கொண்டார்கள்
 பாழடைந்த முகமானா பாண்டிய நாட்டிலுள்ளோர்
 அன்ன விசாரம் அதுவே பெரிதாச்சு
 பன்னிரண்டு வருஷமாய்ப் பாரகருப் பாயிற்று
 சரீரம் வெளுத்தார்கள் சல்லடைக்கண னானார்கள்
 பெண்கள் புருஷர்கள் பிள்ளைகள் ஸொருதேசம்
 திக்குகள் கெட்டுத் திசைமாறிப் போனார்கள்
 அப்படி யெல்லாம் அணிமதுரை யலைந்தோட
 இந்நிர னாலே இடறுகள் நோந்தனவே
 ஆயாசத் துடனந்த அணிமதுரைப் பாண்டியனும்
 மழையில்லா நாடு வையகந் தானோமோ

என்று விசனமா யிருக்குமநத வேளையிலே
சப்தமே கம்பொழியுந தனிச்சோழன சீமையிலே
மேகங் குமுறி மேலாகப் போய்விடுமாம்
மதுரையை நாடாமல் வகையுடன் போய்விடுமாம்
இப்படியா யோடுமபோது இதிலே யொருமேகம்
குட்டிமே கமொன்று குறுகிட்டோடு ம்போது
வருகிற விசைதனிலே மதுரைபென்று தெரியாமல்
பொழிந்துகொண்டே யோடிற்று போகும் விசைதனிலே
அநத மழைவெள்ளம் அணிமதுரை பெருகிறது
வெள்ளம் புரண்டதே வேந்தன் மதுரையிலே
வையைப் பெருக்கெடுத்து மாவெள்ள மோடுதையா
கண்டானே பாண்டியனுங் கடுக வெழுந்திருந்தான
துரிதமா யெழுந்திருந்தான் சுந்தரர் பாண்டியனும

பாண்டியன் வைகையாற்றை அணைகட்டியது

ஒடுகிற வெள்ளத்தை யுள்ளடக்க வேணுமென்று
அப்புறம் போகாமல் அணைகட்ட வேண்டுமென்று
ஆரடா தூதுவரே அணிமதுரைப் பட்டணத்தில்
வீட்டுக்கு ஓராள்தான் விடுபட்டு வரவேண்டும்
அவரவா வீட்டுக்கு ஆளொருவன் வரவேண்டும்
ஆளனுப் பாவிட்டால் ஆக்கினை செயவேனென்று
அணைகட்ட வரச்சொல்லி அடியடா தழுக்கென்றான்
அப்படியே தானடித்தான் ஆனதொரு சாமபுவனும்
அந்தத் தழுக்கடிக்க அணிமதுரை யுள்ளவர்கள்
வீட்டுக்கோ ராளாக விடுபட்டு வருகிறார்கள்
அவரவா தம்முறைக்கு ஆளொருவா வருகிறார்கள்
மண்வெட்டி கொண்டு வருகிற ரணைகட்ட
பங்குவீ தமாகப் பாரைகொண்டு ஓடிவந்தார்
அவரவர்க் குப்பங்கு அளநது கொடுத்தார்கள்
அளநதிட்ட பங்குதனில் அதிலே குறைவுபட்டால்
பங்குவீ தக்காரனைப் பட்டாவுக கிரையிடுவேன்
என்றுதிட்டஞ்செய்தான் இராஜனநதப் பாண்டியனும்
அவரவர் பங்குவீ தம் அனைவருங் கட்டுமபோது

மதுரையி லேயொருததி வாணிசசி யெனபவளாம
 அவளுக்கு யாதொரு ஆணதிகு தானுமிலலை
 அவளுக கொருபங்கு அணைகட்டச சொனனாகள
 பிட்டு சுட்டுவிறறுப பிழைக்குமநத வாணிசசி
 என்னசெய் வேனென்று எண்ணமிட்டாள வாணிசசி
 ஆளுங் கிடையாது ஆருமற்ற பாவிநான
 எனக்கிட பங்குதனை எப்படிச செயவேனயான
 அணைகட்ட எனறனுக்கு ஆளுங் கிடையாது
 ஆளிலலை யென்றால் அரசனுங் கேட்பானே
 என்று விசனமுடன எண்ணி யிருக்கையிலே

வாணிச்சி பிட்டுக்குச் சொக்கா மண்சுமந்தது

அவளுடைய விசனத்தை யாற்றவே வேண்டுமென்று
 ஆண்டா ளுஞ்சொக்கா ஐயாவ ரேதுரெயதார
 அவளுக்கு ஆளாகி அணைகட்ட வேண்டுமென்று
 ஒட்டனைப் போலே உருவெடுத்தாச ரொக்கலிங்கா
 தட்டுடனே மணவெட்டி கலைமேலே தாமெடுத்தது
 வாணிசசி யண்டையிலே வந்துநின்ற ரொட்டனாக
 ஒட்டனைக் கண்டாளே உத்தமியாள வாணிசசி
 ஆரடா வொட்டாரீ அணைகட்ட வந்தாயோ
 எனபங்குக் காளாகி யெனக்கணை நீ கட்டுவையா
 கட்டுவே னென்றாரே கனமதுரை யொட்டனவா
 கேட்ட தொருகூலி கிளாச்சியுடன் தருவேனென்றாள்
 அவவாரத்தை யைக்கேட்டு அநதவொட்ட னேதுசொலவார
 கூலிக்குப் பிட்டு கொம்பனையே நீகொடுத்தால்
 உதிராதவிடம் பிட்டதனை உத்தமியே நீகொடுத்தால்
 பிட்டுக்கு மண்சுமந்தது போடுகிறே ன்ணையாக
 அப்படியே நல்லதென்றாள் அக்கிழவி யமமாளும
 பிட்டு சுடுமபோது பிட்டு உதிராததுகாண
 உதிராதபிட்டு தானெடுத்தது உத்தமியாள கைகொடுத்தாள
 வந்தி மடியிலவைத்தா ரசுவரனா ஒட்டனவா
 வாணிசசி பங்குக்கு வந்தாரே அணைகட்ட
 உதிராதபிட டைத்தின்று ஒருகூடை மண்சுமந்தது

போடுவா ரொருதட்டு பிட்டுஞ் சரியாகும்
 மறுபடியுந் தானவருவா வாணிசசி யண்டையிலே
 பிட்டு சுடுவாளாம பொடிபொடியா யுதிநதிடுமாம
 உதிநத்தொரு பிட்டுக்கு ஓடாவநது நிறபாராம
 பிட்டுததுத தானகொடுப்பாள பேரான வொட்டருக்கு
 பிட்டுதினறு போவாராம போடுவா தட்டுமணனு
 ஒருதட்டு மணனுக்கு உதிநதபிட்டு சரியாகும்
 வாணிசசி தன்னிடத்தில் வநதுநிறபா ரொட்டருமே
 பிட்டு சுடுமபோது பொடிபொடியா யுதிநதிடுமாம
 உதிநத்தொரு பிட்டுக்கு ஓடிவநது நிறபாராம
 பிட்டைக கொடுப்பாளாம போவாராந தினறுகொண்டு
 தட்டுமண போடுவதில் சரியுதிநத பிட்டுக்கு
 மறுபடியும் வருவாராம வாணிசசிப பிட்டுக்கு
 ஒருபிட்டு சுட்டாலும் உதிராம விருப்பதிலை
 சுடப்பட்ட பிட்டுனைததுஞ் தூள் தூளா யுதிநதுவிடும்
 உதிநத்தொரு பிட்டுக்கு ஓடிவநது நிறபாராம
 பிட்டுதின றுகொண்டே போடுவா ரொருதட்டு
 பிட்டுவிலை யாகவிலை ஓட்டனவேலை சாயவிலை
 பாதியினை யாயிறறு பாதியினனங் கட்டவிலை
 அவரவாகள பங்குக்கு அணைகட்டி யாயிறறு
 வாணிசசி பங்குக்கு வரப்புகட்டித் தீரவிலை
 பிட்டுகளைத் தினகிறதும் போகிறதும் வருவதுமாய்
 ஓட்டன திரிவதிலே உதிநதபிட்டுஞ் சரியாசுசு
 பொழுது மறைநதது பொனமதுரைப பாண்டியனும்
 கட்டின அணைகளைக் கனமுடனே பாகக்கவந்தான
 வாணிசசி பங்குக்கு வரப்புஇன்னங் கட்டவிலை
 ஆருதடா இநதப்பங்கு அணைகட்டித் தீரவிலை
 எவரது இநதஅணை யென்றானே பாண்டியனும்
 அரசனுகுசு சொல்லுகிறா அணைகட்டு மனனவாகள
 இநநகிற பிட்டுசுட்டு எல்லோர்க்கும் விறபவளாம
 நன்னிலைசோ வநதியாம நங்கை யொருத்திபங்கு
 வாணிசசி பங்குக்கு வநதானொரு ஓட்டனவன

அவனுடைய பங்கிதுதான அணிகட்ட விலலையென்றா
கோபமும் கொண்டானே கொற்றவன் பாண்டியனும்
எங்கேய டாஷ்டன் இழுத்துகொண்டு வாருமென்றான
அடிகருங்கோல கையிறகொண டருகிலின்ற சேவகர்கள்
திடுக்கென்று தானபயந்த தேடினா ஓட்டீனையும்
ஓட்டீனைப் பிடித்துவந்தா உலகாளும் ராஜனணடை
கண்கள் சிவப்பேறி கனமதுரைப் பாண்டியனும்

சொக்கர் பிரம்பா லடிபட்டது

பிடுகிடுகு மண்சுமந்த பெமமானென றறியாமல
ஓட்டனென நேசொலலி உததமனும் அப்போது
கைப்பிடித்த பிரம்பதனைக் கரகரென்று தானசுழற்றி
ஓட்டன் முதுகினமே லோங்கி யடித்தானே
ஐயரந்தச் சொக்கருக்கு அந்த அடிபட்டவே
வருத்தமிகக் கொண்டாரே மதுரைசொக்க நாதருமே
அந்த அடியுந்தான அல்லவாக்கும் பட்டதுவே
அவரவர்கள் தம்முதுகில அடித்தழுமபு நோந்ததுவே
திக்குத் திசைகள் தீவாந்த ரங்கனெல்லாம்
அண்டங்கள் தீவுகள் ஆகாய மெவவிடத்தும்
சகலசீவ செநதுக்குந தழுமபுமிக வுண்டாசுசு
பாண்டியன் முதுகினமேற பாரத் தழுமபாயிற்று
எல்லா நம்பயந்தா ரிந்த அடியாலே
பாண்டியன் அப்போது பயந்த நடுநடுங்கி
எங்கேயந்த வொட்டனென்று ஏறெடுத்த பாக்குமபோது
எங்கெங்குந் தேடினானே எழிலமதுரைப் பாண்டியனும்
காணாத தினாலே காவல னிடிவிழுந்தான
வந்தவா ஓட்டரல்லா மாயாண்டிசு சொக்கரவா
ஆண்டவ ராகவேண்டும் ஆளடிமை செய்யவந்தா
தெரியாமற் போச்சுதென்று சிந்தை மிகவாடி
தீவினைக்கு ஆளானேந தெய்வமென்று பாராமல
வலவினைக்கு ஆளானேம வரனென றறியாமல
இந்த விதிப்பயனை யெப்போது தொலைத்திடுவோம்
வந்தது நமக்கு மதிமோச மென்றுசொல்லி

எந்த விதத்திலேயும் ஈடேறப் போவதில்லை
தெரிந்தது நமக்கென்று தெனமதுரைப் பாண்டியனும
மெத்த விசனமாய் விடுதிகு வந்துவிட்டான
அழகிய சொக்கரவா ஆண்டவனா அப்போது
ஒட்ட னுருவமதை யுத்தமனார் தானமறைத்து
ஆலயத்தி லேவந்தா அட்டாளாளு சொக்கலிங்கா
வருத்தத் துடனே வந்துநின்ற ராலயத்தில்
அப்போது மீனாட்சி யண்டையிலே ஓடிவந்து
ஏதுதான சுவாமி இப்படிக்கு வந்ததென்று
அலையக் குலையவந்த அககுறையைச் சொல்லுமென்றாள்
கேளாயென நாயகியே கிளிமொழியே மீனாட்சி
வாணிசசி தனக்காக மணசுமக்கப் போயிருந்தேன்
பிட்டுக்கு மணசுமக்கப் பிரமபடி பட்டுவந்தேன்
அடித்தான பிரமபாலேன நங்கந தழுமபேற
கொடுத்தான் முதுகினிலே கொடுமபாவி பாண்டியனும
சகாயு செய்ப்போனேன அபாயம் வந்ததடி
அபாயமே செய்தவனை யாதரிக்கப் போவதில்லை
என்றுரைக கச்சொக்கா எடுத்துரைப்பாள் மீனாட்சி
அறியாமற் செய்தபிழை பெரியோர் மனம்பொறுப்பா
மாறு ரூபங்கொண்டு மணசுமக்கப் போனதினால்
ஆளடிமை யென்று அடித்தான பிரமபாலே
ஐயரென்று தானறிந்தால் அடிபணிந்து தொழுதிடுவான்
தெரியாத வன்செய்தால் சித்தத்தில் வையாமல்
ஆதரிக்க வேண்டுமென்றாள் அங்கயற்கண் மீனாட்சி
அவளவச நங்கேட்டு அழகுசொக்க ரேதுசொல்வா
என்னை யடித்தஅடி எல்லாக்கும் பட்டதுகாண
உலகத்துக் கெல்லாம் உறைத்ததே பிரமபடிதான
சித்தாகள் முனிவாகள் தேவருக்கும் பட்டதுவே
வானவ ரொடுரிஷிகள் மாயவற்கும் பட்டதுவே
சபத ரிஷிகளுடன் தபோதனாக்கும் பட்டதுவே
கன்னியாகள் கொப்பக கருவுக்கும் பட்டதுவே
இந்தப் பழிபாவம் எப்படித் தொலையுமடி

இந்தப் பழிகஞான மைந்தன் வரங்கொடுக்கேன்
 அந்தப் பழிபாவம் அததோடே தொலைபுடி
 எனறே இவருரைக்க ஏந்திழையும் பேசாமல்
 மவுனமாய்த் தானிருந்தான் மதுரைமீ னாட்சியரும்
 இப்படிச் சிலகாலம் இருக்குமந்த நாளையிலே
 பாண்டிய நாட்டுப் பரிசனங்க ளெல்லவரும்
 அரசு னதுநாடு அருமைமழை யிலலாமல்
 தத்தளித்துப் போகிறதே தனிமதுரைச் சீமையெல்லாம்
 அரனாரைத் தானடித்த அக்கொலைப் பாதகமும்
 கமமுதே நாட்டிற் கதறுதே பூமியெல்லாம்
 மைந்தனு மிலலை மகுடமுடி யரசனுக்கு
 பிள்ளையு மிலலை பேரான மன்னனுக்கு
 அப்படி யாகத்தனபம் அரசனும் பட்டிருந்தான்
 ஆரையும் வணங்கா னே அச்சித்தி ராங்கதனும்
 சிறுதேதே னென்றுசொல்லி பெருத்தவரைப் போயடுக்கான
 தெய்வமே கதியென்று தேசத்தை யாண்டிருந்தான்
 சொக்கரே கதியென்று தோத்திரங்கள் செய்திருந்தான்
 பன்னிரண் டெருஷம் பாரிலமழை யிலலாமல்
 துன்பங் களுடனே துரைத்தனம் பண்ணிவர

சொக்கரும் மீனாட்சியுங் கானகம் வந்தது

மதுரையி லேவாழும் மகாதேவா சொக்கலிங்கா
 அங்கயறகண் மீனாட்சி அமமனுஞ் சொக்கருமாய்
 இருவரு மப்போது வகாந்த வேளையிலே
 தேவிய ரைப்பார்த்து சுவாமியவ ரேதுசொல்லவா
 பெண்ணேகண்ணே மீனாட்சி பொற்கொடியே ஆலயத்தில்
 தணலா யெரிககிறது தனிககாற றடியாமல்
 ஒடுக்கமே யாகிறது உளமதுரைப் பட்டணத்தில்
 காற்றுவா டைக்குநாம் கானகத்திற் போய்வரலாம்
 மதுரையைச் சுற்றியே வருவோமநாம் பெண்மயிலே
 வாருமென ரேசொக்கா மயிலீணையைத் தானழைக்க
 அப்படியே நல்லதென்று அங்கயறகண் மீனாட்சி
 சம்மதப் பட்டு சதியும் புருஷனுமாய்

இடபத்தின மேலேறி யீசுவரனுமரசவரியும
 எருதின மேலேறி யிருவரும் வெளியானா
 ஆலயத் தைவிட்டு ஐயாவெளியானா
 மதுரையை விட்டு மகாதேவா வெளியானா
 மதுரையைச் சுற்றி வந்தாக ளிருவருமாய
 பட்டணங் களசுற்றி பாதது வருகையிலே
 அழகு மறைந்தது அழகான தெனமதுரை
 அண்டவொருநிழலும் ஆதரிக்கக் கிடாது
 ஒன்ற நிழலிலலை யொருமாமுங் கிடாது
 தோட்டங் கிடையாது துறவுகள் தூரத்திருக்கும்
 நிறக் நிழலுமில்லை நிலத்தில் தரிப்போமென்றால்
 கானகங் களத்தனையுங் கடடையா யுலாந்திருக்கும்
 செடியும் கிடையாது செடும் கிடையாது
 தழையும் கிடையாது சற்றே யிருப்போமென்றால்
 வெய்யி லுறைக்கிறது வெங்கானல் வீசிடுமாம்
 கான லுறைக்கிறது கடுங்கானல் வீசிடுமாம்
 வோவை பொழிகிறது விமலருக்கும் பாவதிக்கும்
 அண்டமுடி கூடவிலலை அக்கினி வாதையது
 அக்கினி வாதையது அனலகொண்டு வீசுதையா
 நடுக்காட்டில் வந்தார்கள நாதரும் தேவியுமாய்
 அந்த நடுக்காட்டில் அலைந்து வருகையிலே
 அங்கொரு விலவமரம் அடாந்து தழைத்திருக்கும்
 பசுமையா கத்தழைத்துப் படாந்து நெருங்கிருக்கும்
 சந்துகள் தெரியாமல் தழைத்திருக்கும் விலவமரம்
 எந்நேர முஞ்சலங்கள் இலையிற் படாந்திருக்கும்
 காயத்துப் பழுத்து கனிக ளுதிராந்திருக்கும்
 பூத்துப் பழுத்துப் புடபம் பரிமளிக்கும்
 தென்ற லதுவீசுந் தேகங் குளிராந்திருக்கும்
 அந்த மாமொன்று அவ்விடத்திற் றழைந்திருக்கும்
 அவ்விடத்தில் வந்தார்கள அரனும உமையவரும்
 தேகமுந் தானகுளிராது சோபந் தெளிந்தார்கள
 இந்த நடுக்காட்டி விதுதழைத்த அதிசயத்தை

கண்டறிவோ மென்று கடுகியே கீழிறங்கி
 எருதை நிழலிலவிட்டு இறங்கினா மாததருகில
 ஆபாசந தீவதற்கு அவ்விடத்தி லுட்காரநதா
 சவுக்கிய மானாகள தங்கள் சரீரத்தில
 இருவரு முட்காரநது ஏகாநத மாயிருக்க
 பட்டப் பகலிலே பகலான வேளையிலே
 உச்சியிற் சூரியன் உருமத்தின் வேளையிலே

நீர்க்காக்கையைக் கண்டது

அங்கொரு நீர்க்காகம் அலைகடலிற போய்முழுகி
 கடலில முழுகியே கடலஜலத்தைத் தானவாரி
 செபபட்டை யிலகிறைய ஜலங்கொண்டு வருகிறதாம்
 கடலநீரை ரககையிலே காகமது கொண்டுவநது
 விலவ மாததினமேல மேலாகத் தானபறநது
 மேலாகத் தானபறநது மேலிருநது வீசிள்து
 மழைபெய்வ தேபோலே வருஷிக்குங் காகமது
 வருஷித்த துஜலமும் மகாதேவா மேற்படவே
 குளிராதது தேகங் கூடலவளா சொக்கருக்கு
 அங்கயற்கண் ணமமனுக்கும் அங்கங் குளிராததுகாண்
 ஏதிரத் ஜலமென்று ஏறெடுத்தப பாரததாக்கள
 சங்கரருஞ் சங்கரியுந் தலையெடுத்தப பாககையிலே
 நீர்க்காகஞ் ஜலமபொழிநது நின்று பறநதது
 அநதநல்ல காகத்தை ஆண்டவனா தானபாரதது
 பார்த்தாயோ பெண்ணேநீ பட்சியி஁ தன்னறிவு
 கண்டாயோ பெண்ணேநீ காகத்தின் தன்னறிவு
 இநத மரத்துக்கு இக்காகம் நீர்தெளிக்க
 எதனால் தெளிக்கிறதோ இதையறிய வேண்டுமென்று
 காகத்தைத் தானகேட்டு காரிய மறிவோமென்றா
 அப்படியே யழையுங்கள் அறிவுள்ள காகமதை
 என்றே உமையுரைக்க ஈசுவரரு மப்போது
 ஆகாசத் தைப்பார்த்து அநதநீரக காகமதை
 கைகாட்டித் தானழைத்தா கைலாய நாதருநதான்
 கண்டது காகமுங் கைலாய நாதரென்று

அஞ்சிப் பயந்து ஆகாயம் விட்டிறங்கி
 தாயத்கப்பன் வந்தாரோ தற்காக்க நம்மையென்று
 சீக்கிரமாய்த் தானிறங்கி திட்டெனவே யோடிவந்து
 முக்கால வலமவந்து முடிவணங்கித் தெண்டனிட்டு
 நாற்கால வலமவந்து நமஸ்கரித்துத் தெண்டனிட
 தெண்டனிட்ட படசியைச் சிவனாருந் தானவாழத்தி
 அடிபணிந்த காகமதை யானாருந் தாமவாழத்தி
 இந்த மரத்துக்கு இறைப்பதென்ன நீசலத்தை
 இந்த மரத்தினாலே இதனை வருத்தமென்ன
 வருத்தத்தோ டிங்கேநீ வந்துநீர் தெளிப்பதென்ன
 சொல்லுமென்று கேட்டார்கள் சொக்கரும் அம்மனுமாய்
 கண்டது காகமது கனக்க மிகப்பயந்து
 சொல்கிறது காகமது சொக்க ரவாகேடக
 தங்களுக்கே யெய்க்கத் தனித்தமர மென்றுசொல்லி
 விமலாக குகந்ததாம் விலவமா மென்றுசொல்லி
 அதனாற் கடலீரை அள்ளிவந்து யானதெளித்தேன
 நாடோறும் யானதெளித்தேன நாதருக்கு ஏற்றதென்று
 இதுவுமவந் தென்னுக்கு ஈசவரனா கட்டளைதான்
 அவவாத்தை யைக்கேட்டு அரனும் அம்மனுமே
 பூரித்தா ரிருநோளும் புத்தியுள்ள காகமென்று
 ஆநந்தமாய்ப் பூரித்து அறிவுள்ள காகமென்று
 கட்டித் தழுவினே காகத்தை முதத்தமிட்டு
 எந்தமக் கேற்றதொரு இந்தமர மென்றறிந்து
 களையாக வந்தவாக்குக் களையாற்றி வைத்தாயே
 இந்தச் சகாயமதை யெங்களுக்குச் செய்தாயே

சொக்கர் நீர்க்காக்கைக்கு வரங்கொடுத்தது

உனக்கோ சகாயமாய் உதவிசெயவே னென்றுசொல்லி
 என்ன வரமவேண்டும் இன்பமுட் னுன்றனுக்கு
 கேட்டவாந் தருவேனென்றா கிருபை களிகூர்ந்து
 அப்போது காகந்தான் அரனாரச சேவித்து
 சொல்கிறது காகமது சொக்கருக்குத் தெண்டனிட்டு
 கைலாய நாதரே கணமுன றுடையவரே

எனமனத்தி லேயிருக்கும் எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறேன்
கனனிகைப் பெண்ணாகக் கனமதுரைப் பாண்டியனை
சேரவே வேண்டுமென்று சிந்தையில் நினைத்திருந்தேன்
என்னுடைய பாலனுக்கு இசைந்துபட்ட நரவேண்டும்
அந்த வரமெனக்கு அருடாபிரிய வேண்டுமெய்யா
காகமது சொல்லுவதைக் கண்டாரே சொக்கலிங்கா
ஆனால் லொருவராததை அன்பான காகமேகோ
கனனிகைப் பெண்ணாகக் கனமதுரை நீபோனால்
மன்னனைச் சேர்ந்தாலும் மலடியாயப் போய்விடுவாய்
உன்னைப்பெண் ணுக்கியே ஒருமாதக் காப்பிணியாய்
அனுப்பிவைப்பேன் னாலும் அவசரமாகவந்த
ஆரென்று கேட்பானே அணிமதுரைப் பாண்டியனும்
ஆருமற்ற பாவிநான் அண்டுவந்தே னுமமையென்று
சொன்னாயே யாமாசில தோழியாய் வைத்துக்கொள்வான்
தாதியா யிருந்தாயானால் தையலரே புறநீனத்தான
வசந்தநா ளானால்தான் மருவ மனங்கொள்வான்
ஆரு மறியாமல் அனைவானே உன்றனைத்தான
உனவயிற்றி லேபிறக்கும் உறுதியுள்ள பாலனுக்கு
பட்ட நரிப்பான பட்டணத்தி லொருபங்கு
அந்த வரமளித்தேன் அபாடியே நடவுமென்றோ
சமமதித்துக் காகமது சந்தோஷங் கொண்டதுவே
காகத்தைப் பெண்ணாகக் கருப்பமு முண்டாகக்
நீகாககை யென்றே நேரிழைக்குப் போகொடுத்தாரா
நடவுமென்று விடைகொடுத்த நாதரவா போய்விட்டாரா

நீர்க்காக்கை பெண்ணாகிப் பாண்டியனை யடுத்தது

அப்போது நீர்க்காக்கை யரிவையந்தப் பெண்ணெனங்கு
மதுரை நகரத்தே வந்தாளே பெண்மயிலாளா
பாண்டிய னிடத்திற்குப் பக்குவமாய் வந்தாதினாள்
அப்போது பாண்டியனும் அரிவையரைத் தானபார்த்து
சுந்தரமும் வடிவுமுள்ள தோகையரைத் தானபார்த்து
ஆரடி பெண்ணே நீ யறிய வுரையுமென்றான்
அவ்வச னங்கேட்டு ஆரணங்கும் ஏதுசொல்வான்

ஆருமில்லாப பரதேசி அண்டிவந்தே னுமமையென்றாள்
 ஒருமாதம் கருப்பம் உத்தமியா னென்றனுகரு
 ஆருமற்ற என்றனைநீர் ஆதரிப்பீ ரென்றுரைத்தாளா
 அவவச னாகேட்டு அந்தநல்ல பாண்டியனும
 காப்பமான மங்கையிவள கனிமொழியா ளாகையினால்
 காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கன்னியரே யஞ்சாதே
 அப்படியே செயவேனென றரிவையரைக் கூட்டிப்போய
 தன்னுடைய தேவியனைடை தாதியாய வைத்ததுவிட்டான
 சகல விசாரணைக்குந் தாதியாயத் தானிருந்தாள
 அழகுந் திருமேனி யலங்கார மாபிருப்பாள
 புத்தியுள்ள குணவதியாயப் பூவையருந் தானிருந்தாள
 பாண்டியன் தேவிகும படசமாயத் தானிருந்தாள
 சுந்தரமும் யவவனமுஞ் சொல்லத் தொலையாது
 வாலிபமாய்ப் பெணமயிலும் மனனனது தேவியனைடை
 அதிகாரம் பெற்றுக்கொண்டே அவளிடைத் திருக்கையிலே
 வசந்தமா னகாலம் வந்துமிக நேரிடவே
 மனமத் வேதனையால் மனனனந்தப் பாண்டியனும்
 தன்னுடைய தேவியாரை தைய லாண்மனைக்கு
 மாளிகை தேடியே வருகின்ற வேளையிலே
 வாசற் படியிலே மயிலபோலே தாதிவள
 பொறபதுமை போலே பொன்னு பரணமினன
 சினமுளே நீர்க்காக்கை நேர்மையையத் தானபார்த்தாள
 அதிகமையல் கொண்டானே அந்தமுள்ள சுந்தரிமேல்
 ஒருவாக கொருவா உடனபட டிருவருமாய்
 ஆசையுடன் சோவதற்கு அரிவையரைத் தான்மீத்தான்
 அதற்கந்த நீர்க்காக்கை அரிவையருஞ் சமமதித்து
 எனவயிறறி னிற்பிறககும் இனிதான மைந்தனுக்கு
 பட்டங் கொடுப்பீரா பாண்டியரே யென்றாளாம்
 நாலி லொருபங்கு நடத்துவேன மங்கையரே
 அப்படிக்கே சமமதித்தாள அரிவை யிளமாதும்
 ஆரு மறியாமல் அங்கொருவா காணாமல்
 கூடி யணைந்தானே கோலவிழி மாதரசை

ஆரனா வரத்தாலே ஆசைகலி தீரத்தாளே
 சுகத்துட னேசோநது துரிதமுடன் பாண்டியனும
 தேவியிடம் பாண்டியனுஞ் சீக்கிரமாய் நடந்துவிட்டான
 இப்படிச் சிலகாலம் இருக்குமநத நாளையிலே
 அப்போது நீக்காககை யரிவை யிளம்பிறையும்
 மாதமும் பத்தாகி வருநதி மிகத்தளரநது

நீர்க்காக்கை நீன்முகனைப் பெற்றது

பிள்ளையைப் பெற்றாளே பேரான மதுரையிலே
 மைநதனைப் பெற்றாளே மாதநத நீக்காககை
 தாதி வயிறற்ற சநததி பிறநததென்று
 சநதோஷங்கள் கொண்டு சருக்கரை வழங்கினார்கள
 நீக்காககை பெற்றெடுத்த நேரான பாலனுக்கு
 நீன்முக னென்றே நோத்தியாயப் பேருமிட்டா
 பிள்ளையிலலா மாளிகையிற் பிள்ளை பிறநததென்று
 பாண்டியன் தேவியும் படசமாய்த் தானவளாததாள
 பிள்ளையும் வளரநது பேரான மாளிகையில்
 தாதியின் பிள்ளையென்று சலங்கைக கொலுசுமிட்டு
 காப்புங் கடகமிட்டு கண்ட சரமணிநது
 ஆடை யணிநது ஆபரணந் தானபூட்டி
 வயதுமைந் தாகவேதான வளாததுவரும் நாளையிலே
 ஐநது வயதாகி அமாததினா பள்ளியிலே
 பன்னு தமிழ்வித்தை படிக்கவைத்தா பள்ளியிலே
 சகலமுங் கற்று சாமாததிய் மானபின்பு
 அம்பும் பிடித்தறிநதான ஆயுதமும் தொடுத்தறிநதான
 அவனுக்கு வேறே யரண்மனை யமாததிவைத்தா
 வெள்ளாட்டி பெற்றெடுத்த வீரிய நீன்முகனும்
 மீறி வளரநதிருநதான வீரன் மதுரையிலே
 இப்படியா யிருக்க எழிலான பாண்டியனும்
 நமக்குபிள்ளை யிலலையென்று ராஜனநதப் பாண்டியனும்
 சிமமா சனமீதிற செங்கோலுந் தானபிடிக்க
 பட்டத்தை யாளவதற்குப் பாலக னிலலையென்று
 விசனத்தைக் கொண்டாடும் வேநதனநதப் பாண்டியனும்

அலலியரசாணிமாலே

சித்திராக கதனுடனே சோந்திருந்த பாண்டியர்கள்
ஆரூயிரம் போகள் அணிதிரளாம பாண்டியர்கள்
பிள்ளைக ளிலலாத பெருமலடாயபு போனார்கள்
ஆரூ யிரவாக ள்ணைவோரு மலடானா
அவாக ஞாடனகூட ஆராரோ தானமலடு
ஆணமலடு பெணமலடு அனைத்துயிருந் தானமலடு
பாண்டியாக ளேறிவரும் பட்டத்தா ணைமலடு
கொட்டாய் நிறைந்ததொரு குதிரையெல்லா நமமலடு
பாட்டை நிறைந்ததொரு பாறபசுக்கள தாமமலடு
தொழுவம் நிறைந்ததொரு துள்ளாடு தாமமலடு
இறப்பிலே யிருக்கின்ற எலிகளெல்லாந் தாமமலடு
தெருவிலே கூடுகட்டுஞ் சிறுகுருவி தாமமலடு
தெருவிலே தாமிருக்குந் தெனணைமர முமமலடு
கொல்லையிலே தானிருக்கும் கொன்றைபுனை யுமமலடு
வாசலிலே நிறகுந்த வாமைமரந் தானமலடு
அழுகக்கெடுக்கும் வண்ணானும் அம்பட்டனும் தானமலடு
வளாக்கின்ற நாயகஞாடன வாழ்ப்புனை தானமலடு
மைந்தனு மிலலாமல் மாபாவி யானார்கள்
பிள்ளையு மிலலாமற் பெருமபாவி யானார்கள்
குழந்தைக குரல்களாக கொடுமபாவி யானார்கள்
மைந்தனபெற வேண்டுமென்று வருந்தியே பாண்டியர்கள்
சாலைகள் போட்டுவைப்பார சத்திரங்கள் கட்டிவைப்பார
நடபாயி திருக்குளமும் நல்லதண்ணீர் கிணறெடுப்பார
தனித்து வருவாக்குத் தண்ணீர்பநத் லிட்டுவைப்பார
பசித்து வருவாக்குப் பால்முதம் செயதுவைப்பார
ஆலயங்க டோறு மணிமதிற் கட்டிவைப்பார
கோயில்க டோறுங் கோபுரங்கள் கட்டிவைப்பார
காணாத கோவில்கட்குக் காணிககை யனுப்பிவைப்பார
செங்கல்லைக் கண்டவுடன் தெய்வமென்று கைதொழுவார
கருங்கல்லைக் கண்டவுடன் காததென்னு கைதொழுவார
எத்தருமஞ் செயதாலு மேதாலும் பிள்ளையிலலை
தவசுக்குப் போகவென்று தங்கள் மனதிலெண்ணி

நீன்முகனுக்குப் பட்டங்கட்டி பாண்டியர்கள் தவசுக்குப் போனது

வெள்ளாடடி பெற்றெடுத்த வேலவேந்த நீன்முகனை
மதுரையை யாளவதற்கு மன்னனுக்கு பட்டங்கட்டி
நீன்முகனைத் தானழைத்து நீதியுள்ள பட்டங்கட்டி
ஆதி சிவனைநோக்கி யருந்தவசு செய்யவேண்டும்
மைந்தன வரத்தைப்பெறைய வருகிற நாளவரைக்கும்
எல்லையர சாளுமென்று இனியபட்டங் கட்டிவைத்தாரா
ஆயிரம் பாண்டியாக னையமா ரனைவோர்கள்
ஆண்பெண் ணடங்கலு மரியதவஞ் செய்வோமென்று
போகிறா பாண்டியர்கள் பொன்மலையைத் தானதேடி
வனமாய வனங்கடந்த வுருகிறா பாண்டியர்கள்
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானதொலைத்து
சிறுவத பருவத்ததைச் சேந்தாராக பாண்டியர்கள்
ஆறாயிரம் பாண்டியரும் அவருடைய தேவியரும்
தாப்பா சனம்போட்டுத் தவசுகள் செய்கிறார்கள்
கண்ணிரண்டும் மூடியே கையிரண்டு மேந்திக்கொண்டா
பரம சிவனைநோக்கிப் பாரதவம் பண்ணுகிறா
மைந்தனை வேண்டியல்லோ மாளிகை மறந்தாராக
புத்திரனை வேண்டியல்லோ பூமியை மறந்தாராக
பாண்டியாக ளேறிவரும் பட்டத்து வெள்ளாளை
ஆறு யிரவருடன் யானைதவஞ் செய்கிறது
நாற்கா லுயரெடுத்து நடுவொரு தும்பிக்கையால்
தும்பிக்கை நாட்டியல்லோ துய்யதவஞ் செய்கிறது
இப்படி யாகவே இவாகளதவம் பண்ணுகிறா
அப்போது பரமசிவன் அரிய கயிலையிலே
ஆவணி மாதத்திறு என்பான நானையிலே
பிட்டு திருநாளுக்குப் புறப்படாரா சொக்கலிங்கம்
தேவாதி தேவருடன் தெருசுறறி வலம்பெற்றேவ்
அரகரா வென்றசத்தம் அலைகடல்போற கோஷ்டமிட
சிவசிவா வென்றசத்தந் தேவருக்குங் காதடைக்கும்
அச்சத்தந் தானகேட்டு அங்கயறகண் ணேதுசொல்வாள்

அலவியரசாணிமாலே

எனசுவாமி யெனகுருவே என்னுடைய காததாவே
அரகரா வென்றசத்தம் அலைகடலபோற் கேட்கிறது
சிவசிவா வென்றசத்தஞ் செனியடைந்து போகிறது
இவ்வனந் தனிநிந்த இரைச்சலென்ன ஆண்டவனே
என்றுதான் கேட்டளவி லீசுவரனா ரேதுசொல்வாரா
ஆறாயிரம் பாண்டியாக ளரியதவம் பண்ணுகிறா
மதுரை நகரானும் வாழ்பாண்டி நாட்டார்கள்
புத்திரனை வேண்டியே ஸ்சைதவம் பண்ணுகிறா
மைந்தனை வேண்டியே வருந்திதவம் பண்ணுகிறா
கோவிலுகுப் போவோமவா கோமளமே யென்றழைத்தாரா
இவ்வாரத்தை தான்கேட்டு ஈசுவரியு மேதுரொலவாள்
தவசபண்ணும் விரதைதனை சாமியே நானறியேன்
எதுதவம் பண்ணுகிற ஈசுவரே போய்பாரப்போம்
வாருமென றுவலுடன் வந்தாளாம் பாரத்தியும்
அம்மனும் ஐயருடன் அனைவருங் கூடிவந்தாரா
ஆறாயிரவார்களின் அருந்தவசு பாரத்தாரகள்
புறஹமுடிப் போனதுவும் புழுகரையா னரித்ததுவும்
புலஹமுடிப் போனதுவும் புழுதி யடைந்ததுவும்
ஆனை தவசநிலை யருந்தவசு பண்ணுவதுப்
உற்றுறறுப் பாரத்தாரோ உத்தமியா ளீசுவரியும்
ஐயா பரமரே ஆறாயிரவருக்கும்
புகதிர னளித்துவிடும் புகழான பாண்டியாகு
மைந்தன வரங்கொடுப்போ மகாதேவா என்றுசொல்ல
ஆனாகேள் பெண்மயிலே அவாசுசெய்த கொடுமைகளை
கூலி குறைத்தவர்கள் குறைமரகரா லிட்டவர்கள்
அங்காடி கூடைதனை யதிரவிலே யிட்டவர்கள்
பட்டடையில் நெற்களிலே பதரைக கலந்தவர்கள்
பசித்தார முகம்பாரார பாலடைக்குப் பாலவாரார
தவித்தார முகம்பாரார தாகங் கொடுத்ததறியார
ஆண்டிபர தேசியைப்போ லங்கொருநாள் வடிவெடுத்தேன்
பாண்டிய ராஜாக்கள் பருமுத தளக்கையிலே
சிவதரும மென்றுசொல்லி சோநதுவந்து பிச்சையென்றேன்

பதரான முததெடுத்தது பாவிகள் இட்டார்கள
 சொத்தைமுத்து போட்டார்கள் தோஷநதப் பாண்டியர்கள்
 பதரிட்ட பாவிகட்குப் பாலன் கொடுப்பதிலை
 பிட்டுக்கு மணசுமந்தேன் பிரம்பா லடியுமபட்டேன்
 •என்னதவம் பண்ணினாலு மேதாலும் பிள்ளையிலை
 ஏழு பிறப்பிலேயு மிப்பிறப்பிற பிள்ளையிலை
 என்றது தான்கேட்டு ஈசுவரியா னேதுசொல்வாள
 எப்பாவஞ் செய்தாலு மீசுவரனே மனமிரங்கி
 புத்திர னளிக்கவேண்டும் புகழான பாண்டியர்கு

பாண்டியர்க்கு ஈசுவரி புத்திரிவரங்கொடுத்தது

ஈசுவரே உன்சித்த மிரங்காமற் போனாலும்
 பெண்ணேனுமளிப்பேனென்று பேருலகிற பாண்டியர்க்கு
 அங்கயற் கண்ணமமை யவளதிக மனமகிழ்நது
 அலவியுங் கொடியுமா யடாந்ததொரு பொய்கையிலே
 செநதாமரை வெண்டாமரை சோந்ததொரு பொய்கையிலே
 வானவரு மிரதிரும் வந்திருக்கும் பொய்கையிலே
 சந்திரருஞ் சூரியரும் சந்திபண்ணும் பொய்கையிலே
 தாமரைப் பொய்கையிலே தண்ணீர் தடந்தனிலே
 தோடசதை யைக்கிள்ளி தூர வெறிநதுவிட்டாள
 அலலி யிலேமேலே வந்தது விழுந்ததுகாண
 கையாகி காலாகி கண்ணுமுக முருவமாகி
 குவ்வாகுவவா வென்றுசொல்லி குழந்தை யழுகிறது
 சந்திர னைப்போலே தஞ்மபியது பொய்கையிலே
 சூரிய னைப்போலே துலங்குகிற தககுழந்தை
 மேகத்து மின்னலைப்போல மின்னுகிற தககுழந்தை
 இப்படி யாகவேதா னிருக்கின்ற வேளையிலே
 அங்கயற் கண்ணமமை யவளு மனமகிழ்நது
 குழந்தைதனக் கேற்றபடி குமரி வாங்கொடுத்தாள
 ஏழாம பிராயந்தனி விளவரசு பட்டமென்று
 பன்னிரண்டாம் பிராயத்திற பார்த்தனுகு மாலையிட்டு
 எல்லையெல்லாமரசாண டிருக்க வரங்கொடுத்தாள
 அம்மன கழுத்ததனி லணிந்த பதக்கமுடன

அல்லியரசாணிமாலே

சுவாமி கழுத்திற் றரிதத பதக்கமும்
வாங்கித் தரித்தாளே வரிசையுள்ள குழந்தைக்கு
அலலியென்று பேருமிட்டு அங்கயறகண மீனாட்சி
பாண்டியரைத் தானழைத்து பாவதியு மேதுசொலவாள
ஆறா யிரவரே யணிதிரளாம பாண்டியரே
அலலி யிலேமேலே யழகுமைந்த னிருக்கிறது
ஆணுமது பெண்ணுமது ஆறாயி ரவருக்கும்
எடுத்துப் போகுமென்று ஈசவரியும் போயமறைந்தாள
அப்போது பாண்டியரும் அரனாரைத் தானவணங்கி
தவச நிலைகலைந்து தானெழுந்தார பாண்டியர்கள்
அலலி யிலேமேலே யழுதிருந்த மைந்தனைத்தான
தாங்களபெற றதுபோலே தழுவி யெடுத்தாராகள
வாரி யெடுத்தாராகள மாரபோ டனைத்தாராகள
மதுரை நகாரோக்கி வருகிறா பாண்டியர்கள்
ஆளோட விட்டாக ளறிககையிட்டா பாண்டியர்கள்
மஞ்சனைப் பேறுபெற்று வருகிறா பாண்டியர்கள்
புத்திரனைப் பேறுபெற்று புண்ணியர்கள் வருகிறார்கள்
நீனமுக ராஜனுக்கு நீதியுடன் சொல்லுமென்று
தூதனுடன் சொல்லியே தூதுவிட்டா பாண்டியர்கள்
ஒற்றா ளொருவனுந்தா னுத்தமறகுச சேதிசொன்னாள்
கேட்டந்த நீனமுகனுங் காவ மதிகமாகி
ஆரடா தூதுவரே அகங்கார மல்லாகளே
பாண்டிய ராஜருடன் பாங்காக வாரததைசொல்லும்
நீனமுக ராசனவன நிலைகொண்டான ராசசியத்தை
நீங்கள் தரித்துவைத்த நிரணயப் பட்டமது
பட்டங் குறைவதிலலை பாருலகை விடுவதிலலை
மதுரைக்கு வந்தாலே வல்லுயிரை வாங்குவேனையான
நீன்முகராசனுக்குப் பாண்டியா பகுதிகட்டத்
தீர்மானித்தது

எங்கேநீங்க ளிருந்தாலு மென்றனக்குப் பகுதிகட்டி
வருஷத்துக் கொருதரம் வரவனுபபும பாறகுடங்கள்
ஆறாயிரம் பாற்குடங்க ளனுப்பவேண்டு மெனனகாக்கு

அனுப்பாமற் போனாககா லாககினைகள் செய்திடுவேன
 நீன்முக ராசன நிசசயமாய்ச் சொன்னானென்று
 பாண்டிய ராசருக்குப் பாங்குடனே சொல்லுமென்றான
 ஒற்றா ளொருவனவ னேடினான ராசரணடை
 ஆரூயிரம் பாண்டியாக னேயருக்கே தெண்டனிட்டு
 நீன்முகன் சொன்னசெயதி நிகழ்த்தினா தூதார்களும்
 எங்களால் வந்தவினைக கெவரெனன செய்வார்கள்
 அவனை வெறுக்கவென்ற லதிகமே பாவமவரும்
 வடமதுரைப் பட்டணத்தில் வந்து குடித்தனமாய்
 உழவு குடித்தனமா யுத்தமாகன வாசம்பண்ணா
 வருஷத்துக் கொருதரநாள வரவிடுவா பாற்குடங்கள்
 இரத்தவித மாகவேதா னிருநதார்கள பாண்டியர்கள்
 சொக்க ருளாளே சுந்தரியா எல்லியறகு
 மாணிக்கத தொடடிவிட்டு வளாததார்கள பாண்டியர்கள்
 ஒருமாத மிருமாத மொன்றிரண்டு மூன்றாசுசு
 ஐந்தா மாதத்திலே அலலிகவிழந தானதவிழநதாள
 ஒருவருஷ மிருவருஷ மொன்றிரண்டு மூன்றாசுசு
 சிற்றாடை கட்டுவாளாளு சிறுகமபி கோலிடுவாள
 பவாடை கட்டுவாளாம பந்துவினை யாடிடுவாள
 அமமனா பந்துகளு மழகான புள்ளடிப்பான
 ஐந்தாம வருஷமதி லழகாகப் பள்ளிவைத்தா
 ஏழு பிராயமட்டு மிளங்கொடியாள தானபடித்தாள
 வேத மொருநான்கும் வேழம் பரியேற்றம்
 அம்புவித்தை விலவித்தை யாஸ்தான வித்தையெல்லாம்
 கரணலாவு பந்தயங்கள் கற்றுக்கொண்டா எல்லியரும்
 பள்ளியினக னேறி பகற்பாட மொப்பிவித்து
 தொகைக்கணக்கு வாசகங்கள் தொகைநல்லா ளொப்பிவித்து
 பகலமுத முண்ணுகைக்குப் பத்தினியாள வருதலுற்றாள
 அப்போது நீன்முகனா னூயி ரவரணடை
 ஆரூயிர தூதுவரை யனுப்பினான நீன்முகனும்
 ஆரூயி ரங்குடத்தி லப்பட்ட மாணபாலாய
 வாங்கிவரச் சொல்லியே வரவிட்டான தூதுவரை

அலலியரசாணிமாலே

மலைகளுடன் றிலைகொடுக்கும் மல்லாவெளிப் புட்டாக்கள்
காற்றிலும் வேகமான கடுந்தூதா வந்தாக்கள்
தங்கக் குடமெடுத்துத் தானவந்தார மல்லரெல்லாம்
பாண்டிய ராசரணடை பாங்குடனே வந்தாக்கள்
பகுதிகளைக் கட்டுமென்று பாற்குடங்கள் முன்னேவைத்தாரா
அரணமனைக் கேகவேண்டு மனுப்புங்கள் பாலையென்றா
அவ்வாரத்தை தானகேட்டு அஞ்சி பயந்தெழுந்தது
காராம பசும்பாலேக் கறந்துவந்து பாண்டியர்கள்
ஆறாயி ரங்குடத்தி லன்பாக நிரப்பிவைத்து
மஞ்சள்துணி மேலேகட்டி மாலேதனைச் சுற்றிவைத்தார்
வரிசை வரிசையாக வைத்தாக்கள் பாற்குடத்தை
பதினாயிர தூதருக்குப் பாலோடு போசனங்கள்
போசனஞ் சமைக்கலுற்றா புகழான பாண்டியர்கள்
அரிப்பதும் பொரிப்பதுவு மடிசில சமைப்பதுவும்
இந்த விதமாக இருக்கின்ற வேளையிலே
அந்தச் சமயத்தி லலலியமமாள வந்துவிட்டாள
பதினாயிர தூதுவரைப் பால்குடங்கள் பார்த்தாளே
அரிப்பதுவும் பொரிப்பதுவு மடிசில சமைப்பதுவும்
இந்த மகிழ்ச்சிக்கண்டு ஏதுசொல்வா ளலலியமமாள
ஒருநாளாந் கண்டதிலலை யுச்சித் சம்பிரங்கள்
இன்று அதிசயமா யென்றனுகுத் தோன்றியது
இந்த உறனமுறையா ரெங்கிருந்து வந்தவர்கள்
ஒருநாளாந் கண்டதிலலை யுச்சித் மானவரை
இன்று புதிதாக இவருவந்த தாக்காணும்
இவ்வாரத்தை தானகேட்டு ஏதுசொல்வா பாண்டியர்கள்
அவ்வாரத்தை யுந்தனுகே நழுதுண்ணப் போடியமமா
பாலமுத் முண்டுநீயும் பள்ளிகுப் போவாயென்றா
அவ்வாரத்தை தானகேட்டு அலலி மனதுநொந்து
(இது) சொல்லாமற் போனீரானால் நல்லதொரு பாண்டியரே
வல்ல பிராணனைநான் கல்லோடே மோதிடுவேன்
செத்து மடிந்திடுவேன் செல்வழிந்து போய்விடுவேன்
மாண்டு மடிந்திடுவேன் வைகுந்தஞ் சோந்திடுவேன்

அவ்வாததை தானகேட்டு ஆரூயி ரவாசொலவா
 ஆரூயி ரவருமே யாணமலடு பெணமலடாய்
 மைநதனை வேண்டியலலோ மகாதவம் பண்ணோமமமா
 என்னதவம் பண்ணினாலு மேதாலும பிள்ளையிலலை
 மகாமுனிவா தவசபண்ணு மாமலையைத் தானதேடி
 நாவகள தவத்திறகு நகாவிட்டுப் போவதற்கு
 வெள்ளாட்டி பெற்றதொரு வீரன நீனமுகனை
 பட்டந தரித்துவைத்துப் பாரத் தவசபோனோம்
 சிறுவத பருவத்திற ரோநதுதவம் பண்ணோமமமா
 மீனாட்சி தயவாலே மிககசொகக ருளாலே
 அலலி யிலேமேலே ஆரணங்கைப் பெற்றெடுத்தோம்
 (ஒருவா) வயிறறிற் பிறந்ததிலலை வனகொடுமை செயத்திலலை
 குடவிற பிறந்ததிலலை குலக்கொடுமை செய்ததிலலை
 ஒடுகிற தண்ணீரில் யுளமணற் சேறுமுண்டு
 அடிககிற காற்றதனி லலைகாற்றில் துருப்புண்டு
 கால்கால் கண்டருக்குக் கண்டத்திற கறுப்புமுண்டு
 குன்றுமணிக காஞலுங் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
 சந்திரற்கு மாசுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
 (உனக்கு) மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக் கறுப்புமில்லை
 புருவங் கறுப்பொழிய பின்னை கறுப்புமில்லை
 அலலி யிலேமேலே ஆரணங்கே நீபிறந்தாய்
 வரத்திறை பேறுபெற்று வந்தாயே தெனமதுரை
 வெள்ளாட்டி பெற்றெடுத்த வீரன நீனமுகனும்
 ஊரிலவர வொட்டாம லோட்டிவிட்டா னப்பறத்தே
 உழவு குடியாக ஆற்ற பிழையுமென்றான்
 ஆரூயிரம் பாண்டியற்கு ஆரூயிரம் பாற்குடமும்
 வருஷத்திற கொருதநதான வாங்குகிறான் பகுதியவன்
 உன்னைப் பெறவேண்டி யூரிழந்தோம் பதியிழந்தோம்
 செங்கோல துரைததனமும் சீமை யிழந்தோம்மமா
 ஏழு வருஷம்மமா இப்படி யனுப்புகிறோம்
 இந்த வருஷமுமே யிங்குவந்தார மல்லரவா
 பாற்குடம் நிரப்பிவைத்தோம் பாலமுதம் செய்கிறோமயாம்
 பாலமுத முண்டுநீ பள்ளிக்குப் போவாயென்றா

அல்லியரசாணிமாலை

அல்லியம்மாள் மல்லர்களை யவமானஞ் செய்தனுப்பியது

அவ்வார்த்தை தானகேட்டு அலலிமிகக கோபமதாய்
எட்டிப் பழம்போலே இருகண சிவந்தாளே
கோவைப் பழம்போலே கூரிய கணசிவந்து
வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு விரியங்க ஞ்ணடாமோ
எருது பசுவாமோ இளைத்த புலியுமுண்டோ
உயரப் பறந்தாலும் ஊக்குருவி பருந்தாமோ
கொசவுப் பருந்தோடு கூடப் பறந்திடுமோ
விரலே யுரலான லுரலெனன ஆகுமையா
வெள்ளாட்டிப் பையனைத்தான வெட்டித்தலை தள்ளாமல்
பாண்டிய ராஜாக்களே பாராள வைத்தீகள
உங்களைப்போல ராஜாக்க ஞ்லகத்தில் நானறியேன்
என்றுமிகக கோபமுட னெழுந்தாளே அலலியம்மாள்
எழுந்திருந்து அலலியம்மாள் எழிலான பாற்குடத்தை
இடதுகால தனனாலே பெட்டி யுதைத்தாளே
ஆறாயிரம் பாற்குடத்தை யகங்கொண டிடறிவிட்டாள
ஆரடா மல்லாக்களே யழையும் பிடாரனைத்தான
ஒடி யழையுமென்ற ளொருநொடியில் வாருங்கள்
அங்கிருக்கு மல்லரவ ரதிதுரித மாகவோடி
பாம்புப் பிடாராக்களைப் பறந்தோடி யழைத்துவந்தா
வாழ்வரசி அலலியற்கு வந்துதண்டம் பண்ணினார்கள
எமமை யழைத்தவகையேது கருமமென்றா
காட்டுக்குப் போய்நீங்கள் கண்ணிபுற்று மருந்துவைத்து
கருநாக்கு செநநாகம் கண்ணாடி விரியனாடு
மண்ணுளி தாசரியு மலையேறி விரியனுந்தான
ஊது சுருட்டைப்பாம்பும் உரகமிரு தலைமணியன்
நீக்கத்து குட்டிநாகம் நீதியுள்ள பாம்புகளும்
வானவானப் பாம்புகளும் வகைவகையாய்த் தாம்பிடித்து
ஒட்டம் நடையாக வொருநொடியில் வாருமென்றாள்
அவ்வாததை தாமகேட்டு அந்தப்பி டாரரெல்லாம்
ஒட்டம் நடையாக வோடிவந்தா பிடாரரெல்லாம்

காட்டுக்குப் போனார்கள கண்ணிபுற்று மருந்துவைத்தாரா
 வண்ணவண்ணப் பாம்புகளை வரிசையுடன் தாமபிடித்தாரா
 பெட்டி நிரம்பவே பிடித்தார்கள பிடாரெல்லாம்
 காடு செடிதாண்டி கடுகியே யோடிவந்தாரா
 அலலி யரசாணி யாரணங்கு முன்புவந்தாரா
 பாம்புகளை முன்னேவைத்துப் பணிந்தாரா பிடாராகளும்
 அலலிப் பெருமானும் ஆரணங்கு மேதுரைப்பாள
 பாற்குடங்கள் தன்னிலேதான் பாம்பை யடையுமென்றாள்
 பஞ்சவானச சீலையிற்றை பாணவாய் கட்டுமென்றாள்
 ஆறாயி ரங்குடத்தி லடையுமென்றாள் பாம்பைப்பெல்லாம்
 பஞ்சவானச சீலைகட்டி பைங்கிளியின் முன்னேவைத்தாரா
 அலலிப் பெருமானு மாரணங்கு மேதுரைப்பாள
 அம்பட்ட ரைத்தேடி யழையுமென்றா ளல்லியரும்
 ஓடி யழைத்தலவோ வேட்டமநடை யாகவந்தாரா
 ஆறாயிர தூதுவரை யழகுமொட்டை செய்யுமென்றாள்
 தாடி சிரைத்தவரை தலைபோடி பண்ணுமென்றாள்
 மீசை அடியுமென்றாள் முன்போடி பண்ணுமென்றாள்
 கரும்புள்ளி செம்புள்ளி கலந்தழகாய்க் குத்துமென்றாள்
 அலலியமமாள் சொற்படியே யழகுமொட்டை யிட்டார்கள
 முன்மீசை தானசிரைத்து முகமனைத்தும் பொட்டுமிட்டாரா
 ஆரடா தூதுவரே அன்பான வார்த்தைகளும்
 நீனமுக ராஜனுக்கு நீங்கள்போய் சொல்லுங்கள்
 பாண்டிய ராஜனுக்குப் படசமுள்ள அலலியமமாள்
 இந்த வரிசைகளை யனுப்பினா ளென்றுசொல்லும்
 (உன்), தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள் தொப்புளுக்கு வீராணி
 (அவன்), மண்டைக்குக் கோடாவி மாபுகுசு செப்புலகை
 கழுத்தடியிற் கத்தியவள் காமாட்சி யமமையென்று
 ஊட்டி யறுக்கவந்த வுண்மைப் பாஞ்சோதி
 தலைமாட்டிற் பாம்பலவோ தாயந்த அலலியென்று
 சொல்லுங்கள் தூதுவரே துரையான நீனமுகற்கு
 வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு விந்தையைச் சொல்லுமென்றாள்
 ஆறாயிரம் தூதுவாக ளக்குட மெடுத்ததுகொண்டாரா

அல்லியரசாணிமாலே

வருகிறார் மதுரையது வடமதுரை தானளிடுதது
தேனா மதுரையது தெனமதுரை வருகிறார்கள
தெத்தது தெருக்கடந்தது தேரோடும் வீதிவிட்டு
மகாராசன கொலுதனிலே வந்தார்கள தூதுவர்கள்
அப்போது நீனமுகனு மப்பிங்ஙன மாடுகைக்கு
சனியெண்ணெய் மண்டபந தானமாநதான வாழமாபன
எண்ணெயிட டிக்கொண்டே யிருக்கிற வேளைதனில
பாற்குடத்தை முன்னாலே பாம்பு திறக்கிவைத்தார
வரிசை வரிசையாக வைத்தார்கள பாற்குடத்தை
வந்திருக்குந தூதரெல்லாம் வரிசையாய நின்றார்கள்
இதுஎன்ன வதிசயங்க ளெவாசெயத் வனமையிது
எட்டிப பழம்போலே யிருகண்ணூந தாமசிவந்தது
கோவைப பழம்போலே கூவிழிக கண்சிவந்தான
இப்படிச செயதவரை யெனக்கறியச் சொல்லுமென்றான
பாலவாத தனுப்பாமற் பாம்பை யடைத்ததெனன
ஆரடா தூதுவரே யறிய வுரையுமென்றான

நீன்முகராசனுக்குத் தூதர்கள் சேதி சொல்லுதல்

அவ்வாததை கேட்டவாக ளஞ்சி யுரைக்கஹுறா
ஐயாவே நீரேனும் அடியே மொருவாததை
ஆறாயிரம் பாண்டியாக்கே யரிய வொருமகளாம்
அலலி யிலைமேலே ஆரணங்கு பெண்பிறந்தாள
ஏழு பிராயமுண்டு இளங்கொடிபாள மாதுகன்னி
பாண்டிய ராஜரைநாம் பகுதிபோய்க் கேட்டவுடன்
பகுதியுங் கட்டினார்கள பாற்குடங்கள் தாமநிறைத்தார
எங்களுக்குஞ் சாப்பாடு இனபமுட னேசமைத்தார
அவ்வளவி லலலினலலா ளானந்த வாழமாரி
பள்ளிக்கூடம்படித்துப் பகலமுத முண்ணவந்தாள
எங்களைக் கண்டவுட னிவாகளா ரெனறுகேட்டாள
பாற்குடங்க ளேதையா பாண்டியரே சொல்லுமென்றான
அவ்வளவிற பாண்டியாக ளஞ்சிப் பயந்துரைப்பார
(உமக்கு), பட்டந தரித்துவைத்துப் பாரதவம் போனதுவும்
அலலியரைப் பெற்றதொரு அதிசயத்தைச் சொன்னார்கள்

அதுகேட்டு அலலியவள அதிகமான கோபமுடன்
 வெள்ளாட்டிப பையனுக்கு வீரியங்க ஞ்ணடாசசோ
 ஆறாயி ரங்குடத்தை யரைநொடியி லிடறிவிட்டாள
 பாம்பைப் பிடித்துவந்து பாற்குடத்தி லேயடைத்தாள்
 வாருமென் மமபட்டரை மழுங்கமொட்டை யாக்குமென்றாள்
 தலைபோடி பண்ணினாகள தனிப்பொட்டு மிட்டாகள
 கருமபுள்ளி செம்புள்ளி கலந்தழகாய்ப் பொட்டுமிட்டார்
 (உன்,) தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள்ளு தொப்புளுக்கு வீராணி
 மண்டைக்குக் கோடாலி மாபுக்குச் செப்புலகை
 கழுத்தடியிற் கத்தியவள காமாட்சி யமமென்றாள்
 ஊட்டி யறுக்கவந்த உணமைபரஞ் சோதியென்றாள்
 உன்றனுக்குச் சொல்லுமென்று உத்தமி யனுப்பினாளே
 தருமதுரை மகராசி தப்பவிட்டா ளெங்களைத்தான
 பிழைத்து வந்ததெங்கள் பெரியோசெய புண்ணியந்தான
 என்றுசொல லக்கேட்டு எழுந்தானே நீனமுகனும

நீன்முகராசன் அல்லியின்பேரிற் படையெடுத்தது

ஆரடா தூதுவரே யழைபுகள் மந்திரியை
 இன்றுவெளிக் கூடா மியலுடனே போடுமென்றான்
 பாணியங்க ஞ்ளளதெல்லாம் பயணமிட்டு வாருமென்றான்
 சண்டைக் கொடிபோட்டு சண்டைமுர சடியுமென்றான்
 தேரை யலங்கரித்துச் சீக்கிரமாய் வாருமென்றான்
 ஆறாயிர மந்திரிக ளல்லவரும் பயணமென்றான்
 காலாள் பரிசேனை கடுகியே பயணமென்றான்
 ஆறாயிரம் பாண்டியரை அதமபண்ணிப் போட்டுவிட்டு
 அல்லியெனும பெண்ணரசை யரைநொடியிற் பிடித்துவந்து
 தலைபோடி பண்ணியே தம்பலஞ் சுமக்கவைப்பேன்
 எண்ணெயிட்ட வென்றலைக்கே யியலபா யரப்பிடுவேன்
 அப்போது ஸ்நானமா யாடுவே னபிஷேகம்
 என்றே எழுந்தானே இயலபுள்ள நீனமுகனும
 கட்டினது கச்சுமல்ல கைதனிலே விலலுமல்ல
 முகத்திலே மீசையல்ல முனகட்டுச் சீலையல்ல
 தலையிலே பாகையல்ல தரித்தது ஆடையல்ல

எனறவனு மாரபைதட்டி யெழுந்தானே நீனமுகனும
 முததி னுறுமலை முகமழகாயக கடடினுனே
 அம்புறத தூணிமுது கணிநகம்பு வில்லெடுத்ததான
 காங்குகச்சை தானணிந்தான கத்திவாளநம் தொவிலிடான
 தேரைச்சுற்றி நமஸ்கரித்துத் தேரினமே லேறினுனே
 ஏறின தோமேலே யெடுத்ததா நெடுங்குடைகள்
 கானல் தனக்கெடுத்தா கறுப்புநல்ல கூடாரம்
 வெயரிலுக் கெடுத்ததாகள் வெள்ளைநல்ல கூடாரம்
 பனிகளுக் கெடுத்ததாகள் பட்டினல்ல கூடாரம்
 கறுப்புச்சின* சிவப்புச்சின கவந்து பார்ப்பிற்று
 அடிபடும ரணமுரசு அனைவருக்குங் கிட்டுடென்ன
 கோடைகாலத் திடிபோலே குழமுறிதே பேரினையும
 வெண்கலப் பேரினையுங் விருது முழங்குமிட
 அகிரதருளு சமாதநம் அகிரதாநா வநநிறாகள்
 கவிங்கு தெலுங்கருடன கன்னாடநம் வநநிறாகள்
 துலுக்கா மலுக்கருடன சோனகரும வநநிறாகள்
 வன்னியருளு சகனிப நம் மாட்டிய நம் வநநிறாகள்
 வநநிற சனங்களானால் மட்டி மிதங்கனிலலை
 கொக்கு வெளுத்ததுபோல கட்டமலரி பூந்ததுபோல்
 வானங் கவிந்ததுபோல மலரிதை பூந்ததுபோல்
 நீனமுகன சேனையெல்லாம் நெருங்கி வநநிறுங்
 செந்தூ னெழுமபுத்து தெருவெல்லாங் காப்புத்து
 கருந்தூ னெழுமபுத்து கருநேரனைக் கப்புத்து
 கோட்டை கடந்தாகள் கொப்பெனவே வநநிறாகள்
 அப்போது பாண்டியாக ள்நிறுந்தாகள் தேசிகனை
 நீனமுகன வருளுசேதி நிமிஷநகிற் றனநிறுநா
 ஐயோ மகளேயென்று அலறலுந்நா பாண்டியாகள்
 தவசுபண்ணிப் பெற்றோமே தவங்குலைய நாளாச்சு
 பாரதவம் நாங்களுசெய்து பாலகியைப் பெற்றோமே
 நீனமுகன கையாலே மீடிய நாளாச்சு
 வருகிறான நீனமுகனு மட்டி லலாச சேனையுடன்

நிசான = கொடி

என்னசெய்வோம் மகளே யென்று விழுந்தழுதார
 அல்லிப் பெருமானும் ஆரணங்கு தானகேட்டு
 அஞ்சாதீ ரையமாரே அவ்வீன்பவி கொண்டிலேன
 மாண்டு மடிவேனென்று மனத்திலேநீர் நினையாநீர்
 செகது மடிவேனென்று சிந்தைதனில் வையாதீர்
 அரைநாழிக குளளையவ னாகார நானழிப்பேன
 எனசமாததைப் பாருமென்று எழுந்தாளே யல்லியம்மாள்

அல்லியம்மாள் செக்கரையும் அம்மனையுந்

தொழுது வரம்பெற்றது

உலகிக குளமுழுகி யலாதா மனமெடுத்தது
 சொக்கரது ஆலயத்திற் சுந்தரியும் போய்ப்புகுந்தாள
 கோவில் வலமவந்த குமிழிட்டுத் தண்டனிட்டாள
 கொண்பவந்த பூமலரைக் கொம்பினையும் புசைசெய்தாள
 (ஒருவா) வயிறற்றிற் பிறவாமல வன்கொடுமை செயயாமல
 குடவிற பிறவாமல குலக்கொடுமை செயயாமல
 அல்லியிலே மேலெனின் யாயச்சியரே பிறப்பித்தாய
 பொற்றா மரையிலேதான் பிறப்பித்தாய் யீசுவரியே
 நீன்முகனைக் கொல்லவேண்டும் நீலிபட்டங் கட்டவேண்டும்
 மாற்றானைக் கொல்லவேணும் வைபகத்தை யாளவேணும்
 வாழத்தியே தோடொடமமா மந்திரவாள கைகொடமமா
 என்று வணங்கியே இரங்கி நமஸ்கரித்தாள
 மாணிக்கச சொக்கா மனது மிக்ககுளிரந்து
 அகிலாண்ட நாயகியா ளங்கயற்கண் மனமகிழந்து
 மதுரைமீ னாடசியுந்தான் மங்கை மனமிரங்கி
 மச்ச ரதங்கொடுத்தாள மந்திரவாள கைக்கொடுத்தாள
 தீவிசு கைக்கொடுத்தது திருநீறு மளரியிட்டாள
 வண்ணலட்சந தூதர்களை மகாதேவா தானவிடுத்தார
 அல்லியற்குத் துணையாக அநேகம்போ வந்துவிட்டார

அல்லியம்மாள் நீன்முகனைச் சங்கரித்தது

காலாளுஞ் சேனைகளுங் கடுகியே பயணமாசசு
 தேரைசுசுறறித் தண்டனிட்டது தேசினமீ தேறினாளே

அல்லியரசாணிமாலே

அம்புவி லுங் கைப்பிடித்து ஆயுதமுந் தோளிலவைத்து
 மந்திரவாள் கைப்பிடித்து மச்சுரந் திருப்பிவிட்டாள
 தேவதுந் துமிமுழங்க தேனமொழியாள் வருகிறாளே
 சித்திரத் தேரும் செருக்களத்தே வருகிறதே
 வந்து வளைத்தாளே வலவீழ்போ லலலியநும
 விலவளைத்து நாரிபூட்டி விலகுணத் தொனிகளசெய்தாள
 மாரி சரம்பொழிந்தாள் மகாசேனை யுள்ளவாமேல
 தொடடாளே விலலதனைச் சொரிந்துவிட்டாள பாணமது
 விட்டாள சரபாணம மேனிபெல்லாந் தானமறைய
 யானேசேனை பரிவாரம் அடங்கலுங் கொல்லுறறாள்
 யானைத் தலைகளெல்லா மபயமிட்டுக் கீழ்விழவே
 ஒட்டகத் தலைகளெல்லா மோலமிட்டுக் கீழ்விழவே
 குதிரைத் தலைகளெல்லாங் கொக்கரித்துக் கீழ்விழவே
 ஆனைமே விருந்தவாக ளபயமிட்டுக் கீழ்விழவே
 ஒட்டகத்தின் மீதிருந்தோ ரோலமிட்டுக் கீழ்விழ்ந்தார
 குதிரைமே விருந்தவாகா கொக்கரித்து மண்ணைக்கவவ
 தென்னங்காய போலாகச் சேனைதலை யுருளவிட்டாள
 பனங்காய்கள போலாகப் பாரதனிலே தலைபுருள
 செண்டுசெண்டாய வேணதலை செருக்களத் துருளவிட்டாள
 அறுநத தலைகளெல்லாம் அமமானு ராடுகுது
 ஆலைவாய்க் கரும்பனுபோ லரைத்து ரசம்பிழிந்தாள்
 கரும்புக் கரணைபோலே கண்டித்தாள் வேணதலை
 மதப்பட்ட யானைகள்தா மலைவந் கலக்கினுறபோல
 குட்டிமத் யானைகளுங் குளங்கலக்கி விட்டதுபோல
 கிண்ணியிலே சந்தனத்தைக் கூட்டி வழித்ததுபோல
 நீனமுகன சேனையெல்லாம் நித்ததூளி பண்ணலுறறாள்
 பிடாரியமமன கோவிலுக்குப் பவிசெடுக்கும் பாவனைபோல்
 அமமையா கோவிலுக்கு ஆடுவெட்டும பாவனைபோல
 அரைநாழிக் குளளே அதம்பண்ணுள் பானையத்தை
 சண்டைபண்ண மாட்டாமற் றளாநதோடிப் போகிறார்கள
 பண்டார மென்பாரும் பாதேசி யென்பாரும்
 நாமத்தைக் காண்பித்து நானதாந்த் நென்பாரும்

பூநூலைக் காண்பித்து பிராமண னெனபாரும
 சமாகுருவர விவையென்று சலாஞ்செய்யு ஒடுவாரும
 தண்ணீர்தண்ணீ ரெனுசொல்லி தனிக் துமாம பாளையங்கள்
 வடுகரெல்லாம நீளென்பா வனறமிழா தண்ணீரென்பா
 துலுக்கரெல்லாம பாணியென்று சொல்லிப் புலம்புநீரா
 இவனிதமாயப் பாளையத்தை இறக்கடித்தா எல்லியமமாள
 நீனமுக ராசனடை நேரிழையும வந்தெதிர்த்தான
 ஆரடா நீனமுகனே யறிவுகெட்ட பாதகனே
 வெள்ளாடடிப் பயலே வீரிய முனக்கெண்டா
 தம்பல வட்டிலேநதுந தாதிபெற்ற மகனேநீ
 மதரம புளியாமா வைகாசி கைபாமா
 எருது பசுவாமா எதிர்த்துவந்தா யானாவினையாய
 உனனைக் கெடுபபேனே உனக்குமொரு சேவகமோ
 உயரப் பறந்தாலும் ஊரக்குருவி பருந்தாமோ
 கொசுவும் பறந்தாலும் கூடப் பறக்குமோடா
 அணிப்பிள்ளை யசக்கினாலும் அரிக் குட்டி கிழனிழமோ
 ஒதிபெருந்தாற நூனாமா ஒட்டாங்கசசி முளையாமா
 கொல்லவென்றே பூவுலகில அலவியிலே பெண்பிறந்தேன
 பொற்றா மரையிலே பிறப்பித்தா ன்சுவரியான
 (உன) தொண்டைக்குத் தூண்டிமுள்ளு தொப்புளுக்கு வீராணி
 மண்டைக்குக் கோடாவி மாபுக்குர செப்புலக்கை
 கழுத்தை யறுக்கவந்த உணமைபாளு சோதியடா
 உனகுல தெய்வமடா ஓங்கார அலவியமமாள
 அறியாமற் போனாயடா அறிவுகெட்ட நாயத்தலையா
 அரைநாழிக கொள்ளையிலே அந்தகனூர் சோக்கிறேன்பா
 காலநாழிக கொள்ளையிலே கைலாயம் சோக்கிறேன்பா
 உண்டஉப்பு மாண்டதோ ஊறுபாபா பூசசுதோ
 தினறஉப்பு மாண்டதோ தெருவுபா பூசசுதோ
 கால னுயரவந்தா கைகாட்டி யழைத்தானோ
 இயமனா ருயரவந்தா இங்கேவா னென்றோ
 ஆகையி னாலையடா அமருக்கு வந்துவிட்டாய
 என்சமாததுஞ் சேவகமு மிப்போ தறிவாயபா

அலலியரசாணிமாலே

தேரைத துரத்திவிட்டாள செங்கையிலே விலகெடுத்தாள
கேட்டந்த நீனமுகனுங் காவ மதிசுழமாய
நெற்றிககண னீசவரனா நிமிர்ந்துவிடீ பாரதத்துபோல
வலதுபக்க மீசையது வலலயம்போ லேதுடிக்க
இடதுபக்க மீசையது ஈட்டிபே லேதுடிக்க
மீசை துடிக்கிறதும முனகோப மாசிறநாட
சாணுண்டே பெண்ணே நீ சமாந்தராய் போகுகிறாய்
சவுரியத்தை நானழிப்பேன தம்பலநக னேந்தவைப்பேன
வலலமையைப் பாரொன்று வளைத்தானே விலகத்தீன
இவளிருவா தேரு மிருநிலத்தி முனசுழல
மாணிக்கச சொக்கரையு மனத்தில நினைத்தாளே
அங்கயற்கண னுயதியை ஆதிபா மேசுவரியை
மனத்தில் நினைத்தலலோ வாங்கிவிட்டாள பாணமதை
பாவியந்த நீனமுகனும பதறிச் சரம்பொழிந்தான
விட்டான சரபாணம மெல்லநிலலான மேனியிலே
கோடான கோடிபாணம குறித்தானே நீனமுகனும
அலலிப பெருமானும் அதிகமான கோபமுடன
ஒன்றுக்குப் பத்துகளை யொருநூற்றுக் காயிரமாய்
சரமேற சரம்பொழிந்தான சாமந்தா முளளகனனி
வாயுவி னஸ்திரங்கள் வருணனது அஸ்திரங்கள்
தியைநல்ல அஸ்திரங்கள் தூக்கமுள்ள அஸ்திரங்கள்
சுணமுக னஸ்திரமாளு சந்திர னஸ்திரமாம
பானுவி னஸ்திரமாம பாவதி யஸ்திரமாம
வகரத்தந னஸ்திரமாம வருணனது அஸ்திரமாம
இடிபகவா னஸ்திரமாம இந்திர னஸ்திரமாம
ராமச்சந்திர னஸ்திரமாம நவச்சந்திர னஸ்திரமாம
பிரமனுட அஸ்திரமாம பெருமானி னஸ்திரமாம
காரத்திகை மாதம்தில் கனத்தமழை பெயத்துபோல
ஐப்பசி மாதம்தில் அடாந்தமழை பெயத்துபோல
சோனை மழைகளுமே சொரிந்ததுபோல தூவிவிட்டாள
விட்டதொரு பாணமது மட்டுமி தங்கனிலலை
நான்குநாள் மட்டும நல்லசண்டை பண்ண வுற்றா

ஹிறபிடித்த கைகளது மெத்தசிவப பேறியது
 அம்பிழுத்த கைகளானு லலலிபபூ வாணமாசசு
 நெலலிப பழம்போலே நெருங்கிடுங் கொப்பளங்கள்
 இந்த விதமாக இருவாசணடை பண்ணினார்கள்
 அப்போது அலலியமமாள் அமமனைத் தோத்திரிதது
 இடியாஸ திரமதனை யெடுத்தாமந்தா தூபமிட்டு
 மாபளவு வாங்கியேதான் தோளபிளக்க வேதொடுத்தாள
 வாய்களில நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுவே
 தேரு முடைந்ததுவே செம்புரளி செத்ததுவே
 போட்டசுடடை வசரகபாய ரொடியாகத் தானழிந்து
 சட்டைதமான வசர*கபாய தவிடுபொடி ஆசசுது
 சலலடைக கணபோலே சரீரங்கள் தொளையாகி
 பதாதியாய நினரூனே பராகிரம நீனமுகனும்
 எடுத்தான வளைதடியை ஏற்றினுன கேடயத்தை
 கண்டாளே அலலியமமாள் கணசிவந்து கோபமுடன்
 கேடயமும் வானெடுத்தது காசசித்துக கிழகுதித்தாள
 எலியைக்கண்ட பூனையைப்போ லெழுமபினு ளலலியமமாள்
 பசுவைக்கண்ட புலியதுபோற பாயந்தானே நீனமுகனும்
 யானைகண்ட சிங்கமேபோ லலலி எழுமபினுளே
 கொக்கைக்கண்ட ராஜாளிபோற குதிககிறுன நீனமுகனும்
 மானைக்கண்ட சிவிங்கியைப்போல வருகிறு ளலலியமமாள்
 உன்னைவிடு வேனென்று உனமனத்தி லெண்ணுதே
 நீனமுகா வுனதலையை நிமிஷத்தில் வாங்குவேனபா
 § இடசாரி வலசாரி இருவரும் சுழலுகிறா
 சக்கரஞ் சுழலவதுபோற சமாததாக்கச சுற்றுகிறா
 வண்டுதுமபி போலாக வட்டமிட்ட கருடனைப்போல
 முனகந்து பாயந்தலவோ முதுகினமேல வெட்டுவாளாம்
 தட்டி உதறிநிற்பான தாகசுவா ளலலியரை
 எமனும் எமனபோல இநதிரனு மிநதிரனபோல
 மலையும் மலையோடு வந்தெதிர்த்த பாவனைபோல
 புலியும் புலியுடனே பதுங்கி யெதிர்த்ததுபோல

அல்லியரசாணிமாலே

நான்குநா ழிகைமட்டும நல்லசண்டை பண்ணினூகன
பொற்றா மரைதனிலே பிறந்தெடுத்த அலலியரும
ஆலவாய்ச சொக்கரென்னும ஆண்டவரைத் தானினைந்து
மதுரைமீ னுடசியை மனதிலே தானினைந்து
முன்கநது பின்கநது முப்பத்தி ரணடுகந்தும
பக்கவள வாகவந்து பாயச்சலுட நேயெழுநது
வீசிஞா வாளாலே வேறிரண்டு துண்டாக
கருப்பங் காணையப்போற கண்டிததுக் கீழவீழத்தி
எறிஞா தோமே லெறித்தாள் நெடுங்குடையை
நீனமுகன் விழுந்தானென்று நீளச்சுது காந்தொனித்தாள்
தேரைத் திருப்பிவந்தாள் தேனமொழியா ளலலியமமாள்
நீனமுகன் மாமீதில நீலித் தோட்டினுளே
ஐயங்கள் ஐயங்களென்று ஐயபேரி போட்டுவந்தாள்

அல்லியம்மாள் மதுரைக்குவந்து பட்டங்

கட்டிக்கொண்டது

எழுபது சேனாபதி யெல்லாரு மோடிவந்தாரா
தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் சகல ஐயங்களெல்லாம்
அல்லிப்பெரு மாளுக்கு அடிபணிந்து தண்டனிட்டார்
அடைக்கல மாய்ச்சியென்று அடிபணிந்து தண்டனிட்டார்
தேவதுந் துமிழுழங்க தேவாபூ மாரிபெய்ய
ஆயி ரவரென்னு மையனமார் தாமறிந்தார்
சந்தோஷப் பட்டங்கு தாவேந்த ரோடிவந்தார்
மகள்தனைப்ப பாததலவோ மகிழந்தார்கள் பாண்டியர்கள்
மதுரைத் தெருவனைத்தும் மாவிலை யரசிலையால்
தோரணங் கட்டுமென்றாள் துரைமக ளலலியரும
அரைநாழி கைக்குள்ளே அலங்கரித்தார் பட்டணத்தை
எங்கு மலங்கரித்து எத்திசையும் நீர்தெளித்து
வாழை கழுக்குமரம் வாசலெல்லாம் நடடார்கள்
சேனைகள் சூழ்ந்துவர ஐயபேரி யடித்துவர
மேளங்க ளாரப்பரிக்க மொய்குழவி வருகிறாளே
மதுரைத் தெருவைச்சுற்றி மாளிகையில் வந்தமார்தாள்

சிமமாசனத்தினமீ தேறினா தேனமொழியாள
 ஆறாயிரம் பாண்டியா மைய மா ரானவர்கள்
 பட்டந தரித்தராகள பத்தினியா ளலலியறகு
 சீமைத துறைத்தனமுந் செங்கோ லுந் தந்தராகள
 பொமமை விருதுகூட்டித் தலைக் கட்டி வைத்து
 அலலிக கொடி கட்டி யாசனிலே யாளுகிறா
 மதுனையைமபத தாறுகாதம மாதுமையா ளாளுகிறா
 ஆண்பட்டங் கட்டியே யாகநிலே யாளுகிறா
 பெண்பட்டங் கட்டியே பூவியா ளாளுகிறா
 இந்த விகமாந் எல்லையா சாண்டிநகரான
 இப்படி யாகவேதான இந்நகர ஆளுநகரில
 ஆறா லழகுமனைன அருசுனனு மரபோது
 இந்நிரப பட்டணத்தில வந்து ஸிவநிநடா
 பகதிநுடா போனசெய்கி பாககீபன தான நிறது
 அமபோடு நிலலெநிர அரணமீனாரி பாய நுடைநது
 ஏழாம நிலையினமேல இனபமா போயினான
 தருமநந துரோபநகரமுந் சருவினினை யாடு நகரில
 குங்குமாபுத் மேடை யிலே கட்டிய வாடினாகள
 கலந்திருநத வண்ணமதனை சண்ணலே கணநிவிட்டான
 முன்னிட்ட காலையவன் பின்னிட்டி வாங்கினானே
 மந்தாரக குந்தியரை மாதாமைத் தேடி வந்தான
 ஆயசசியா தமபாத மடி வணங்கித் தெண்டனிட்டான
 வாழத்தி விடைகொடுக்கது வானிகத்தான குருகியமமா
 ஆயசசியரே யெனதாயே படியே நெருவாததை
 அண்ணலுந் தேவியரு மனபாக மெததைபின்மேல
 கலந்துவினை யாடுவதைச் சண்ணலே கண்டனமமா
 சருவிமய லாணையிலே சந்திரியியான கூர்விட்டேன
 பாதத படியினாலே பாவமவநது நேரநததமமா
 ஆகாத பாவத்துக்கு ஆளானே ஞாயசசியரே
 பொலலாத பாவமவநது போதா பவித்ததமமா
 இப்பாவந் தீவதற்கு எத்கலங்க ஞமபாநது
 கோதா வரியமுனை குமரி சாஸவதியும்

அலலியரசாணிமாலே

கவகை நருமதை காவேரி துங்கபத்ரி
 காசிஸ்நானஞ் செயயவேண்டுங் கனபாவந் தீரவேண்டும்
 பாராத ஸதலங்களுல்லாம பாரத்து வருகிறேனயான
 சிவஸ்தலம் விஷ்ணுஸ்தலந் தரிசனம் செயவேனயான
 காலகொண்ட தூரமெல்லாங் கண்டு வருவேனயான
 போகவே வேண்டுமென்று பொன்னடிபைத் தண்டனிட
 அவ்வாறதை தான்கேட்டு அழுது புலம்பலுற்றாள்
 உன்னையான பாராம லொரு நிமிஷம் நிறகமாட்டேன
 பாரா திருப்பாதற்குப் பாவி மனமவருமோ
 செத்து மடிந்து செல்வழிந்து போவேனென்றாள்
 அழுது புலம்பலுற்றாள் ஆணங்கு குந்தியமமாள
 அழுத குரல்கேட்டு அததரும் ராயாவந்தா
 சந்தன வடிவழகன் தருமாயா வந்துவிட்டா
 ஏதுக கழுவதுதா னெவதாயே சொல்லுமென்றா
 அாசசுன்ன சொன்னதெல்லா மாய்ச்சியருந் தாழ்ந்ததாள்
 மாதா மொழிகேட்டு மறவிமைந்தன மனமநொந்து
 சொற்பேச்சு கேளானே சுந்தரப் பூமுடியான
 எனவாறதை கேட்கானே இளவியை ராசனென்று
 யாரை நினைத்தானே அளவற்ற சிந்தையிலே
 எவரை நினைத்தானே இன்பமுள்ள சிந்தைநனில
 எம்பெருமான மேகவண்ண வழு களந்தவரே
 அடியளந்த மாயவரே ஆதிமுலம் வாருமென்றா
 இவவேளை யிசசமயம் இங்குவா சுவாமியென்றா
 தருமா நினைத்ததனைச் சுவாமி யிதூவறிந்தா
 ஏழை யழுகண்ணீர் வாளா யறுத்ததுவே
 தருமா நினைத்ததுதான் தபாாமற் றுமறிந்து
 வட்டமாங் கருடனேறி வந்துவிட்டா மெம்பெருமாள
 சிவந்த கருடனேறி ஸ்ரீராமா வந்துவிட்டா
 காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானகடந்து
 ஆறு சுனைதாண்டி யதிகவனந் தானகடந்து
 சந்தன வடிவழகன் தருமாண்டை வந்துவிட்டா
 வாகனம் விடிறங்கி வந்து சரணமிட்டா

எனனை யழைத்ததுதா னேது கருமமென்றா
 சிமமாச மைபோட்டு சீரா யிருமென்றா
 இடசிமமா தனத்தில் எம்பெருமான வீற்றிருந்தா
 சந்தன வடிவழகா தருமராய தேனுரைப்பா
 ஆணு லழகுமனன அச்சன ராசனவன
 தீர்த்தயாத திரைபோகச சிந்தையில் நினைந்தானே
 காசியாத திரைபோகச கருத்தில் நினைந்தானே
 யாசொல்லுங கேளெனென நருசசுனை போகலுற்றன
 தனியே அனுபுத்தருச சந்நாமனந தோனறவிலலை
 அருசசுனருகுத துணையாக அரிராமா போயவாரும்
 கூடத் துணைபோகுகள கோபால சுவாமியேநீர்
 குமபிடுந தெய்வமேநீர் குழைத்ததிடுந நாமமேநீர்
 உனனையே நாமியநான உயிரகொண டிலாவுச்சேன
 யாரைச சதமென்பேன அன்னியநாத தஞ்சமென்பேன
 எவரைச சதமென்பேன இனியநாத தஞ்சமென்பேன
 உமமையல்லால் வேறுதுணை உனடோளிம மாநிலத்தில்
 அருசசுனனா பினசென்று அழைத்ததுவந்து சேருமையா
 போயவாருந் சுவாமியென்றா பந்தவேந்தன தருமலிங்கம்
 மாதாவாங் குந்தியமமாள வாழ்த்திச செலவுதருகான
 மாயனு மருசசுன்னும வணங்கி யெழுந்திருந்தா

மாயவனும அச்சுன்னுந தீர்த்தபாத்திரை போகிறது

காஷாயந காணுதிததுக சநிவேஷன கொண்டாகன
 சந்தியாசி வேஷனகொண்டு தவமுனிபோல வடிவெடுத்தா
 அம்புலிலுங் கைபிடித்தது அரியமுனி போலநடந்தா
 தருமாபுரம் வீமாபுரந் கரணியருந் தாமதநடந்தா
 இந்நிர வணங்கடந்து இனியவனம் போகலுற்றா
 காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானதாண்டி
 * காசிரதி போயமுழக்க கனநீர்த்த மாடினாகன
 விசுவநாத சுவாமியைத்தாம வேண்டித் தொழுகாகன
 துங்கபதிரி கோதாவரி தொலைதீர்த்த மாடினாகன

நருமதை சரஸ்வதியில் ஸநானமுஞ் செயதார்கள்
 மலலிகாச சனமவநது மகேசுவரனைப் பூசைபண்ணா
 திருப்பதியே வந்தார்கள் தெரிசனமே செயதார்கள்
 வேடனது எச்சிலைத்தான விருமபியுண்ட விதக்கனா
 கண்ணப்பன் காட்சிபெற்ற காளத்தி வந்தார்கள்
 காளத்தி நாதரைக் * கா மமலமபுடன் கண்டார்கள்
 திருப்பாலை வனநதனிலே சீருடனே வந்தார்கள்
 பாலீச நாதரைத்தாம பணிநதுண்டாடு செயதார்கள்
 வானமீகா பூசைசெய்த மருநீச நாததொழுதார்
 திருவொற்றி யூரிலவநது தியாகரைப் பூசைசெய்தார்
 கழககள் வலமவநது கடைநயினா பூசைசெய்த
 திருக்கழக குன்றப்பதி தேடியே வந்தார்கள்
 வேதகிரி விநகத்தை வேண்டி சரணமிட்டார்
 வண்ணாரப் பெண்ணுககா மனாமபோனா நெனய்சொல்லி
 அண்ணா மலையாரை யாணமுகா தேடி வந்தார்
 அருணகிரி நாதரைத்தா மடிபணிநது தெண்டனிட்டார்
 புறநிடங் கொண்டதொரு பொன்திரு வாழ்நாபோய்த
 தியாகரைத் தரிசித்துத் திருமயினு நிருவருமாப்
 சிதம்பரம் தன்னிலேதான் சபாபதியைத் தொழுதார்கள்
 மாயூரங் குமபகோணம் வந்துதரி சித்தார்கள்
 ஸ்ரீரங்கம் வந்தலவோ ஸ்ரீரங்கரைப் பூசைசெய்தார்
 ஐம்புகேசுவரத்திலேதான் ஐம்புலிங்க ரைத்தொழுதார்
 இராமேசுவரத்துக்கு இருவருமா நடந்தார்கள்
 சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்து சேதுலிங்கம் பூஜைசெய்து
 பிட்டுக்கு மணசுமந்த பித்தரைக் காணவென்ற
 மதுரை நகாதேடி வருகரு நிருவருமாய்
 வருகிற வழிதனிலே வாணிய னொருவனவன்
 அலலியாசாணி யாரணங்கு மாதினுக்கு
 நித்தமவன் முததளக்கும் நீதியுள்ள வாணியன்தான்
 அன்றாட முதத்தனில் அளவு குறைந்ததென்று

* கானமம் = ஞானமபாள் = ஞானப்பூங்கோதை ஞானம் என்பது கானம் என்று சாதாரணமாய் வழங்குகிறது.

படிமுதது குறைந்ததென்று பதறிப் புலம்புகிறான்
 வாயி லறைந்துகொண்டு மண்ணிற பூஞ்சிறுன
 அழுத குரலகேட்டு அங்குவந்தா நிருவருமாய்
 ஆரடா தமரியரே அழுது புலம்புவதேன
 (உனனை,) அநந்தம் பண்ணவரா படித்தாப் பறித்தவரார
 இப்போதுன னுடமைகொள்கை மீட்டா வெவ் காணும
 அழுது புலம்புவதே எவ்வயணந் சொல்லுமென்றா
 வனநகிரியுந் சந்தியாசி வாரததய துங்கநஞ்சுநேன
 ராஜாததி வாரததயதை நாறுண்டக்ச கூடாது
 சொன்னேனே யாமாகிற சுகமாக்கப் போற்றோ
 உங்கனா லாவதெனன லாவழியே போங்களுவாளுன
 அவவாரத்தை தானகேட்டு அருச்சுனனு மேதுரைப்பார
 சொன்னா குறைவுமுண்டோ சுகம்பெறுவீர வானியரே
 பெரியோற்குச் சொன்னதினா பிழையுண்டோ வுனதனக்கு
 (உன) மனது குறைவகற்றி வகைமானா செயதிடுவோம்
 அழுத வயணமதை யறிய வுரைப்பென்றான்
 ஆனாகேள சந்தியாசி யவ்வயணந் சொல்லுகிறேன
 ஐயா பெரியவரே ஆண்டவரே கேளுமையா
 மாண மதுரையது வடமதுரைப் பட்டணத்தில
 தெனமதுரை யாளுகின்ற தேனமொழியா எலலியமமாள்
 ஆறாயிரம் பாண்டியாக்கு அரிய துரைமகளகாண்
 வயிறற்ற பிறந்ததிலலை வனகொடுமை செயத்திலலை
 குடவிற பிறந்ததிலலை குலக்கொடுமை செயத்திலலை
 ஓடுகிற தண்ணீரி னுளமணற சேறு முண்டு
 அடிககிற காற்றதனி லலைகாற்றற்ற வருமபுமுண்டு
 சந்திரற்கு மாசுமுண்டு சற்றே கழிப்புமுண்டு
 குன்றுமணிக காணலுங் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
 புருவங் கறுப்பொழிய பின்னே கறுப்புமில்லை
 மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக கறுப்புமில்லை
 ஆறாயிரம் பேரும் அரியமைந்த நிலலாமல்
 மாளுவோ மென்றுசொல்லி மலைமேற் தவமிருந்தார
 மாளாதே யென்றுசொல்லி மலரி லவதரித்தாள

அல்லியரசாணிமாலே

பொற்றா மரைதனிலே பிறந்தானே மாதுநன்னி
 அலலி யிலேமேலே அருமையாய்த நானபிறந்து
 அலலியென்று பேருமிட்டு ஆரணங்கு பெணவளநதாள
 ஏழு பிராயமதி லெதிர்த்துவந்த நீன்படுகீன
 நீனமுகனைக கொன்றவளுந் நீவிபாட்டங் கடவுககொண்டாள
 பொமமை விருதுகடடி பூமியா சாளுநிறுள
 அவ்வாரத்தை தானகேட்டு அசசுன்னு மேதுலாய்ப்பான
 அழகில் மிருந்தபெண்ணே ஆண்டுகா சொல்லுமொன்றான
 அவளமுதும் பாவநாயு மையாடே ரொல்லுகிறேன்
 எல்லா தலைமயிரு மிருமுழமு மொருமுழமும
 எல்லா தலைமயிரு மிருபாக மொருபாகம்
 ஆரணங்கு கூந்தலது அறுபத்து மூன்றுமுதம்
 வண்டுமுது கோடுபோலே மயிரிற்றமா மிருக்கிறது
 தேயயிறைச சாயலைப்போல திருநெறிக் கண்ணமுதம்
 வேப்பிலைச சாயலைப்போல மேற்புரு வத்தழகும
 கூரிய மூக்கழகுங் குளிர்ந்த முகத்தழகும
 முத்துப்போற பல்வரிசை முருகத்தழபோற செவவுதும்
 * நீாமுட்டைக கண்ணமுதம் நெரித்தபுரு வங்களுடன்
 சங்கு கழுத்தழகுஞ் சாதிலிங்க மேனிகளும
 கற்பகச சாயலைப்போற கைத்தல மிரண்டமுதம்
 ஆலிலை போலாக அமாந்த திருவயிறம்
 சிங்கத திடைபோலச சோந்த இடையழகும
 இளவாழைத் தண்டதுபோ விருதொடை வடிவழகும
 முத்துச்சிப்பி போலே முழங்கா விரண்டமுதம்
 புத்தகஞ் சோத்ததுபோற புறங்காலின போழுகும
 சுவரி லெழுதலாகுஞ் சித்திரம்போற பாக்கலாகும
 படத்தி லெழுதலாகும பதுமையைப்போற பாக்கலாகும
 வேறிற பவளங்கள் மின்னுந்ற காததியவள
 மின்ன லொளிபோலே மெலலிநல்லாள தனநிறங்கள்
 கொம்பணியாள வாரத்தையது குயில்கள குரலோசை
 காயகுகும பிராயமையா கன்னிகட்டுங் காலமையா

* நீாமுட்டை = நீாகுமிழி

பூக்கும பிராயமையா பிஞ்சுள்கிங் காலமையா
 அவனையோ லழகுடையா ளாருமில்லை வையகத்தில்
 கட்டழகி மாதினுக்குக் கலியாண மாச்சுதாடா
 மாலைய பசுங்குளியு மணமு கூடததஞ் செய்தனளோ
 ஆணைகளே சநதியாசி யவவாரத்தை சொல்லுநிறேன
 கொள்ளவந் மாப்பிள்ளைக்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றாள்
 ஆளவருஞ் சம்பந்தியை யடிப்பனென்றாள் * சேருபநகால
 கலியாண மென்றவரைக் கண்ணைப் பிடுங்கிடுவாள
 முனைவாசற் படிதனிலே முச்சுக்கொட்டா கடடி வைத்தாள
 பாலேக் கறந்துதான பட்டணத்தில் வைத்தாககால
 பறக்கின்ற காகமது பாராது நல்லெடுத்தது
 ஆண்காற் றடியாது அல்லியமாள கோட்டைதனில்
 ஏறுவதும் பெண்குதிரை இருப்பதுவும் பொண்ணை
 பன்னிரண்டு வயதாச்சு பாலப் பிராயமையா
 நித்தங்கல் முதத்தளப்பேன நீதியுள்ள மாதினுக்கு
 (அவளுக்கு) அன்றாட முதத்தனில் அளவு குறைந்ததையா
 ஆகையி னாலேயா னழுது புலம்புகிறேன
 வெட்டி யெறிந்திடுவாள வீரமணி வாளினாலே
 கொல்ல நினைப்பாளே குடிசேகி வந்திடுமே
 ஆகையி னாலேதா னழுது புலம்புகிறேன
 அவனுக்கா தரவுசொல்லி யப்புறமே போகையிலே

அருச்சுனன் அல்லியினமேலாசை கொண்டது.

அருச்சுன ராஜனவ் னதிகமோகங் கொண்டானே
 அப்புறம் நடக்கறியாவ் அருச்சுன ராஜமன்னன்
 அல்லியாமே லாசையது அதிகமோகங் கொண்டானே
 காமவி காரத்திற் கணைதாங்கிப் போனானே
 மனமத் னெய்தகணை மாரையா பிளக்கிறதே
 சித்தசன் தொடுத்தகணை சிறுமார புருகிறதே
 மோகம் அதிகரித்து மூச்சைப்பட்டுப் போனானே
 பாணங்க ளைந்தும் பட்டுநெஞ் சுருகிறதே

* சேருபநது = சோபநது = கச்சை = சவுக்கு

மானவிடும பாணமது மாபுருசிப போகிறதே
 ஆயன் பெருமானே அடியே னொருவாததை
 கடடின விருதுகளைக் கடுகி யவிழக்கவே ன்னும
 அலலியரை மாலையிட்டு அழகுமணந் செயயவேனடும்
 எந்தவித மாணலு மிணைமலை சூட்டவே ன்னும
 மாலையிட்டா லல்லாது மாயவனே வருவதிலலை
 செதது மடிவேனையா செலவழிநது போய்நிவைய
 அவவாததை தானகேட்டு அரிதாம தோசொலவா
 கடடென்ன காவலென்ன காவல்தி காடென்ன
 ஆரூயி ரவாகளா மையனமா சேனையென்ன
 சேவக மிகுந்ததொரு தேனமொழிபா லலலியரும
 கலியாணம பண்ணுதற்குக் காணாநா ஆகுமோதான
 கொலல நினைப்பாளே குடிக்கேடு வந்திடுமே
 செதது மடிவாயே செலவழிநது போய்நிவைய
 தேசத்திற பெண்களோடா சேனையோ கிட்டாரோ
 சாதியி லொருபெண்ணைத் தாவிக்கட்டி லவாபேனடா
 குலத்தி லொருபெண்ணைக் கோலம்பண்ணி வைப்பேனடா
 மாதுடைய வாததையையதான மற்றதுவிடு வாளவிசயா
 பெண்ணென்ற வாததையையீ போட்டுவிடு வாளவிசயா
 அலலியரை மாலையிட்டு ஆகாது உன்னாலே
 செதது மடிநதிவாய செலவழிநது போய்நிவைய
 நசகநசக என்னுதே நாமபோவோம் ராசாவே
 தீரத்தயாத திரைவந்து சேனைநா ளாசகத்தா
 தருமருந தம்பியருந தவிதது புலம்புவாரே
 ஆரணிய வாசமவந்து அநேகநா ளாசகத்தா
 எனறது தானகேட்டு ஏதுசொலவான வாளவிசயன
 (நான்) செதது மடிநதாலுஞ் செலவழிநது போனாலும்
 மாண்பு மடிநதாலும் வைகுந்தஞ் சோநதாலும்
 செத்த விடநதனிலே செங்கழுநீர்ப் பூப்பேன
 மாண்ட விடநதனிலே மலலிகைப் பூப்பேன
 பஞ்சணை மெத்தையிலே படுகைமல ராவனயான
 கொண்டைக்குப் பூவாவேன கொசவனத்திற பையாவேன

நெற்றிக் குப பொட்டாவேன நீலவிழி மையாவேன
 முன்றானைத் தொங்கலிலே முள்ளாசி யொட்டுவேனயான
 காலுகுது * மிஞ்சிபோ லுங் கைவளையல் தானாவேன
 மாலேரிட்டா லல்லாது மாயவனே வருவதிலை
 கலியாணஞ் செயது நவையுங் கரியமா லெம்பெருமான
 (உன,) புண்ணியத்தி னுலேநான பிழைக்கவழி பாருமையா
 பாததீபன மாவினது பாதம் பணிந்தானே
 ஆயா பெருமானும் அருளான தேதுசொலவார
 புத்திகெட்டு நானுமுன்றன பின்னாலே வந்தேனடா
 அறிந்து மிருதவநான அறிவழித்து வந்தேனடா
 பெண்களைப் பாததூர் பேதைபோற் புலம்புகிறாய்
 அலலியாமேற் சிந்தைவைத்து அருச்சுனனுஞ் சோபமானு
 காமக் கண்ணபட்டுக் கையாடிக் கிழிவிழந்தான
 ஆயன பெருமானும் ஆலோ சீர்செய்தார
 மாதென்னு மலலியரை வாவழைக்க வேண்டுமென்று
 மாயத்தால் மிருதகளை மாயவருந் டாகுகிவிட்டார
 காட்டாளை சிங்கங்களுங் காடி புலி யானிகளுந்
 மானு முயல்களுடன் மட்டற்ற பன்றிகளுந்
 மயிலுங் குயிலன்னம் வண்ணவண்ணப் பட்சிகளுந்
 அநேக மிருதங்களை யிரிடாந் நுந்நிபண்ணா
 மதுரைக் குடிப்படைகள் மசாசனங் காததீனயும்
 காட்டிலவாத தாமாயந்த கன்னிலலான முன்னேவந்தார
 அலலியாகுது தண்டனிட்டு அடிப்பணிகது ஏதுரைபாரா
 இதனை நாளபிழைத்தோ மிடுக்கமில்லை யென்றிருந்தோம்
 என்னகுறை செய்தோமோ எண்ணவொண்ணா மிருதங்கள்
 காட்டுக்குப் போவோமென்றாந் கனத்த மிருதமமமா
 பொலலாத மிருதங்கள் புலிகள் ஆததுதமமா
 ஏதாற் பிழைப்போமென றெல்லாருந் தாமமுதார
 அலலிப் பெருமானும் ஆணங்கு மேதுரைப்பான

அல்லியாசாணி வேட்டைக்கு வருகிறது

மிருகத்தால மடிவமென்று மிகவும் பயப்படாதீர்
 வேட்டைக்கு நானேபோய வேண மிருகமெல்லாம்
 அரைநாழி கைக்குள்ளே அதம்பண்ணிப் போடுகிறேன
 அஞ்சாம லெல்லாரு மரணமனைக்குப் போங்களுள்ளா
 அதத்தண்ட போகளுல்லா மாணமனைக்குப் போனடினபு
 ஆரடி தாதியரே யலங்காரச செங்கமலம்
 வேட்டையாடும் பெண்டுகளை விரைந்தழைத்து வாருமென்றாள்
 குறவாபெண்கள் மறவாபெண்கள் கூட்டிவாரும தாதியரே
 விலவியா பெண்களை நீ விரைந்தோடி யழைப்பென்றாள்
 குதிரைமேற் சீனிகட்டுங் கொப்பனவே தாதியென்றாள்
 அவவாரத்தை தான்கேட்டு ஆரணங்கு தாதியவள்
 இலாயத்தில கட்டிவைத்து இருக்கின்ற புரிகளில
 பாராசாரி புவிதனைப் பாங்குடனே தானவிழ்த்து
 குதிரை குளிப்பாட்டி கொண்டகடி வானமிட்டு
 நாலுகாறதும் வண்டயமாம நடுக்கழித்திற் கொலுச்சுளும்
 பகத்ததி லங்குபடி பதிபவைத்தா ரப்பொழுது
 கண்ணாடி *சலவி கவரிமான சங்குவிட்டு
 முததுத்தூர கவிங்கத்தூர முன்னாலே தானசொருநி
 இமாமபட்சி யிறகுதனை யியலபாகத் தானசொருநி
 குதிரையை யலங்கரித்துக் கொண்டுவந்து முன்புவிட்டா
 அம்புவி லுங் கைப்பிடித்து அம்பறிக் தூணிகட்டி
 பதினாயிரத் தோழிமாரகா பாங்காகச் சூழ்ந்துவர
 ஆயிரம் யானைசேனை அல்லியுடன் பயணமாசச
 வெள்ளித் தழுகடித்தார வெண்கலக்கொம் பூதினாகள்
 பொன்னுத் தழுகடித்தார புறப்பட்டார பெண்களுல்லாம்
 வேட்டைநாய சங்கிலியும் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
 மானவலையும் வல்லயமும் வளைத்தடிபுஞ் சக்கரமும்
 காற்செருப்புந் தோற்குலலா கைத்தனில் சிலலாககோல
 அந்தவிதப் பெண்களுல்லா மலவியரைச் சூழ்ந்துவர
 அப்போது அல்லியம்மா ளாரணங்கு தானேமுநது

* சலவி = தொங்கல

புரவி யருகிலவந்தான பொண்கொடியான மாதுகன்னி
 புரவிதனைச் சுற்றிவந்து போதவே சரணஞ்செய்தான
 கழுத்தது மயிராபிடித்துக் கடிவாளங் கைப்பிடித்தான
 தட்டினாள் புரவிதனைச் சூழியிறுற நேறினாளே
 அடிவயிறறில் தட்டினதால் அபாரியா யோடியது
 ஆயிரங் குதிரைகளு மலலியுடன் கூடவிட்டா
 ஆயிரங் குதிரைகளி லலலியமமான குதியாயது
 காற்றாயப் பறந்தலவோ கடுமியே வருகிறது
 பட்டனை தான்கடந்து பாவனை தானபுகுந்தான
 காட்டை வளைத்தார்கள நநாயைச் சூழவிட்டா
 செடியை வளைத்தார்கள செநநாயைச் சூழவிட்டா
 கோணக்கொம் புதுவாசகன் கொப்பெனத் தழுககடிப்பா
 ஆயன பெருமாளுந் அசசனரைத் தானெழுப்பி
 வருகிறான் அல்லியருந் வனந்தனிலே வேட்டையாட

அல்லிகு அருச்சுனை அம்பு பொறுக்கித் தருவது

(அவள்) எய்கிற பாணமெல்லா மெழிலிசையா நீபொறுக்கி
 அம்புகள் தாம்பொறுக்கி யலலியாகு நீகொடுத்தது
 வல்லமையாய வந்தாலே மாலிடநி வைப்பேனென்றா
 அந்த மொழிகேட்டு அருச்சுனை தானெழுந்தான
 மாய மிருகமது வந்ததே அல்லிமுனைப்
 புள்ளிமான றனையே பொருகொடியாள் கண்டுவிட்டாள்
 மாணத்தது ரத்தியதான வருகிற லலலியமமான
 காற்றாயப் பறந்துவே கானத்தில மானதுதான்
 குதிரை சவாரிவிட்டு கொப்பனைவே துத்தலுற்றான்
 கூடத் தொடர்ந்தானே கோபாலன் மைத்துனனும
 அல்லியர சாணியவா அம்புக எய்ததெல்லாம்
 பொறுக்கித் தருவானே போவிரய நாசகனனும
 காடெல்லாம் வேட்டையாடி களைத்தானே அல்லியருந்
 விடுகிடு நேரமது வெவிலான வேளையிலே
 ஆல் மாதத்தடியி லங்கே யிறங்கிவிட்டாள்
 ஆடி தாதியே ஆசனம் போடுமென்றான்
 அரைத்துணியைத் தானவிழுத்து அசசனனுங் கீழ்ப்போட்டான்

சூதிரையைக் கட்டுமென்று கொள்ளவே தானபடுததான
 அகிலமரசு தன்னுடனே யணைத்து வகைநாள் சூதிரைதனை
 பாங்கியரே எனனுடைய பாதம் பிடிபுமென்றான்
 அரசுசன ராசனூரை அல்லியாக செந்நேவரு
 அல்லியம்மாள தன்பாந் மாசசுனன் பிடிக்கலுற்றான்
 கைகால் பிடிக்கையிலே கணையாழி சுழற்றிக்கொண்டான்
 ஆரடி தாதியரே பலங்காரத் தோழியே
 (நீங்கள்) கற்ற கதைதனிலே கதையொன்று சொல்லுங்கள்
 கண்கள் தெளியவேண்டுங் கதைபென்று சொல்லுவதன்

அருச்சுனன் அல்லியாருக்குக் கதை சொல்லல்

ஆணு லழகுமன்ன னல்லியாருக்குக் கதைபுனார்பான்
 குருகுல வங்கிஷமாங் குந்திமதந் தீர்த்துபோய்
 துருவாசா மந்திரத்தால் துலங்கவந்த நவமணிகள்
 சந்திர குலமவிளங்கத் தருமாவ னாநதுபோகான்
 பாண்டிராசன் பெற்றெடுத்த பஞ்சவாக் தீவருணடு
 தருமருக்கு நேரினையான் தாக்குடைய வீரமாசன்
 வீரருக்கு நேரினையான் விலவாங்கு மருசசுனன் காண்
 நெருப்பிற பிறந்ததொரு நேரிழையான் துரோபகதைய
 எட்டாத விலவளைத்து இளங்கொடியை மாலைரிட்டான்
 மீசை முறுக்கழகன் விழிநிலே கறுமாழகன்
 நாவுதனில் நடசத்திரம் நயனவிழிப் பாவையுள்ளான்
 தோளிலே துளசிமலை யமுதகலசம் தொப்புளிலே
 பலவிற பரசுவினை பாதத்திற செந்தாமரை
 முதுகிலே மசசரேகை மாணிக்கம் முழங்காலில்
 முன்னிலும் பின்னழகன் மோகனனி மணவாளன்
 பின்னிலும் முன்னழகன் பெண்களுக்கு மணவாளன்
 அருசுசன் னைப்போலே அழகுடையா ராருமில்லை
 திகடுநல்ல பாலகரை ஜெயமபண்ணுஞ் சேவகனாருன்
 இவவாததை தானகேட்டா ளிளங்கொடியா ளல்லியம்மாள
 எனனகதை சொன்னாயென்று ஏறமுகம் பாததாளகாண்
 மீசைகடும் பாவனையுட விழியழகுங் கண்டுவிட்டான்

அருச்சுனன்பேரில் அல்லியரசாணி கோபித்தது

ஆரடா ஆண பிள்ளையென்று ஆயுத்ததைத தானெடுத்தாள
 காற்றாயப பறந்தானே கட்டமுகன் அருச்சுனனும
 கத்தி யெடுக்கையிலே காதவழி யோடிவிட்டான்
 நிற்கத் தரியாமல் நீலவண்ண பககபவந்தான்
 அங்கே நடந்தசேதி யாண்டவற்குத் தானுரைத்தான்
 கதைகளுந் சொன்னேனயான காலும பிடித்தேதேனே
 கணையாழி மோதித்ததைத சுழற்றிவந்தேன மாயவனே
 காலும பிடித்தேதேனே களைகள் தெரியவில்லை
 மாலேப பசங்களியை மாலையிட்டு வையுமையா
 உள்ள முருகிறதே யுற்றசீவன போகுதையா
 ஆயி யுருகிறதே யாணசீவன போகுதையா
 ஐந்தபாணந் தைத்தலவோ அடியேனநெஞ் சுருகிறதே
 பஞ்சிவிட்ட தீயேபோற பதைத்துநெஞ் சுருகிறதே
 அவனைப்போ லழகுடையா எவனியிலே நானறியேன
 பார்த்து மறியேனையா படத்திலேயுங் கண்டறியேன
 சுழத்துத் தச்சனை நெழுநிவா விட்டானே
 மேலநாட்டுத் தச்சனவன விளைத்துவா விட்டானே
 ஏதாயசி ருஷ்டிகதானே இயலான பிரமதேவன
 அல்லியென்பான மெல்லியென்பா னனநதலிலே பெண்ணேஎன்பான
 காமக கணையாலே களைதாங்கிப் போனானே
 மூசசைபட்டு விழுந்தானே முடிமன்ன னருச்சுனனும்
 அப்போது தாதியாகள் அதனைபோ தோழிகளும்
 பாவகிமா தோழியரும் பத்தினியா னருகிலவந்தா
 ஆரடி தாதியே யருகிலவந்த செங்கமலம்
 ஆரோ ஒருவனவ னுணையப் பிறந்தவனென
 காலும பிடித்தானே கதைக ளுரைத்தானே
 ஆங்காரப் பட்டவனை யாக்கின்கள் செய்யவேண்டும்
 ஆயிரந் தோழிகளை யங்ஙனமே தேடவிட்டாள்
 எங்கெங்குந் தேடியேதான இனியவிட மாராயந்தா
 கள்ளன திருடனைத்தான காணாமென்று வந்துரைத்தா
 பெயோ பிசாசோ பிள்ளைடாநது வந்ததம்மா

ஆணுருவாய்த தோன்றிறோ ஆயசசியரே யுநதனக்கு
அதனாற் பழுதுமிலலை யாயசசியரே யெழுந்திருங்கள்
ஏறினா புரவியினமே லேகசனஞ் சூழ்ந்துவா
பாங்கியருந் தோழியரும் பககம் புடைசூழ
காடு செடிகள்தாண்டி கரியமலை தானகடந்து
மாளிகை வாசலென்று மண்டபம்போய்ச சோந்தாளே

கிருஷ்ணபகவான படமெழுதி குளத்தோரம்
மரத்தில கட்டிவிட்டு அரட்சனைத் தண்ணீர்
கொண்டுவரச் சொன்னது

அப்போது எம்பெருமான ஆலோ சனைகளசெய்து
அலலியைப் போலாக அழகு படமெழுதி
படங்க ளெழுதியே பாரளந்தார தானுமங்கே
குளத்தங் கரையிலுற்ற கோங்கு மரத்தனில
உயரந்த மரத்தனில உலகளந்தார கட்டிவைத்தார
தண்ணீரில் நிழலதெரிய சுவாமியங்கே கட்டிவைத்தார
அருச்சுனரைத் தட்டியே அரிராமா தானெழுப்பி
காண்டபா எந்தனுக்குக் களையாய வருகிறதே
தண்ணீருங் கொண்டுவந்து நந்தாயே யாமாசில
மலைப் பசுங்குளியை மாலையிட்டு வைப்பெனயான
என்றுசொல்லக்கேட்டு எழுந்தா னருச்சுன்னும்
கமண்டலத்தைத் தானெடுத்தது கடுகியே யோடலுற்றான
வனத்திற் குளந்தேடி வருகிறானே அருச்சுன்னும்
தண்ணீர் லிறங்குமபோது தையலடைக் கண்டுவிட்டான
அலலியரைத் தானபாத்தது அருச்சுன்னு மேதுசொல்வான
தண்ணீரிற் போயிருக்கத் தையலடே காரியமேன
என்னிலும் புருஷனடி எங்கே கிடைப்பாராகாண
கட்டிலுண்டு மெத்தைபுண்டு காலபிடிக்கப் பெண்களுண்டு
ஆடவென்ற லூசலுண்டு அமாந்திருக்க மெத்தைபுண்டு
பந்தாடி செண்டாடி பள்ளாங் குழியாடி
அம்மாணை யாடியேதான அருகிலநீ வீற்றிருப்பாய்
தேனே பசுங்குளியே சிங்காதனம் வீற்றிருப்பாய்

உனசொல்லே மேலாக உத்தமியே வீற்றிருப்பாய்
 உன்னுரை கொண்டதனால் உழன்று திரிக்றேனே
 (உன) மாய மருந்தாலே தாயை மறாதேண்டி
 அண்ணனைத் தம்பிமாலை அல்லவரை நானமறந்தேன்
 காமன கணையாலே களைதாங்கிப் போற்றண்டி
 ஆசையெல்லா முனமேலே அலைபுகடி யெனச் சீவன
 வாயைத் திறவாயோ உறவாரத்தை சொல்லாயோ
 முதலான வாய்திறந்து உத்தமியே சொல்லாயோ
 தானேத் திறவாயோ தனிவாரத்தை சொல்லாயோ
 வாயைத் திறந்தாயானால் வச்சி முதிருமடி
 வச்சி முதிருந்தாலே வாரி யெடுக்கற்றண்டி
 முதலு முதிருந்தாலே முந்தானை பேருறுண்டி
 தானேத் திறந்தாலே தங்க முதிருமடி
 தங்க முதிருந்தாலே தடவி யெடுப்பேண்டி
 உன-சித்திர வாய்திறந்து சொல்லாயோ ஓவாரத்தை
 எத்தனை நேரமடநிம் இரக்கங்கள் சொல்லுவேனயான
 கல்லுங் கரையுமடி கற்றுணு மிறுவிநிம்
 (உன)-மனது கரையிலலை மாலை பசுங்குளியே
 தண்ணீரில் யானிறங்கித் தழுவிப் பிடிப்பேண்டி
 என்று குதித்தானே இளவினா பாலுனவன
 முச்சைப் பிடித்தவனு முழுந்த தடவிறுநுன
 ஜாமநேர மட்டாகத் தண்ணீரில் தடவினானே
 தவளையும் பாம்புகளுந் தடவி வலித்தெடுத்தான
 அலைந்து சலித்தவனும் அருச்சுனன் வெளியிலவந்தான
 கரையினமேல் வந்தவனுங் களைந்துப் புலம்புகிறுந்
 என்றனை மோசஞ்செய்து எங்கேபோனா ளென்றறியேன
 போன விடமறியேன போய்ப்பதுபுகுந் தாவறியேன
 தங்கு மிடமறியேன சஞ்சரிசுகுந் தாவறியேன
 என்று விசாரமிட்டு இறங்கியவன் பாகைகயிலே
 தண்ணீர் தெளிந்தல்லவோ கையலரைப் பார்த்துவிட்டான
 இந்நேரத் தடவினேனே யெங்கிருந்தா யேந்திழையே
 என்னவித்தை குஸ்திரங்கள் இளங்கொடி கற்றவளகாண

மாய மறிந்தவனோ மந்திரங்கள் கற்றவனோ
 மலையாள வித்தைகளை மந்திரத்தைக் கற்றாயோ
 வந்திழையே புனைபழிகுக என்கையி லாகாதோ
 மறுபடியும் குதித்தானே மன்னனதுரை நாசாவும்
 அவ்வளவில் மாயவனா ரங்ஙனமே யோடிவந்து
 படத்தை யவிழ்த்தவரும் பாராந்தா னோயமற்றன்கா
 நாலுநாழிகைவரையில் நலனியை நாடதுரை
 குட்டி மதயானை குளங்கலகி விட்டதுபோல
 முழுகித் தடவினானே முடிமன்ன நாஸினிவன
 அல்லியரைக் காணாமல் அலைந்து விசாரிபட்டான்
 வந்துவெகு நேரமாசசு மாயவனென சொல்வாரோ
 கனத்த விசாரமுற்று கமண்டலத்தில் விழுகது
 மாயவனா தமமருகில் வந்தானே யருசுசுன்னும்
 என்காணு மருசுசனோ இந்நோ மேற்செய்தாய
 சாமகெடு நேரமாசசே தண்ணீரொண்டு நீயாடைய
 என்ன அதிசயமா விருந்தீராகா ணருசுசனோ
 ஐயா பெருமானோ அடியேனெடு வந்தனநசொல்வேன
 தண்ணீரககுப போனபோது நதயலலாக கண்டேனையா
 தண்ணீர் விருந்ததுபோல தரிசித்த நெந்தனாகுது
 குதித்துத் தடவினேனயான கொம்பின்மைய நாணவிலை
 முழுகித் தடவினேனயான மெய்குழலை காணேனே

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான நித்திலரெசயய அசுசுனராஜன

அல்லியரைக் தேடிப்போவது

அவ்வாததை தானகேடு அரிமாமேற்சொல்வாரா
 அல்லியாமேற சிந்தையது அசாஸிலை யருசுசனோ
 பலவிகை யாகிந்து பாததீபா எந்தணாகு
 நித்திரை செய்தபின்பு நேரிழையையருசுசனாகு
 மாலைப் பசங்கினியை மாலையிட்டு வைப்பெனடா
 வாளவியைத் தொடைமேலே மாயனுந் தானபரித்தாரா
 களாக குறட்டைவிட்டு கரியமால் தூங்குகிறா
 அப்போது வாளவியை அருசுசனேனுதெய்வவான
 சிரசை நழுகவிட்டுத் தோவியைத் தானெழுந்தான

பாராங்கலலைத் தூக்கிக்கொண்டு பாராதீபன வருகிறானே
 எம்பெருமான மாயவரும் எண்ணுது மெண்ணுகிறா
 தலைமேலே கலலைப்போட தானினியன் தானினித்தான
 என்று கலங்கியே எண்ணமிட்டுத் தானிருந்தாரா
 கலலை யெடுத்ததுவந்து காண்டபன அருச்சுனனும்
 தலைக்குயரம் வைத்தானே சுவாமிப்பைப் படுக்கவைத்தான
 அலலியாமேற் சிந்தைக்கொண்டு அருச்சுனன் போகலுற்றான
 மதுரைக்குப் போகவென்று மாதுதீனக காணவென்று
 காடு செடிகாண்டி சிறி வருகையிலே
 அருச்சுனனே குஞ்செய்தி அறிந்தாரே மாயவனா
 அருச்சுன ராசனாகது அனாததமவந்து நோந்ததென்று

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான குறத்தியுருக்கொண்டுவருதல்

மாயன் பெருமானும் வடிவெடுத்த ரென்னவென்றால்
 செக்கச செவ்வையாச சிறப்பென குறத்தியாரா
 அககுமணி கொக்குமணி அழகான பவளமணி
 பச்சைமணி பவளமணி பாங்கா யலங்கரித்து
 குறத்தியரைப் போலாகக் கூடா யிருக்கவந்தாரா
 கண்டானே குறத்தியரைக் கட்டற்க னருச்சுனனும்
 ஆய்ச்சி குறத்தியே அடியேன்யான் தெய்வானமமா
 கைபாடது குறியுரைக்கக் கட்டற்க வல்லவியோ
 மனதில் சினத்தகுறி சொல்வாயே மாதாவே
 எந்தவு ருங்கள்து எனக்கறியச் சொல்லுமென்றன

குறம்

தினதெநதின தினதெநதின தினதெநதின தினன
 தென்னதி நாதினன தினதெநதின தினன
 எந்தனது திருநாடு கேட்கிறையோ தம்பி
 ஏறறமுள்ள இரத்தின ராளுமெங்கள் நாடு
 சந்திரர்கள் சூரியர்கள் தவமபுரியும் நாடு
 தவமுனிவா ருஷிகௌலாம வாழுமெங்கள் நாடு
 கொச்சிமலை குடகுமலை எங்கள்து நாடு
 குமரேசா வாழுவதும் எங்கள்து நாடு

பச்சைமலை பவளமலை எங்கள்து நாடு
 பரமசிவன வாழுவதும் எங்கள்து நாடு
 வங்காளஞ் சிங்காளம் மகதமௌக்ய நாடு
 வளம்பாடிக் குறியுரைக்க வந்தேனடா தமழி
 பசிகால மாணுலே பழங்கூறி வருவோம்
 பரமசிவ னுமையவட்குங் கைபார்க்குங் குறத்தி
 ராமக்காள லட்சுமக்காள பொம்மக்கா ளெனபோ
 நலமறிந்து குறியுரைப்போம் நடடணையாய் நாங்கள்
 உண்மையாய்க் குறியுரைப்போம் உனறனக்குத் தமழி
 எனனாணை உனனாணை என்றவனாளு சிந்தித்தாள

வேறு

ஆற்றுகேள் கட்டுவச்சி அடியே னொருவாாததை
 தெய்வக் குறத்தியென்றற செப்புங் குறியெனக்கு
 உண்மைக் குறியுரைத்தால் உச்சிதங்கள் தருவேனடி
 காதிலிடுங் குண்டலமுங் கையிறிற் புத்திரமும
 (நான்) உடுத்த முடைமானம் உந்தனுக்குத் தருவேனடி
 கைபாாததுக் குறியுரைபுங் கட்டழிக் பெந்தனுக்கு
 நாமக் குறத்தியவள நலமாக வுஞ்சொல்வாள
 வண்மைக் குறத்தியவள வாய்நிறந்து வுஞ்சொல்வாள

குறத்தி அருச்சுனனுக்குக் குறிசொன்னது

குறம்

தினதெநதினா தினதெநதினா தினதெநதினா தினனா
 தெனனாதி நாதினனா தினதெநதினா தினனா
 திங்களமதி பிறைகுடுஞ் சிவனுடைய மகனே
 திருத்தணிகை வாழமுருகா சேவைபருள வேண்டும்
 வனக்குறத்தி வளளியமமை வந்துதவ வேண்டும்
 மலையாள பகவதியே வாககருள வேண்டும்
 அலாமேலு மங்கையரே மலைமேலுஞ் சிந்தை
 அணைவாரும் வந்துகுறி அனபுதர வேண்டும்
 ஆகாய வாணிதூக்கை ஐயனா பிடாரி
 அம்மைவல்லி யுமையவளும் அரியகுறி சொல்லும்

பொங்கலநயி னூருகளும் பொற்கொடியே தெய்வம்
 பூவாடைக காரியமமை புகழ்நதுகுறி சொல்லும்
 தெய்வங்களை நினைநதாலே சிலிர்த்துகொள்ளு துடம்பு
 தேகமெல்லா மயிராககூச்சல இடுகிறதே தமபி
 வாடைமணம் வீசுதடா மயிலவாவந தாற்போல்
 மயக்குகின்ற தென்னுடம்பை சன்னதங்கொண் டனுபோல
 கூடைகொண்டு கவிபுதடா கொற்றவனே யெனக்கு
 கோலவிழி துடிக்கிறது குறிகளசொலவேன ரோளு
 சந்திரகுல ராசாகுகள தருமரைவா நீங்கள்
 தரணிமுழு தாளுகின்ற தருமாதமபி நீதான
 சிலைதுதலின வடிவழகன கோவிஜயன நீதான
 தீரத்தயாத திரைபோகத தோழனுடன் வந்தாய
 வடிவழகி சிலைதுதலாள் தெனமதுரை வாழும்
 மாதரநத அலலியினமேல மையலகொண்டாய நீயும்
 ஆரூயிரம் பாண்டியாக்கும் அரியதுரை மகளரம்
 அலலியினமே லாசைகொண்டு அலைகிறடா இப்போ
 பொய்யோடா எனகுறிகள் மெய்யோரீ புகலவாய
 புண்ணியனே தருமாதமபி புதுமையுடன் சொலவாய
 என்றவனைத் தானபாத்தது இணைவிழியால் மிரட்டி
 இளங்குறத்தி தனைப்போலே இடைதுவள நகைத்தாள்

வேறு

மெய்தானகா னுயச்சியரே விளம்பினு யெனதனக்கு
 கண்டது கண்டாற்போல கட்டுவச்சி சொல்லிவிடாய்
 பார்த்தது பார்த்தாற்போல பகூமாய நீயுரைத்தாய
 தெய்வக குறத்திரீ தெளிவான கட்டுவச்சி
 உள்ள குறியெனக்கு உததமியே நீயுரைத்தாய
 அலலியரை மாலையிட்டு அழகுமணஞ் சூட்டுவேனோ
 (என) மனதுக கிசைநதபடி வருவாளோ அலலியவள
 எனமீதி விசைசைகொண்டு இசைநதுவரப் பாருமமமாள்
 பாதம் பணிநதானே பார்த்தீபன அருச்சுனனும
 ஆனாறகேள் தமபியரே அலலி வருவதற்கு
 மூன்றுகிதக குளிகையது முடிமனனா நானதருவேன

அமமருந்தை நீவாங்கி அலலிபுரம் போய்ச்சோந்தது
தெனமதுரைப் பட்டணமீ திருக்குளம் போய்ச்சோந்தது
(நான்) தந்த மருந்தெடுத்தது தண்ணீரில் நீயுரைத்தால்
அலலியம்மாள் பேரைச்சொல்லி அமமருந்தை நீயுரையும்
மருந்து கரையும்போது அவளமனது கரையும்டா
குளிகை கரையும்போது குணமுந் திருமபுமடா
அலலி மனதுவந்து அழகுமணஞ் செய்திடுவாள்
பொம்மக்கா பேரைச்சொன்னால் திம்மக்கா நோந்துவிடும்
ராமக்காள் பேரைச்சொன்னால் லட்சுமக்காள் நோந்துவிடும்
பொய்யல்ல எனமருந்து புண்ணியனே நான்தருவேன்
உன்ற னுடைமான முடித்தியதைத் தாருமென்றாள்
காதிவிடுவ குண்டலமும் கையிற்ப அத்திரமும்
கச்சுகளுந் தட்டிகளுந் கழறிக்க கொடுத்தானே
பக்ஷமா யிம்மருந்து பலியாமற் போனாகால்
தெரிந்தெங்கே உன்கைகண்டு தேடுவேன் ஆய்ச்சியே
ஆனால்கேள் தம்பியே அறபடே யாச ஈதானால்
நாலு மலைகளுக்கு நடுவேயடா எனக்குரை
ஏழு குடிசைகளில் எதிர்குடிசை என்றன்
ராமக்காள் பொம்மக்காள் லட்சுமக்காள் என்றழைத்தால்
உன்னுடைமை யானதருவேன் உத்தமனே யஞ்சாதே
அருச்சுனன் தரித்திருந்த ஆரண முள்ளத்தெல்லாம்
பட்டுகுல்லா தட்டிகச்சு பலித்த வுடைமைகளுந்
வாங்கி நடந்தானே மலைக்குறத்தி தீனப்போலே
ஆண லழகுமன்னன் அருச்சுனன் வழிநடந்தான்
உள்ளு குளிரந்தவனாய் உத்தமனும டோகலுற்றான்
காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தான் தெனமதுரை
அலலிப் பெருமாளும அவளபிறந்த பொய்கைகண்டான்

அருச்சுனன் திருக்குளத்தில் மருந்திழைத்தது

பவளக்கட்டுத் திருக்குளத்தின் படியி லிறங்கியவன்
வண்ண மருந்தெடுத்தது தண்ணீரி லுரைக்கலுற்றான்
அனந்தலிலே தான்கூட அலலிஅலலி பென்பானே
மருவி யணைவதற்கு வருவாயே அலலியென்பான்

மருநது கரையுமபோது மனமுங் கரையாதோ
 குளிகை கரையையிலே குணமுந் திரும்பாதோ
 சித்த மிரங்கியே தேடி வருவாளோ
 எப்போ மனமவருமோ என்னருகில் வாராயோ
 காமன கணையாலே களைதாங்கிப் போகிறேனே
 மனமத பாணம்பு மாபைப் பிளக்குதடி
 சித்தசன தொட்டகணை சிறுமார புருகுதடி
 உன்னுசை கொண்டுகான் உழன்று திரிகிறேனே
 அனாதலிலே தானகூட அலலிஅலலி யென்பானே
 மருவி யணைவதற்கு வருவாயே அலலியென்பான
 அலலியலலி யென்றுசொல்லி அலலிக்கு னாசகனனும
 வண்ண மருந்தெடுத்தது தண்ணீரி லுரைக்கலுற்றான
 அலலிப் பெருமாள அவளுடைய தாதியாகள
 ஆயிரந் தாதியாகள ஆணங்கு தாமெழுநது
 தங்கக குடமெடுத்தது தண்ணீர்க்கு வருகிறார்கள
 பவளகூட்டுத் திருக்குளத்தின படியேரம் வந்தார்கள
 மருநதுரைக்கும் வணமைகளுந் வராததைகள் சொல்கிறதும்
 அலலியரை வைகிறதை அவவாததை கேட்டார்கள்
 இடிவிழுவான சொன்னசொல்லை எல்லவருங் கேட்டார்கள்
 அலலிப் பெருமானை அரசாளுந் நாயகியை
 வம்புதும்பு சொல்வார்கள் மண்டலத்தி லாருமில்லை
 அலலியென்ற பேரைச்சொன்னால் அழுதபிள்ளை வாயமும
 ஆகிடுமபு வராததெயலலாம் ஆய்ச்சியாககே சொல்லவென்று
 ஓட்டம் நடைபுமாக ஓடிவந்தா தாதியாகள
 அலலியம்மாள முன்னாலே அடிபணிந்து தெண்டனிட்டா
 ஆபணியுந் தாதியாரே அறிய வுரையுமென்றான
 ஆபணியு மல்லநான அடியேன திருப்பணிதான
 தங்கக குடமெடுத்தது தண்ணீர்க்குப் போனேமமமா
 பவளகூட்டுத் திருக்குளத்தின படியி லொருவன்மமா
 வண்ண மருநதுகளைத் தண்ணீரி லுரைக்கிறானே
 ஆகடியுந் சொல்லுகிறான அழுமபுகளும் பேசுகிறான
 வம்புதும்பும் பேசுகிறான வாயப்பழுது சொல்லுகிறான

காதாரக கேடடோமமமா கனங்குலைந்து வந்தோமமமா
அவவாததை தானகேட்டு அல்லிவெகு கோபமதாய
எட்டிப் பழம்போலே இருகண்கள் தானசிவந்து
செந்தலை நாகம்போற் சீறியவள கோபமதாய
எழு பிராயமதில் எதிர்த்துவந்த நீனமுகளை
நீனமுகளைக் கொன்றுநான் நீலிபட்ட மாண்டேனே
அடிபெண்ணே அல்லியென்பாரா ஆந் மொருவரிலலை
பொமமை விருதுகடபு பூமிநக ராளுகிறேன்
பாலைக் கறந்துதான் பட்டணத்தில் வைத்தாலும்
பறக்கிற காகமது தலையெடுத்தபு பாராது
ஐம்பததாறு காதமுமென னாகுகளைக் கெததவுண்டு
அஞ்சாமல் வந்துமிங்கே அழுமபுசொன்னா ராயு தான்
பாங்குயி லும் நல்லவளே பவளசேனை நீகேளும
(அவனை) என்ன விதமாக ஆகுகளைக் செய்திடுவோம்
என்று மவளகேடக ஏகசொல்லவாள் பவளசேனை
கட்டும விருந்துதது கலியாணஞ் செய்வதற்கு
மண்டலத்து ராசாவோ வானவரோ தேவனோதான்
மண்ணுடட வந்தவன்போல் மாந்தரசே காண்கிறது
எண்ணுத் யோசனைகள் எண்ணியவள தனமனதில்
அல்லிப்பெரு மாளதனக்கு ஆலோசனை ஏதுசொல்லாள்
விடுவிடு நேரத்திலே வெயிலான வேளையிலே
வெம்பா மணவிலேதான் அம்பாக்க கூறுகைக்கு
ஆகடுமபான தனநீநாம ஆற்றிற் புட்டிநிலே
செனம் முருகியவன செத்து மடிந்திடுவான்
ஆரடி தோழியரே ஆயிரம்போ கூடிவந்து
ஆற்று மணலதனிலே அவனைப்பு ரட்டுமென்றாள்
வெம்பா மணலதனிலே வீழத்திப் புரட்டுமென்றாள்
கட்டி புரட்டுகங்கள் கள்ளன் திருடனைத்தான்
செத்து மடிந்தபின்பு சேதிவந்து சொல்லுமென்றாள்
அவவாததை தானகேட்டு ஆயிரந்தாதியர்கள்

அருச்சுனனுக்கு அல்லியரசாணி, முதலாவது ஆக்கினியிட்டது

ஶுட்டம் நடையுடனே ஓடிவந்தாரா தாதியாகள
 ஆயிரந் தாதியாகள அருச்சுனரைத் தூக்கினூகள
 ஆற்ற மணலதன்னில அருச்சுனரைப் போடவந்தாரா
 காணடபன அருச்சுனற்கு கனமோசம் வருகுதென்று
 ஆயன பெருமானும் அநநேர தானினைத்தாரா
 தினகர பகவானைத் திருமாலுந் தானினைத்தாரா
 கான லுறைக்கவேண்டாங் காணடபன அருச்சுனற்கு
 பூமிதேவி பெண்ணரசே போதமண லுஞ்சுடாமல
 அருச்சுனரைக் காருமென்று ஆயனூந் தோத்திரித்தாரா
 அப்போது தோழியாகள ஆற்றற்குல வந்துதின்று
 ஆற்று மணலிறபோட்டு அருச்சுனனைப் புரட்டினூகள
 கொற்றவனா அருச்சுனற்குக் குளிரந்தலுலம் போலிருக்கும்
 ஆயிரந் தாதிகட்கும் அக்கினியாயப் பற்றுதங்கே
 நெல்லிப் பழம்போலே நெருங்கிற்றுக் கொப்புளங்களை
 சங்கம் பழமதுபோற் சரீரமெங்குங் கொப்புளமாம்
 அதனைத் தோழிகளும் அலைகுலைத்து ஶூதிகிரா
 அப்போது அருச்சுனரும் ஆணமுக் கேதுரொலவாரா
 அல்லியரும் நானுமாக அமாநதுவினை யாடுதற்கு
 மருவிவினை யாடுதற்கு மண்டபநதான் கிடடாதோ
 ஆற்றிலே வந்தோர் அமாநதுவினை யாட்டிருப்பாய்
 எப்போது தானவருவாள என்னுளை நீவதற்கு
 மனது வருவதெப்போ மருவி யனைவதெப்போ
 சித்தம் வருவதெப்போ தேனியனைவ தெப்போ
 என்று தெளிந்திடமோ எககாலஞ் சென்றிடமோ
 என்று புலம்புகிறா இயலான அருச்சுனரும்
 அப்போது தாதியாகள ஆரணங்கு ஓடிவந்தாரா
 அல்லியாகுத் தெண்டனிட்டு ஆரணங்கு மேதுரைப்பாரா
 வெம்பா மணலதனிலே வேகவே புரட்டினுமையாம்
 ஆற்றுமண லிறபோட்டு அருச்சுனனைப் புரட்டுமபோது
 (எங்கள்) சரீரங்க ளெல்லாமுஞ் சங்கம்பழம் போலாசச

நெலவிப பழம்போலே நீர்க்கொப்புள மாசசுதமமா
வாட்டம் வதக்கமில்லை மகாபாவி யவனறனக்கு
அலலியலவி யெனறுசொலவி அலைகிறுன பாவிககன
உனமேலே சிந்தையாசி உருகிப் புலம்புகிறுன
அலலிப பெருமானும் ஆரணங்கு ஏறுசொலவான
வானஞ் சுழலவோதான மருநதுண்டோ பாவிகையில்
பூமி சுழலவதற்குப் பொடியுண்டோ அவனகையில்
என்ன மருநதறிவான இடிவிழுவான பாவியவன
என்ன விதத்தினாலே இவனைநாம கொல்கிறது
பாங்குகளில் நல்லவளாம பவளசேனை ஏறுசொலவான
தூக்கு மந்திற்போட்டு தூக்கவிடச சொல்லுமென்றான
செங்கமலத் தாதியைத் தோழியதைத் தானழைத்து
ஊருக்கு மேற்காக ஒருகாத வழிதனிலே
தூக்குமாரு செப்பனிடடு தோழியரே போடுமென்றான

அருச்சுனனுக்கு அல்லி, இரண்டாவது ஆக்கினையிட்டது

அவவாததை தானகேட்டு அருகிருந்த செங்கமலம்
திகக்கென நெழுந்திருந்து தோழியருந் தானுமாக
தச்சுன மகளாரைத் தையலருங் கூட்டிவந்து
தூக்குமாரு செப்பனிடடு சோடித்து வந்தார்கள
ஊருக்கு மேற்காக ஒருகாத வழிதனிலே
கொண்டுவந்து தூக்குமாரு கொப்பனவே நடடர்கள்
ஏணியுஞ் சாற்றினார்கள் கயிறதனில் மாட்டி னார்கள்
அருச்சுன ராசாவை அங்கே பெடுத்ததுவந்தார
சாற்றி வளைந்தார்கள் சூழந்தார்கள் தாதியர்கள்
ஏணிமே லேறுமென்றா இயலான மன்னவனை
கயிறறைக கழுத்ததனில் கடுக்கியே போடுமென்றான
அப்போ தருச்சுனரும் ஆணழக ரேதுசொலவார
பாத்தது மறியேண்டி பாருலகிற கண்டதில்லை
கண்டு மறியேண்டி காதாரக கேட்டதில்லை
போட்டு மறியேன்காண் புதிதாகத் தோன்றுகுது

எனக்குத் தெரியுமவகை இனப்பமாயக காண்பியுங்கள்
 ஏணியினமே லேறிநின்ற கயிறெடுத்தபு புட்டிகொள்ளும
 இநதவித மென்றுசொல்லி யென்றனக்குக காண்பியுங்கள்
 அறியாத எனதனக்கு அறியவே காண்பியுங்கள்
 தெரியாத எனதனக்குத் தெரியவே காண்பியுங்கள்
 இவ்வாததை தானகேட்டு எழுந்தாளே செங்கமலம்
 சொரண்கேட்ட பாதகனே தெரியாதோ இநநடக்கை
 இதோபாரு மென்றுசொல்லி ஏணிமே லேறினாளே
 கயிறறை யெடுத்தவனும் கழுத்திலே புட்டிக கொண்டாள

புரீகிருஷ்ணமூர்த்தி பெருச்சாளிருபங்கொண்டு

வந்து ஏணியைத்தள்ளிவிட்டது

அதுசமயம் பாததாரே அரிராம மெப்பெருமான
 பெருச்சாளி போலேவந்து புரட்டி விட்டா ரேணிதனை
 சுருக்கு வலித்துக்கொண்டு தொங்குகிறாள் தோழியவள்
 காலகை யுதறிகொண்டு கணவிழி டிதுங்கிக்கொண்டு
 நாவை யிழுத்துக்கொண்டு நல்லுயிர்தான் போச்சதுசாண
 செத்து மடிந்தாளே செங்கமலத் தோழியவள்
 காண்பென அருச்சுனருங் கட்டழக தோதுசொல்வார
 காலே யுதறுவதுங் கணபிதுங்கி நிற்பதுவும்
 நாககைப் பிடிங்கிக்கொண்டு நல்ல* ஷ்ஞ்ச லாடுவதும்
 இவ்வளவோ சூஸ்திரங்கள் எனக்குத் தெரியவரும்
 இனிமேல் தெரியவரும் இறங்குவா தோழியரே
 ஐயோகோ தெய்வமென்று அழுகிறா தோழியர்கள்
 ஓட்டம் நட்டயுமாக ஓடிவந்தா ராயச்சியண்டை
 மகுடத் துரைச்சியரே மாதாவே நீர்கேளும்
 தூக்கு மரநதனிலே தோழியவள் போடப்போன
 செங்கமலத் தோழியவள் தூக்கில் மடிந்தாளே
 அவ்வாததை தானகேட்டு அல்லி மனதுநொந்து
 பாங்கியிலும் நல்லவளே பவளசேனை நீகேளும்
 எனன விதமாக இவனைநாம கொன்றிடலாம்

ஆரடி மநகிரியே ஆலோசனை சொல்லுமென்றான்
அப்போ பவளசேனை ஆலோசனை சொல்லுகிறான்

அருச்சுனனை மூன்றாந்தரம் காளிக்குப் பலியிடச் செய்தது

வடவாசல் செல்லியமமன மாகாளி யமமனுக்கு
பொங்கலை யிட்டுநீங்கள் பொலிபோட்டு வாருங்கள்
அவ்வாததை தானகேட்டு ஆயிரந் தோழிமாகள்
சீக்காய் மெண்ணெயுடன் தேங்காய் மிளநீரும்
புதுப்பாளை யரிசிகளும் புஷ்பமுஞ் சந்தனமும்
கற்பூரஞ் சாமபிராணி காளிகுக்குக் கொண்டுவந்தா
ஆரடி தாதிகளே அழைத்துவா ஓசசப்பெண்ணை
அவ்வளவில் தாதிமாகள் அவாழுந் தியோடுவாகள்
ஆயன் பெருமாளும் அவ்வாததை தானறிந்து
கரிமேக வண்ணனாருங் காளியணடை ஓடிவந்தா
வாருமமாள தங்கையரே வாததையொன்று நீரகேளும்
அலலிப பெருமானே அழகுமணஞ் சூட்டவென்று
காளையந் அருச்சுன்னுங் கனவேஷங் கொண்டுவந்தான்
அருச்சுன் ராசனென்று அறியாமல் அலலியமமாள
காளியமமா ஞ்நன்றனக்குக் காவுதரச் செலவுதந்தான்
பொங்கலிட் டின்றனக்குப் பொலிபோடச் செலவுதந்தான்
ஓசசப்பெண் போலே உத்தமியே வருவேனமமா
பூசையான பிற்பாடு பொங்கலிட்டுத் தீர்த்துநின்பு
எனமேலே சன்னதமா யிர்தபலி வேண்டேனென்பேன்
எனவாததை கேட்காமல் உனவார்கதை கேட்பார்கள்
நானுரைத்த பாவனைபோல் நாயகமே நீருரையும்
அருச்சுன் ராசனுக்கு அழிவுவந்த தானாககால்
வெற்றி மதயானே வீமனுனைப் பிழைக்கவிடான்
வசர கதையாலே மண்டியிட்டுத் தலையுடைப்பான்
தண்டா யுதமெடுத்ததுத் தலையறுப்பான் வீமராசன்
துண்டருதுண்ட மாகவுனைத் துணித்திடுவான் வீமராசன்
கத்தி யெடுத்தானைக் கழுத்தை யறுத்திடுவான்
காளியென்றும் பாராமல் கனத்தவயிர வாங்கிடுவான்

காளியாககுத தா முரைததுந கரியமால தானடந்தார
 ஓசசபபெண போலாக உலகநாதார வடிவெடுத்தார
 ஓரகத்தி வாசலிலே உடகார நிருககிறானகாண
 ஓட்டம நடையுமாக போடிவந்தார தாசியாகள
 கோளிலுககுப போகவேண்டுங் குசசெடுத்தி வாருமென்றா
 திறவுகோல தாமெடுத்தித் தேனமொழியான போகலுற்றா
 கடுகி முநிகடுய காளிகோளில் வந்தாரகா
 கோவில் கதவுதனைக குரகிடந்த தானதிறந்தா
 குளத்தில் முழுதிவந்து கொம்பின் பாய பூசைசெய்தா
 அபிஷேகஞ் குடடி வைத்தா அங்காரக காளியாகு
 செநநல லரிசிகொண்டு தேனியாககுப பொங்கலிட்டா
 கோவில் திருவிளக்குந் துறைவிலல தேற்றினா
 தேங்கா யுடைத்தாக்கா தீபநூபு தானகொடுத்தார
 அாசசனனாக கூட்டிவந்து அமமனாக கெதிரே வைத்து
 மணபிறகு முனபிறந்த வழக்காடும நல்லசெலவி
 யுகமபிறகு முனபிறந்த உத்தண்ட பத்திரகாளி
 காயந்த மழுவேந்தும் காததனுட தேனியோ
 எரிந்த மழுவேந்தும் ரசவானு தேனியோ
 வடவாசல செல்லியமமா மணிதபளி * யோவைகொளா
 வருணிகும போதையிலே வந்துவிடுஞ் சன்னதங்கா
 ஓசசப பெணமேலே உதறுகுது தெயவாவந்து
 ஆண்காற றடியாதே அலலிமலா நாயகிகு
 அவளுடைய எலலைகாக்கும் ஆங்காரக காளியல்லோ
 மதுரையைக காதநிருக்கும் மணனு டிடாரியல்லோ
 அலலியருக காகாதது செல்லியாகு ஆகுமோடி
 இரதப பவிவேண்டேன எாவையிலலை பென்றனக்கு
 பெணபளி நந்தாலே பூரையது எாவைகொளவேன
 ஆணபளி நந்தாலே அநாதகமபண்ணிப் போட்டிடுவேன
 மதுரைக குடிபடையை மாளபளி கொண்டிடுவேன
 இவவாததை தானகேட்டு ஏதுசொல்லவா தாசியாகள
 நீசொன்ன வாகியங்கா ரிசசயமு மாகாது

* ஏவை = ஏலவை = ஏற்றுக்கொள்ளல்

அலலியர தாணிமாலே

காளியமமன வாயாலே கடுகி யுரைத்தாலே
 ஈசுவரியாள வாகுஞ்ஜாததால் எல்லா நகும நிசசயங்காண
 என்று பணிநதாக்கள இயலான தாதியநும
 அபபோது காளியமமன அபபடிப வாகுஞ்ஜாததா
 அஞ்சிப பயநதாக்கள அலலியிட மோடி வந்தா
 மகுடத துரைச்சியாகு வந்ததுதெண்ட வ பண்ணினுக்க
 காளியாகுப பூசைபுடன கதைதபொங் விரட்டபமாமா
 ஓசசபபெணமேற சன்னதங்க னோபநாமாடி வந்த காமா
 ஆண்பலி வேண்டேனென்று ஆடினா சன்னதமாய
 அமமொழி நமபாமல அமமனசொலல வேண்டுமென
 அபபடியே காளியமமன ஆண்பலி வேண்டே வென்றா
 அலலிப பெருமாடகு ஆண்காறறு ஆராக்
 என்றனக்கு மாகாது என்றோ காளியமமன
 ஆண்பலி தந்தாலே அநாததமபண்ணி விநிதெனென்றா
 மதுரைக குடிபடைபை மகாபலி கொளவேனென்றா
 இவ்வாததை கேட்டவுடன் எதுசொலல வலலியமமனா
 வானஞ் சுழலவதற்கு மருந தனிததை நகுறவாண
 பூமி சுழலவதற்குப் பொடிசு நாறிநவவே
 என்ன மருநதநிவான இடிவிழு வான நான ரிசேவா
 எந்த விதத்தினாலே பேநநிலையே பொலவா
 பாங்கியிலும நல்லவளாம பவளசேனை போலெனவா
 பூதக கிடங்கிலே போட்டபைய பாகா
 பூதம பிடிங்கித்தினும சொல்லாது சைகநிவான

அருச்சுன்னுக்கு நான்காவது தணை லீனாயிடபது

ஆடி தாதிகளே அலலகாரக நோடிசா
 பூதக கிடங்கதனிற் போட்டபையு ரென்றுசொன்னா
 எமபெருமாள் மேகவண்ணா இவ்வபணந தாமறிநதா
 பூதங்கள் தன்னருகே பெருமாளு மோடி வந்தா
 மாயவரைக கண்டவுடன் வணங்கிறேற் பூதமெல்லாம
 ஆடா பூதங்களே அகங்கார ராட்சதோ
 அருச்சுனரைக கொண்டிவநது அடைக வருவாக்கா
 பாததீபன அருச்சுனாக்குப பணிவிடைகள் செயதிடுங்க

சங்கீதந தன்னுடனே சநதோஷமாய வைத்திருங்குள
 அருச்சுன ராசனுக்கு அழிவுவந்த தானாககால
 வெற்றி மதயானை வீமராசன தானறிந்தால
 வசர கதையாலே மண்டியிட்டுத் தலைபுடைப்பான
 தண்டா புதமெடுத்தது தாக்குடைய வீமராசன
 அஞ்சாறு துண்டமாக அறுத்திவான வீமராசன
 பூதங்க றுக்குச்சொல்லிப் பெருமானும் போயநடந்தார
 அப்போது தாதிமராகள அருச்சுனரைக் கூட்டிவந்தார
 பூதக் கிடங்கதனிற போட்டடைத்தார அருச்சுனரை
 ஆரகாணும் பூதங்களே அலலியமமா * ஞாதாரம
 பொல்லாத பாதகனைப் பலியது கொண்டிடுங்குள
 இவனைப் பலியாக எடுத்துப் † பொசித்திடுங்குள
 தள்ளிக் கதவடைத்துச் சங்கிலியைப் பூட்டினார்கள்
 முதுகிலே மச்சரேகை கண்டதே பூதமெல்லாம்
 மெத்த நடுநடுங்கி வேந்தரவா அருச்சுனாக்கு
 பஞ்சனை மெத்தைபோட்டுப் பாதத்தினை யிருக்கவைத்து
 அததண்ட பூதமெல்லாம் அருச்சுனாக்குப் பணிகளசெய்யும்
 வெணசா மரைபோடும் விஜயநத அருச்சுனாக்கு
 கைபிடிக்குஞ் சிலபூதம் காலபிடிக்குஞ் சிலபூதம்
 பாதம் பிடிப்பதுவும் பாட்டுகளைப் பாடுவதும்
 கூத்துக் ளாடுவதும் கொண்டா னடிப்பதுவும்
 தாவிஜயன அருச்சுனற்குச் சங்கீதம் பாடுவதும்
 ஆடாத கேளிக்கையும் அருமபவனி நாடகமும்
 சங்கீதம் பாதத்துக்கொண்டு தாவிஜயன தானிருக்க
 கண்டார்கள் தாதியாக்கள கணமான டேயக்கூத்தை
 அலலிப் பெருமானின் அருகாக ஓடிவந்தார
 சாஷ்டாங்க மாகவேதாம் சரணமிட்டு ஏதுசொல்லவா
 பூதக் கிடங்கதனிற போட்டடைத்தோம் பாதகனை
 பூதப் பசாசனைத்தும் பணிவிடைகள் செய்கின்றன
 பாதம் பிடிக்கிறதும் பணிவிடைகள் செய்கிறதும்

* உத்தாரம் = உத்தரவு என்பதன் மருஉ

† பொசித்திடுங்குள = புசித்திடுங்குள

கூத்துக ளாடுவதும் கொண்டா னடிக்கிறதும்
பாத்தவநதோம் ஆய்ச்சியென்று பாத்த பணிந்தார்கள்
அலலிப பெருமானும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
என்ன மருந்தறிவா னிடிவிழுவா னென்றறியேன
வானஞ் சுழலவதற்கு மருந்தறிவான சண்டாளன
பூழி சுழலவதற்கு மருந்தறிவான சண்டாளன
என்று விசாரங்கொண்டு இருந்தானே அல்லியாசாணி
மாயன பெருமானும் மலேராம தேதுசெய்தா
அருச்சுன ராசாவை யழைத்துவா வேண்டிமென்று
என்ன வடிவெடுத்தாரா மெய்பெருமான மேகவண்ணா

கிருஷ்ணாபகவான பெண்ணு நங்கொண்கி

அருச்சுனனை அழைப்பது

தெய்வப் பெண்போலே ஸ்ரீராமா வாழ்வெந்தாரா
செக்கச செவலைபோலே தீவுக சினிபோல
மின்னுநிற காந்தியை போல வேரிற் பவளமபோல
காயக்கும் பிராயம்போற் கன்னிகடற் பிராயமவா
* பூக்கும் பிராயமவா நிரஞ்சனநிற காலமதாய
கொஞ்ச வயதவட்குக் கொழுந்தெல்லாம் நிரஞ்சனநிறம்
பாதிப் பிராயமவா பகமெல்லாம் நிரஞ்சனபோலே
இருண்டெழுந்த சோலைபோலே சிவந்தெழுந்த சூரியன்போல
குன்றினமேற் சந்திரன்தான குதித்தெழுந்த பாவன்போல
சுழலுதுத் தச்சனவன எழுந்திர விட்ட துபோல
மேலநாட்டுத் தச்சனவன விளைந்தவர விட்டதுபோல
அஷ்டா பரணமெல்லாம் அலங்காரஞ் செயதவளாய
பட்டு பளபளென்ன பாடக்ககால் சோதிமின்ன
தெய்வப் பெணமணிபோல ஸ்ரீராமா வருகிறாரே
அழகு குலுங்கிடவும் ஆனந்தங் கொஞ்சவேதான
உடலகுலுங்க மாயவன ரோடி வருகிறாரே
காடு செடிதாண்டி கடுக்கியே வந்துவிட்டாரா
மதுரைத் தெருவிலே வந்தாரே மெய்பெருமான
† அக்கமாரே தங்கைமாரே ஆரடி தாயமாரே

* பூக்கும் = பூக்கும் † அக்க = அக்கள் = அக்கள்

செக்கச செவலையமமா சிறுவயது எனகனாவன
 பித்தன வெறியனமமா பினத்தித நிரிவானடி
 வெறிபிடித்த மன்னவனகாண வீதி நிரிவானடி
 அலலியலவி எனபானவன அநந்தலிலே பெண்ணோனபான
 தண்ணீர்கண்ட விடந்தனிலே தனகை மருதுரைப்பான
 எடநிநா ளாசசுதமமா எனகனாவன வீதிவிடநி
 ஆரோ தெரியாது அடக்கிவாங் கொண்டான
 (என) கணவன்க காணாமற் கலங்கித் திரிந்தேனே
 புருஷன்க காணாமற் புலம்பித் திரிந்தேனே
 அநிந்தா லெனக்குரையும் அகம்மாரே யென்றழுதாள்
 மாது புலம்புவதை மதுரையுள்ளாரா தாமகேட்டா
 தாநியாகள தோழியாகள தாமநிந்து புதுவநரா
 அலலிய பெருமாடார் அறிககையிட்டா தாநியாகள
 புத்தக கிடங்கதனிற போட்டடைத்த பாதனை
 (அவன) மாலையிட்ட தேனியாரை வந்தா சொந்தநியங்கே
 வானதது மலையமரமள மலிலணையாத தேற்றையுந்
 கணவன்க காணாமென்று தந்திர புலம்புந்
 சொல்லியழுகிறது துருங்கு பெருந்தமமா
 அவ்வாறதை தானகேட்ட ஆணைய கேவசொலவாள்
 ஆணங்கு மாதநரீ அழைக்காடி வாரமுமென்றாள்
 ஸட்டம் நடைபுமாக வேடிவநரா தாநியாகள
 ஆரடி கணனியே அழுது புலம்புவதென
 (என்கள்) ஆயச்சிய முன்னாயிடோ கைநந்தவரச சொன்னாளுகாண
 அலலிய பெருமாளுந் அழைக்கின்ற வாரமுமென்றாள்
 ஏதுக கழைக்கின்றா இளங்கொடி மாதுவனின்
 என்று நடந்தாளே ஏந்தியையாள் மாளிராதகு
 வாசற் படியேழும வாரலுந் தான்கடந்து
 அலலியாக்கு முன்னேவந்தா ஆணங்கு தெண்டனிட்டாள
 தெண்டனிட்ட கணனியரைத் தேனமொழியு மேதுசொலவாள்
 எந்தவு நுங்களுககு எங்குநுது இங்குவந்தாய்
 ஏதுக கழுகின்றாய எனக்கறியச் சொல்லுமென்றாள்
 எனனுடை ஆயச்சியே யென்பாவங் கேளுமமமாள

தூதம வடக்கேயமமான ஸ்வாநா புநிதேசம
 திருமலை நாயகனபெற்ற தீரண பெண்ணிருநா
 எனபேரு மெலலியாநான என நங்கை மலலியமமான
 எனனைமணங் குட்டி எனதன கங்கைமே சிசைசெரணடான
 பெண்ணிமேல பெண்ணிமலலோ தொநிராரோ புமிபிலே
 அலலியாமே லாசையதாய ஆனாழகன வெறியெடுகது
 பித்தம பிடித்தகனபோற்ற பிளத்தித் திரிநேறே
 கண்ணீரைக கண்டாலே கனங்க பந்த நுமபயமான
 அலலியென்பான மெலியென்பான அலலிய நிரிநேறே
 வீடுவாசல தங்காமல வெளிபாடநிர போயநிடுவான
 தேடித் திரிகிறேனே தீரண மனாநனை
 கண்டு பிடித்தவனாக கநிநிநனை கொணநிராவேவ
 எட்டுநா ஸொருவாடா இருபாடன மனாபிடி நது
 மாதுமேல நினைவெடுத்தால் மாநிநைநில நெருநியான
 பந்தாநிம பாட்டனத்தில பாநியொரு பெண்பிறந்தேன
 செவ்வத தலைதனிலே தொடா மெழிநிநா
 அல்லற பநிநதுபாட அமதத்தானே சீரார்தவன
 கதியைத் தொலைப்பேண்டி காணெடு நீதிநிவேன
 விதியைத் தொலைப்பதற்கு வெல்லவனா நானிரியோ
 வடிவு மடிகாவா மனனவா மெனநனவா
 ஆரோ தெரியாது அடக்கிவசங் கொண்டானா
 எனபுருஷன தனனையமமா இனிகநானா போறேறேடி
 என்றது தானகேடநி வலசெலவா ஸலலியாமா
 அலலியென்று போரைககொண்டு அவனிதனை யாண்டேனே
 எனபேரைச சொலலியவன எடுகது மாநுநகனாதநான
 ஆதடியரு பொன்னதினல அடைக்கேன பிடங்கிலேயான
 பாரித்தியக காரனென்றால் பாழ்கிலலை எனதனக்கு
 ஆன லைமத்ததுபோதீ அணுபாவிடச மொலுநிறேன
 ஆடி தாதினே அலங்காரத் தொழிநேன
 கிடங்கைத் திறந்தவனை கொப்பனவே போகநிநி
 அவவாரத்தை தானகேடநி அலங்காரத் தொழியாக
 ஓட்டம நடையுமாக வோடிவந்தார கிடங்கருகில

கிடங்கைத் திறந்தார்கள கொப்பனவே விட்டுவிட்டா
அப்போது தெய்வகனனி ஆளன முகம்பாத்து
வாடா * குறிப்பானீ மகிழ்விவா நெனற்றைத்தாள
அலலிமெலலி யென்றுசொல்லி ஆண்புகன தானவருவான
எப்போ வருவானோ என்னுசை நீநடுமெனான
மனமத பாணமது மாபுருவிப் போகுதென்பான
சித்தசன தொட்டரணை சிறுமா புருத்தென்பான
† ஆறுருகு பாணமது மாபுருவிப் போகுதென்பான
அஞ்சருகு பாணமது நெஞ்சருவிப் போகுதென்பான
அருச்சுனரைக் கூட்டியே அரிராமா போகலுற்றா
மதுரையைத் தாண்டியே வந்தாரே கானகத்தில்
மாயன பெருமானும் மாயையாய் போகலுற்றா
ஆல மாததடியில் அரிராமா பள்ளிகொண்டா
காளக ‡ கொருக்கைவிட்டு ரிபிமால் தூங்குகிறா
ஆய நருகாக அருச்சுனரை வந்தறினா
பாறளகா பாதங்களைப் பாததீபன பிழகரலுற்றா
அலண்டு புரண்டதுபோல அரிராமா கணவிழித்தா
ஆணு லழகுமனன அருச்சுனரே தேடலே
காணுத் சொற்பனத்தைக் கண்டேனா நாசசுனரே
எனனைத் தனியேவிட்டு எங்கேயோ போன துவாய
கானக குறத்தியுமுன கைபாத்தூர சொன்ன துவாய
வண்ண மருந்தனக்கு மலைக்குறத்தி தந்ததுவாய
அமமருந்தை நீவாங்கி அலலிபுரம் போன துவாய
வண்ண மருந்தெடுக்கு தண்ணீரி லுணைக்ககண்டேன
§ அலலியுட தாதிமாமகன அரிமபோ டிவந்தது
அாசசுனரே யுணையெடுத்தது ஆற்றிலே போடககண்டேன
தூக்கு மரந்தனிலே தோவினியா போடககண்டேன
காளியமன கோவிலிலே காவு கொடுக்ககண்டேன
பூதக் கிடங்குதனில் போட்டடைநக கண்டேன

குறிப்பான = கெடுப்பான = கெடுவான = அழிப்பவன † ஆறு + உருகு =
ஆறுமுறை உருக்கி வார்த்த எஃகு ‡ கொருக்கை = குறட்டை

§ அலலியுட = அலலியுடை = அலலியுடைய

அலலியாசாணிமாலே

ஆரோஒரு தெய்வகன்னி அழைத்துவாந் கண்டேனப்பா
 எனனருகே வந்திருக்கக் கண்டேன கனவாக
 எனனகாண மைத்துனரே இப்படி கனவுகண்டேன
 வானவிலையக கோமானும் மாயனுக்கு ஏதுரைப்பா
 பித்த முயாந்ததினாற போதக கனவுகண்டா
 அலலியாமேற் சிறதையது ஆசை மறக்கனிலை
 மாலேபிட்டு அலலியரை மருளி யணைவதெப்போ
 கோபால் மைத்துனரே கூட்டிவைப்பா துன்பாடம்
 அப்போது மாயவரும் அருச்சுனன முகம்பாத்தது
 ஏற முகம்பாத்தது எம்பெருமான ஏதுசொல்வா
 பட்டுகுல்லா குண்டலமும் பவுத்திர மோட்சிமும்
 பட்டுத்தடி ஒட்டியாணம் பசும்பொன்னால் * சமுதாநிம்
 தாமரைப்பூச சல்லடமும் சந்திராகாந்தி† தட்டிக்ஞாந்
 உத்திரசஞ்சம் வல்லவாடும் உத்தமனை பெயங்கேயன்றா
 அஞ்சிப் பயந்தவனாய் அருச்சுனனு மேதுசொல்வான
 ஆயாபெரு மாளேகீர் அனந்தலகித்தநீர் போகையிலே
 மாதினது பட்டணத்தை மதுரைப்பா பாம்போமென்ற
 மாதாமேல் தன்னினவாய வழிபிடித்தது பாம்போமென்ற
 வழியி லொருகுறத்தி வந்துகுறி சொன்னோபா
 வண்ண மருந்துதந்து தண்ணீர் லுரையுமென்றா
 மருந்துரைக்கும் போதிலவா மனது ரையுமென்றா
 குளிகை கரையுமபோது குணமுந் திருப்புமென்றா
 மருந்தும் பவியாமல் மாயவரே போச்சுதப்பா
 நாலு மலைகளுக்கு நடுவிலவா குடிசைபென்றா
 இராமக்காள் பொம்மக்காள் இலட்சுமிகாள் வள்ளபேராம
 அங்கேவந்து கேட்டாலே ஆபானந் தருவேனென்று
 மருந்தைக் கொடுத்தாவிட்டு வாங்கிப்போனா னுடமைகளை
 (அவள்) கொடுத்த படியேதான் குணமாச்சே! அருச்சுனரே
 சொன்ன படியாகச் சோந்தானோ அலலிநல்லாள்
 ஒருலாபங் கண்டறியேன் உழைநாநான் வந்தேனோ
 பொம்மக்கா பேரைச்சொன்னால் நிம்மக்கா நோந்ததையா

* சமுதாநிம் = ஒருவிதக்கத்தி † தட்டி = கச்சை

உடமை பறிகொடுத்தது உழன்றுநான வந்தேனே
 அவ்வாததை தான்கேட்டு அரிராம றேதுசொலவார
 குறத்தி யிருப்பிடத்தை கொற்றவனே தேடியேபோய
 உன்னுடமை யுள்ளதெல்லாம உத்தமனே வாங்கிவாரும்
 கடுகியே வாங்கிவாரும் கட்டழகா வென்றுரைத்தாரா

அருச்சுனன் குறத்தியிடஞ் சென்று தான் கொடுத்ததை வாங்கினது

ஆயரது சொற்கேட்டு அருச்சுனருந் தானடந்தார
 குறத்தியரைத் தேடிக்கொண்டு கொப்பனவே வருகிறாரே
 நாலு மலைநடுவே நலவினாயன தேடிவந்தான
 இராமக்கா பொம்மக்கா லடசுமக்கா வென்றழைத்தான
 ஆயன பெருமானும் அககுறத்தி போலேவந்தார
 ஆரடா தம்பியரே அழைத்த கருமமென்ன
 (நீ) கொடுத்த மருந்தகன்ற குணமில்லை யாபசுசியரே
 தந்த மருந்தகன்ற சற்றுமபல னிலலையடி
 பொம்மக்கா பேரைசொன்னால் திமமக்கா நோந்ததடி
 உட்பேச்சை நான்கேட்டு உதைபட்டு வந்தேனடி
 (நான்) கொடுத்த வுடைமைகளை கொப்பனத் தாருமென்றான்
 எனவாாததை நீர்கேளிர் இயலான தம்பியரே
 கட்டழகா வுன்னுடமை கடைவிலே விறகப்போனேன
 காசுக் கடைதனிலே கண்டதலை யாரிசேனை
 கன்னமிட்டு வந்தேனென்று கட்டி யடித்தார்கள்
 திருடிவந்தே னென்றுசொல்லித் துணியும் பறித்தார்கள்
 அடியுதையும் பட்டேனே அலைசரலபட்டு வந்தேனே
 உடமை பறிகொடுத்தது உடுத்தின துணியிழந்தேன
 எங்கிருந்து நான்கொடுப்பேன இனிய வுடமையது
 அவ்வாததை தான்கேட்டு அரச்சுனனு மேதுசொலவான
 உடமை கொடுக்காமல் உன்னைவிடேன கட்டுவசுசி
 மடியைப் பிடித்திழுத்தான மாயன குறத்திதனை
 குய்யோ முறையோவென்று கூவின ளககுறத்தி
 புறமீசல போலவேதான புறப்பட்டாரா சிறுகுறத்தி

சிலலுபொல லென்றுசொல்லி சிறுவராய்க் கூடினாகுள
 ஆளுக்கொரு குத்துவைத்து அடித்தானே அருச்சுனரை
 அருச்சுனனா தரித்திருந்த ஆபரண முளளதெல்லாம்
 கொண்டுவந்து தந்தானே கொம்பனையா ளங்குறத்தி
 அல்லியாக்காயப் பட்டகளை அருச்சுனனாகுது போதுமையா
 பெண்ணுலே பட்டகளை போதுமென்றா அருச்சுனரும்
 அருச்சுன ராஜனுநதான ஆயரிடம் வந்துவிட்டான்
 வாங்கிவந்தே னென்றுசொல்லி வணங்கியே தெண்டனிட்டான்
 அப்போது மாயவனா அருச்சுனனாகுது ஏதுசொல்லா
 மாளிகைக்குப் போவதற்கு மனமுண்டோ அருச்சுனனே
 தருமா தவிப்பாரே தம்பிமார புலம்புவாரே
 காணாதே யுனையசசி கலங்கித் தவிப்பாளே
 வந்துநெடு நாளாச்சே வாளவியா இப்போது
 பெண்ணைக் கொண்டு புலம்பித் தங்குகிறாயே
 மாதாமே லாசைகொண்டு மயங்குகிறாய் அருச்சுனனே
 ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுனனு மேதுரொல்லான்
 எந்தவித மாணலும் இளங்கொடியா ளல்லியரை
 தாலிகட்டி வைபுமையா சுவாமி பெருமானே
 மாலையிட்டு வைபுமையா மாயன் பெருமானே
 என்று பணிந்தானே இயலான் வாளவியன்
 ஆயன் பெருமானும் அரிராமா ஏதுசொல்லா
 ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுனனே நீர்கேளும்
 ஆண்டி வடிவாக அல்லியினறன் வாசலிலே
 மடலூர்து வந்தையாகில மாலையிட்டு வைத்திறநாடா
 அப்படியே போயவருவேன் ஆயா செல்லுகின்றா

அருச்சுனன் ஆவாடியே வங்கொண்டு

மட லூர்ந்தது

ஆயன் பெருமானும் அரிராமா அப்பொழுது
 ஆண்டியைப் போலாக அருச்சுனனாகுது செல்வத்தாரா
 என்ன வடிவெடுத்தார இளவிசய ராசதுரை
 தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட சிழவனைப்போல

துமபைப்பூ போலே துவண்ட சிழவனைப்போல
 பண்ணைப்பூ போலே பழுத்த சிழவனைப்போல
 நாணறபூ போலே நரைத்த சிழவனைப்போல
 தோலும் நரம்புகளும் தொங்கிற சிழவனுக்கு
 பழுத்த பழம்போலே பாததீபன வடிவெடுத்தான
 காவிகா ஷாயமுடன் கைதனிலே மாத்கிரையும்
 திருநீறு தாமணிநது திரிகண்ட மாலேராற்றி
 ருத்திராட்சத தாவட்பும் ருத்திராட்ச மாலேகளும்
 அனறுரித்த மானதோலும் அழகான புலித்தோலும்
 தொட்ட பித்திரையும் தோளிலவைத்த கன்னரியும்
 மாததிரை கோலபிரம்பு மயில்குச்சு கரண்டலமும்
 வேலாயுதஞ் சூலாயுதம் விருதுகண்ட கோடாலி
 கெவுரிலல பாததிரமும் கேதாரக கங்கணமும்
 திருவோடு பாததிரமும் திருநீறு கோடிகளும்
 சங்குசெய கண்டிகையுந் தரித்தாரே பூஷணங்கள்
 சடையு முடியுமாந்த நம்பிராணைப் போலானா
 ஆதிசிவன போலாக அருச்சுனனா வேஷங்கொண்டார
 கைலாச நாதரைப்போல காண்டபன வடிவெடுத்தார
 வேஷங்கள் பூண்டானே வீராதி வீரனுந்தான
 அல்லியரைப் போலாக அழகு படமெழுதி
 பாங்கியிலும் நல்லவளம் பவளரேனை நாயகியை
 கூட வெழுதினாராக கோவிந்த எம்பெருமான
 படத்தை மடித்தவரும் பாததீபன கைகொடுத்தார
 அல்லியது வாசலிலே அங்கே படமவிரித்து
 (அவன) உடுத்தியபா வாடை கன்னில ஒருமுழம் பிச்சைவாங்கி
 வந்தாயே யாராகில் மாலையிட்டு வைப்பேனடா
 போயவாரு மென்று சொல்லி பெருமா ளனுபயிவைத்தார
 வண்ணப் படமெடுத்தது வள்ளிசயன வழிநடந்தான
 தள்ளாடித் தள்ளாடித் தள்ளாதுமென வழிநடந்தான
 தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
 அல்லியரணபனையாம் ஆசார வாசவந்தான
 ஆரடி தாதிபாரே அரணபனைக்குப் போகவேண்டும்

காசியி லிருந்தலலோ இராமேசுரம் போகவேண்டும்
 பிசசைகேடக வந்தேனமமா போக வழிவிடுங்கா
 பொற்கொடியாள வாசலிலே போயவருவே னாய்ச்சியென்றா
 ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
 தீர்ப் படித்தவரே தெளிவற்றத சங்கமரே
 ஆண்காற றடியாது அல்லியது கோட்டையிலே
 போனாற பழுதுவரும் போகாதே சாமியென்றா
 ஆண்டி பாதேசி ஐயமென்று வந்தவரை
 வழியை மறிப்பார்க ளைவகத்தி லாருநிலை
 தொண்ணூறுஞ் சென்றதமமா துவண்ட சிழவனடி
 தோலு நரம்புகளுந் தொருகுதே என்தனக்கு
 (எனனை) பார்த்தவாக ளெல்லாரும் பாணிக்ருவா தப்பாது
 போகச் செலவுகொடும் புண்ணியத் தப்பாது
 தரும்ததி னாலேயமமா தாமடிவொரு நாளுநிலை
 போகச் செலவுகொடும் போயவருவே னாய்ச்சியென்றா
 வாசற் றடைகாரா வழிவிட்டா சங்கமற்கு
 அவவாசல வாசலது அருச்சுன்னூர் தாண்டிவந்தான
 முததுசெம்பொற் படிவாசல மூன்றுகட்டுந் தான்தாண்டி
 ஐந்தாம் படித்தளத்தில் அருச்சுன்னூர் வந்துவிட்டா
 புலியா சனம்போட்டு பொற்படத்தை முன்னேவைத்தா
 ஆசனத்தின மேலிருந்து அல்லிபடந் தானவிடுத்தான
 மானசெவிபுங் கண்ணிரண்டும் மறைத்தாரே மாயவனா
 கண்ணிரண்டும் தெரியாமற் காதிர்ணடும் கோராமல்
 அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்
 அறுபது நாழிகையும் அல்லிமெல்லி பென்பாரே
 அல்லிமேற் சிந்தையதாய் அருச்சுன்ன புலம்பலுற்றா
 மருவி யனைவதற்கு வருவாரோ அல்லிநம்பான
 உன்னாசை கொண்டேனடி உனராசை போமற்றதேன
 தாயாரை யானமற்றதேன தமையனது போமற்றதேன
 தம்பி தமையனமாசை சகலரையும் நானமற்றதேன
 உன்னாசை கொண்டான உழன்று திரிநிறுண்டி
 மனமத் பாணமது மார்பைப் பிளக்குதடி

சித்தசன விட்டகணை சிறுமார புருகுதடி
 காமன கணையாலே களைதாங்கிப் போகிறண்டி-
 அஞ்சருகு பாணமது நெஞ்சருகிப் போகுதடி
 ஆறுருகு பாணமது மாபுருகிப் போகுதடி
 மாபோடே மாபணைநதால் மகாவிடாய நீருமடி
 என்று தெளிந்திடுமோ எககாலஞ் சென்றிடுமோ
 அலலிமேற சிந்தையதாய அருசசனன புலம்புகிறுன
 அவவாசல காககின்ற ஆயிரந் தோழியாகன
 அவவாததை தானகேட்டு அதிக விசாரநொண்டி
 (இது) என்னகா லக்கேடோ ஏதறிவோந் தோழியே
 பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை தன்னருகில
 ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தாரா தாதிமாகன
 பவளசேனை பாதத்திலே பணிந்தவாக னேதுரொலவார
 யாரோ ஒருகிழவன ஆண்டிபா தேசியவன
 பிசசையென்று வந்தானே போகவழி விட்டோடே
 அஞ்சாங்கட்டு வாசலது அண்ணமீனியில வந்தாகாண்
 அலலியரைப் போலாக அழகு படமெழுதி
 உண்ணியுங் கூடவே ஒருமையாய வைத்தெழுதி
 வண்ணப் படமவிரித்து வல்லமையாய்ப் படிக்கிறுன
 அலலியாமே லாசையதாய அலைந்து புலம்புகிறுன
 வாடியென்றும் போடியென்றும் வம்புதும்பு சொல்லுகிறுன
 ஆகடியம் பேசுகிறுன அழுமபுகளுஞ் செப்புகிறுன
 செப்புகிற வாததையது செவிகேடக முடியாது
 இவ்வாததை தானகேட்டு ஏதுரொலவாள பவளசேனை
 அலலிப் பெருமாளே அழகுமண்ணு குட்டவென்று
 மாறுவேடங் கொண்டவனும மாலேவிட வந்தவன்காண்
 ஆண்டிபா தேசியானால் அழுமபுகளுஞ் சொல்லவானே
 எல்லா மறிந்திலேவாய் இப்போது தோழிகளே
 ஓரைந்து தாதிமாகன ஒருநிறயா எழுந்திருங்கன
 ஒருநிறமாயப் பணிபூண்டு ஒருநிறமாயப் பட்டுத்தி
 ஐந்துவிதத் தட்டுகளை அலங்கார மாயெடுத்தது
 பொன்னொரு தட்டிலேயும் பூவொரு தட்டிலேயும்

ஆபரணத தட்டோடு ஆடையொரு தட்டிலேயும்
ஒன்பது ரத்தினமும் ஒருதட்டில் தானெடுத்தது
பண்டார முன்னாலே பாங்கியரே கொண்டுபோவதென
ஐயருக்கு முன்னேவைத்தது அடிபணிந்து கொண்டனிடரி
ஐந்துபோ பெண்களிலே யாவேண்டுந் சொல்லுமென்று
ஆடையும் ஆபரணம் ஆசைபென்ற லெடுத்ததுகொள்ளுந்
பெண்களமே லாசையென்றால் நின்னாலே வருவோனையா
ஐயரைக் கேட்பதற்கு ஆணங்கே போவதென்றான்
அக்கணமே தோழியாக அகிலினாவா யோடிவந்து
ஐந்துபோ தோழியாக ளலங்காந்து செய்துரைந்தா
ஐந்துவித்த தட்டினில் ஆபரண புஷணமும்
முத்துகளும் வஸ்திரமும் முன்னாலே கொண்டுவந்தா
ஐயாது முன்னேவைத்தது அடிபணிந்து கொண்டனிடரி
ஐயா பெரியவரே அடியோம் சான்றென்றா
ஆயசசிய நுனதனக்கு அனுப்பிவைத்தா புஷணங்கள்
ஐந்துபோ நுனதனக்கு அனுப்பிவித்தா சங்கமரே
ஆசையுள்ள பெண்களை நீர் அழைந்தால் வருவோனையா
இவ்வளவு ரத்தினத்தை பெரிதாக்கொள்ளுந் சங்கமரே
என்றநதப் பெண்களுமே இவ்வளவு கொண்டனிடரி
ஆண லழகுமன்னன் அருச்சுனரு மேதுசொல்வான்
அலலிமேற சிந்தைபதாய அலலிமெல்லி பென்பானே
மருவி யணைவதற்கு வருவாளோ அலலியென்பான்
எப்போ வருவாளோ என்னுை நினைத்திடுமே
மனமத பாணமடி மாடிருந் போகுதடி
சித்தசன் விட்டகணை சிறுமாரா இருந்தடி
காமன் கணையாலே கணைதாங்கிப் போகிறாடி
அலலியல்லி யென்றுசொல்லி அலைகிறான் சங்கமனும்
கேட்டநதத் தாதியருங் சிலேசங்கொண்டு தானடந்தா
பவளசேனை தன்னருகில் புகுத்தில் வந்தார்கள்
ஆயசசியன்தன் சொற்படியே ஐந்துபெண்கள் போனோமமமா
அலங்காரத் தன்னுடனே ஆபரண முன்புவைத்தோம்
ஏனென்று கேட்கவில்லை யேற முகம் பாகக்கவில்லை

அலலிமேற சிந்தையதாய அலைகிறுன சங்கமனும
 வெகுநேரம் சினரேமே விருமாதால் வந்துவிட்டோம்
 இவ்வாறதை தானகேட்டா எரிளங்கொடியாள பவளசேனை
 எண்ணுத வெண்ணமெல்லாம் எண்ணி யிளங்கொடியாள
 ஐயமென்று வந்ததொரு ஆண்டிபர தேசியலல
 (அவன்) கட்டின விருதறித்துக் கலியாணம் பண்ணவந்தான்
 தேவனென்று நாமறியோம் சிவராஜ ரென்றறியோம்
 தனமணி லேயடக்கித் தானடந்தான் பவளசேனை
 அலலிலலாள் பகமவந்த ஆரணங்கு தெண்டனிடடாள்
 ஏது பவளசேனை இந்நேரம் வந்ததெனை
 வோகக் விருவிருக்க வெண்துயிலுஞ் சோரந்துவந்தாய்
 உச்சி யுருமத்திலே உத்தமிபோ யெங்குவந்தாய்
 ஆய்ச்சியரே கேட்டுலையோ ஆண்டி அதிரயத்தை
 நாடு சுகப்படவே நாளாச்சோ ஆய்ச்சியரே
 உனக்குவரும் பாகசியங்கள் ஒருவருக்குத் தெரியாது
 ஆதி சிவனைப்போலே ஆண்டியிங் கொடுவாவந்தார்
 படம்படிக்கும பண்டாரம் பாமசிவன போலேவந்தார்
 மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் வந்தாற்போல் காணுதமமா
 சடைபு முடிபுமாகத் தம்பிரானபோற் காணுதமமா
 கண்டு மறியேனமமா கலிபுகத்தில் நானறியேன்
 தோலு நரம்புகளுந் தொங்குதே சிழவனுக்கு
 அஞ்சாங்கட்டு வாசலிலே ஸ்யாவந் திருக்கிறாரே
 தெரிசனை பண்ணுமாசில திருமமமா தோஷவின்
 பாரததால் பசிநீரும் பண்டார மாவவரை
 ஆய்ச்சி யெழுந்திரமமா ஐயரைப்போய்ப் பாப்பதற்கு
 என்றது தானகேட்டு ஏதுசொல்வா ளலலியரும்
 ஆண்காற் றடியாதே அரண்மனை வாசலிலே
 ஆண்டியிங்கே தானவருக அதிகார மாசசுதடி
 ஆண்டி பா தேசி ஐயமென்று வந்தாலும்
 கொடுத்தனுப்ப லாகாதோ கொம்பனையே பெனதோழி
 எனனுடன் சொல்லானேன் எழுந்திரு தாதிபென்றாள்
 பாகியி லும் நல்லவனாம் பவளசேனை யேதுசொல்வாள்

பிச்சை கொடுக்கிறது பெருமையென்று பாராதே
 நல்லோர பெரியவரை நடந்துபோய்ச் சேவித்தால்
 காசிக்ருப போவானேன காமந துலையாதோ
 பெரியவரைச் சேவித்தாற் பிழையொன்றும் வருவதில்லை
 கைலாச நாதரைப்போற் காணுகிறது ஆய்ச்சியரே
 எனவாததை தளளாதே யெழுந்திரு போவோமென்றாள்
 மகுடத் துரைச்சியவள் வாழ்வாள் யேறுசொல்வாள்
 ஆண்டியைப் பாரப்பதற்கு அநாதகிறு யென்கோழி
 ஆணும பழமுமில்லை அரசங் கிழமுமில்லை
 சுரைக்காய் பழமுமில்லை சொன்ன கிழவனில்லை
 (எனனைக்) கண்டானே யாமாசில் காமங் கொளுத்திவிடும்
 பரிகாசஞ் சொன்னாலே பாங்கியரே பென்னசெயவேன
 வீரமணி வாளாலே வெட்டி யெறிவேனென்றாள்
 அப்படி யாகுதமமா ஆய்ச்சி யெழுந்திருங்கள்
 சிங்கா தனத்தைவிட்டுத் தேனமொழி தானெழுந்த
 பட்டுப் பளபளென்ன பாடக்கூறற் சோதிமின்ன
 நெற்றிச்சட்டி சோதிமின்ன நீலனிழி மைதுலங்க
 காலரீலி கலகலென்ன கைவளையல் கலகலென்ன
 முநதாணி விலம்புரள் மோதிரங்கா கலகலென்ன
 தோழியரைத் தோளணிந்து தோதை நடந்தானே
 பாங்கிமா தோழிமா பக்கமே சூழ்ந்துவர்
 வாசற் படியேழு வாசலது தானகடந்து
 ஆண்டி யிருக்கும்து அஞ்சாங்கட்டு வாசலவந்தா
 அலலி வருமபோது அருச்சுன ரேதுசொல்வா
 ஏனகாணு மலலியரே எப்போ மனமிரங்கும்
 என்றைக்குக் காணுவேன என்னொசை தீருமடி
 மாரனவன் எய்தகணை மாரபைப் பிளக்குதடி
 சித்தசன் தொட்டகணை சிறுமாப் புருகுதடி
 மலை யிடுவதெப்போ மருளி யிருப்பதெப்போ
 கூடி யிருப்பதெப்போ குறையனையதுந் தீவதெப்போ
 அலலி அலலி என்றுசொல்லி அருச்சுனன் புலம்புகிறான்
 மருளி யிருப்பதற்கு வருவாளோ அலலியென்பான்

கட்டழகி யலலியமமான காதாரக கேட்டுவிட்டாள
 உருக்கிய செம்பொனது உதிரமபோற கணசிவநது
 பிறநது வளாநதுநான பூமிபாரம ஆண்டேனே
 நீனமுகனைக கொன்றுநான நீலிடடம ஆண்டேனே
 வாடியென றழைத்தவாகள வையகத்தி லாருமில்லை
 அடியென றழைத்தவாகள அவனியி லொருவரில்லை
 ஆண்டியது வாயாலே அலைச்சலபட நாளாச்சோ
 எடுததுவா பெரியகத்தி இருதுண்டம போடவென்றாள்
 எகுபெரிசை பெரியகத்தி எடுததுவா தாதியரே
 பாங்கியி லும நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொலவாள்
 பாண்டி பபெருமாளே பதறாதே ஆயச்சியென்றாள்
 எழுதிவந்த நற்படத்தை எடுததுவா தாதியென்றாள்
 அந்தபடங் கொண்டுவந்தது ஆயச்சி யருகேவைத்தார
 கண்ணாடி யெதிரேவைத்து கண்டான் படத்தழகை
 தன்னழகம் படமழகம் சரியாகத் தோன்றிற்று
 என்னழகம் பாவனையும் எங்கேகண் டெழுதினோ
 உந்திச் சுழியழகம் உரோமதனின் பேரழகம்
 மயிரழகம் பாவனையு மாராவி யெங்கேகண்டான்
 முகத்தின் திருவழகம் மூத்தேனி யெங்கேகண்டான்
 கண்ணின் விழியழகம் * கழுசிறையா னெங்கேகண்டான்
 பவளமபோ லென்னிதழும் பலவழகு மெங்கேகண்டான்
 மார்பின் வடிவழகம் மச்சமு மெங்கேகண்டான்
 இடையழகுந் தொடையழகம் ஏனாதி எங்கேகண்டான்
 ஆபரணந் தன்னழகம் ஆடையும் பேரழகம்
 வடிவழகு மொப்பனையும் மாராவி யெங்கேகண்டான்
 என்னை யெழுதிவந்த தலலாம லெனதோழி
 உன்னையுங் கூடவவன உடனா யெழுதிவந்தான்
 எடுததுவா பெரியகத்தி இருதுண்டம போடவென்றாள்
 பக்கச்சதைகளெல்லாம் பதைக்கிறதே அலலியாகு
 பாங்கியி லும நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொலவாள்
 ஐயமார பட்டதொரு அடைவுபோ லாகுமிது

* கழுசிறையான = கழுவில் ஏற்றத்தக்கவன

பாண்டியர்கள் பட்டதொரு படுகாமபோ லாகுமிது
ஆண்டியை வெடிவிட்டால் யாரா தலைபோமோ
அந்தக் கதையெனக்கு ஆரணங்கே சொல்லுமென்றான்

பவளசேனை பாண்டியர்களைடந்த துன்பத்தை அல்லியரசாணிக்குக் கதையாகக் கூறினது

வைகை பெருக்கெடுத்தது மடுவெள்ளம் போகையிலே
யாரா லும் வைகைதனை அடைக்க முடியாமல்
பாண்டிய ராசாக்கள் பகுந்துகரை போட்டாரே
ஆனாய் பிறந்தவர்கள் அரைஞாண்கள் கடடினபோ
பெண்ணாய் பிறந்தவர்கள் புடவை யுடுத்தினபோ
அவரவற்கு ஒருபங்கு அளந்துகரை போட்டார்கள்
அவரவர்கள் பங்குக்கு அடைத்தார்கள் வைகைதனை
அதிலேஒரு பங்குதனை அன்றாடம் பிட்டுசும்ம
ஆயிரம் பிறைகண்ட ஒளவைபோ லோகிழி
அவளுக் கொருபங்கு அளந்துகரை போட்டார்கள்
பங்குக்கா விலலாமற் பாதவித்துத் தானமுதான்
மண்ணுஞ் சமக்கறியாள் மனஸ்தாபப் பட்டமுதான்
வாணியக் கிழவியவள் மனத்துயர் மாகையிலே
மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவர் தாமநிந்தார்
அட்டாளும் சொக்கலிங்கம் ஆதிசிவன் தானநிந்து
ஒளவையார் மனத்துயரம் ஆயாசந் தீரக்கவென்று
ஒட்டனைப் போலாக உலகநாதர் மைத்துனரும்
கன்னங் கறுத்தவாபோற் நடுகி வடிவெடுத்தார்
தட்டுத் தலையிலவைத்து கெசகநோலைக் கையிடித்து
மணவெட்டி தோளிலவைத்து மகாதேவர் வருகிறாரே
மதுரைத் தெருவிலே வந்தாரே சொக்கலிங்கம்
அப்போது சொக்கலிங்கம் ஆதிசிவன் கூறிவாரா
மண்ணைச் சுவாவைப்பேன வைப்பீரோ கூலியாளாய்
மண்ணெடுத்தது ஆறடைப்பேன வைப்பீரோ கூலியாளாய்
என்றது சொல்லிக்கொண்டு எசுவரனா கூறிவாரா
கூறிக்கூறி வந்தாரே கொப்பனவே வீதியெல்லாம்

ஒளவையா தன்னருகில் ஆதிசிவன வந்துவிட்டா
 உறறஒளவை யாருமப்போ ஓட்டனுக கேதுசொலவாள
 ஆரடா ஓட்டாநீ ஆணழகா கேளுமென்றா
 அன்றாடம் பிட்டுசுட்டு அங்காடி விற்பெனடா
 தூற்றொரு பிட்டுகட்டால் ஒருபிட நிகிருமடா
 உதிராததோர பிட்டுனெகு உத்தமனே யானதருவேன
 மண்ணெடுத்த ஆறடைத்து வருவாயோ மன்னவனே
 உதிராதுபோகும் பிட்டுகளை புனநககே யானதருவேன
 சத்தியந் தபாமல தருவேனையான் போடாவென்றா
 பிட்டுக்குலை கடடுமமமா போயடைத்து வருவேனென்றா
 ஒளவையாருந் தானெழுந்த அடுபட்டி மூட்டினுளே
 பிட்டுக்குலை கட்டினுளே போதச ாமைக்கலுற்றா
 இருபது பிட்டுசுட்டு எடுத்தாளே ஁னசிமுவி
 ஓட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தா சொக்கலிங்கம்
 காலா றடைத்துவந்தேன கனனி பசுக்குதென்றா
 சுட்டரோ பிட்டுகளைச் சொல்லும் உதிராததுண்டோ
 இருபது பிட்டுசுட்டேன வல்லா முதிராததா
 எனக்கென்று எங்கிருந்தாய் டபுறிவான் ஓட்டாநீ
 இரதாரு மென்றுசொல்லி நந்துவிட்டான் பிட்டதனை
 குறையடைத்து வருவேனையான் கொப்பனவே பிட்டுசுடும்
 புறக்கடையிற போவாராம் புனைமர நிழலிலவந்தா
 கொணடுவந்த பிட்டுகளைக் கொப்பனவே உணடுவிட்டா
 ஒருநாழி கைதரித்து ஓடிவந்தா சொக்கலிங்கம்
 அரையா றடைத்துவந்தேன ஆயசசி பசுக்குதென்றா
 சுட்டரோ பிட்டுகளான சொல்லும் உதிராததுண்டோ
 ஐம்பது பிட்டுசுட்டேன அனைத்து முதிராததா
 இரதாரும அப்பாவென்று எடுத்தாக கொடுத்ததுவிட்டா
 வாங்கியந்த பிட்டுதனை வழிநடந்தா சொக்கலிங்கம்
 கொன்றை மரத்தடியிற கொணடுவந்து தானப்பசித்தா
 ஈரணா நாழிசென்று எழுந்தவரு மோடிவந்தா
 மாமேலுந் தோளமேலும் மணவாரி போட்டுக்கொண்டா
 முக்காலா றடைத்துவந்தேன மெத்தப் பசுக்குதடி

சுட்டெரோ பிட்டுகளுஞ் சொல்லும் உதிராததுண்டோ
 நூற்றொரு பிட்டுகளுஞ் சுட்டாளே அக்கிழவி
 ஒருபிட்டுத் தானதவிர மற்றப்பிட நிதிராதனவே
 உதிராதிருந்த பிடெல்லாம உததமனா ஹைக்கொடுத்தாள
 வாங்கியந்தச் சொக்கலிங்கம் வழிநடந்தா பொட்டனவே
 குருந்த மரத்தருகே * கொப்பெனவே வந்தமரந்தா
 கொணடுவந்த பிட்டுகளைக் கொப்பனவே யுணர்விட்டா
 தலைக்குயரத் தட்டுவைத்து சங்கரா பள்ளிகொண்டா
 ஆனந்த நித்திரையும் ஆதிசிவன போகிறோ
 ஒருபிட்டு விறறானே உத்தமியாள கூன்கிழவி
 நூறுபிட்டு லாபமெல்லாம் நேருடனே கணடுகொண்டா
 ஆறாயிரம் பாண்டியரும் ஐயமார் வந்தாக்க
 வைக்கை கரையப்பார்த்து வருகையிலே பாண்டியாக்க
 கொஞ்சமாய் ஜலம்பெருக்கி குறையாறு வருவதனை
 கண்டநதப் பாண்டியருங் கடிதான கோபமுடன்
 ஆருதடா பங்கிதுதான அடைக்காமற் போனதென
 எவருதடா பங்கிதுதான ஏதுக ண்டைக்கவிலலை
 பிட்டுவிறகும் வாணிசெய்யாம பொற்கொடியாள பங்கிதுகாண
 அந்தக் கிழவிதனை யழைத்தோடி வாருமென்றா
 ஆளபேருஞ் சேவகரும் அதிகமா யோடிவந்தா
 ஔவையாரைத் தானுமங்கே யழைத்துவந்தா ராசாண்டை
 வந்துதெண்டன பண்ணினானே வாழமுதலாப் பாண்டியாக்கு
 வாடினீ ஔவையாரே வாணியக் கிழவியே
 அவரவா பங்குகளை அடைத்தாரே வைக்கையிலே
 உன்பங்கை யடையாமற் போனதென வுத்தமியே
 ஆரோஒரு ஓட்டனையா ஆறடைப்பே னென்றுசொல்லி
 நூறுபிட்டு வாங்கித்தின்று நேரா யடைப்பேனென்றான
 பிட்டுதின்ற பாவியைத்தான பின்புவரக் காணேனே
 ஆறடைத்தா னென்றிருந்தே நநீதம் பண்ணிவிட்டான
 அவவாாததை தானகேட்டு ஆறாயிரம் பாண்டியரும்
 ஆரடா சேவகரே அவனைப் பிடியுமென்றா

* கொப்பென = விரைவாக

தேடிப் பிடியுமென்றா சீரான ஒட்டனைத்தான
 அப்போது சேவகாகள் ஆராயந்து தேடலுற்றா
 கடையுங் கடைத்தெருவுங் கருமார வீதிகளும்
 மதுரைத் தெருவுகளும் வனங்களுந் தோப்புகளும்
 தேடி வருகிறார்கள சீரான ஒட்டனைத்தான
 மரத்தடியிற் பள்ளிகொண்ட மனனவனைக் கண்டார்கள
 கண்டு பிடித்தவர்கள் கடுகியே கூடிவந்தார
 பாண்டிய ராசாக்கள் பார்த்தவருங் கோபம்தாய
 வாணிசசி கிழவியைநீ வகைமோசஞ் செயதாயடா
 ஆறடைப்பே நென்றுசொல்லி பிடெல்லந் தினறையடா
 மண்ணெடுத்தது போட்டுவைகை கரையடையு மென்றார்கள
 தட்டிலே மணவாரித் தலைமேலே பெரித்துக்கொண்டு
 அடிமே லடிவைத்து அஞ்சி நடைநடக்க
 ஆண்டவ நென்று அறியாமற் பாண்டியர்கள்
 பிட்டுதினா மயக்கத்தினாற் போகமன மிலையடா
 என்றுசொல்லிப் பாண்டியனும் ஈசுவரரைத் தானடித்தான
 பாரப் பிரமபாலே பாண்டிய னடித்துவிட்டான
 அடிபாட்டு சொக்கலிங்கம் அம்மண்ணைப் போட்டுவிட்டா
 ஆறு மடைத்துவிட்டா அருபியாயப் போய்மறைந்தா
 அந்த அடியல்லவோ அனைவருக்கும் பட்டதுகாண
 ஆறாயிரம் பாண்டியாக்கும் அடிமுதுகிற பட்டதுவே
 ஆறுமாதப் பிண்டத்துக்கும் அந்த அடி பட்டதுகாண
 எறுமபுகடை யானைமுதல் எண்பத்து நான்குலட்சம்
 அத் தண்ட சீவனுக்கும் அல்லவாக்கும் பட்டதம்மாள்
 அப்படிப்போ லாகுமிது அல்லியரே மிஞ்சாதே
 கிழவனைக் கொன்றாலே கேடுவரு மெல்லோர்க்கும்
 ஆண்டியைக் கொன்றாலே யாரா தலைபோமோ
 பண்டார்க் கிழவனாலே பழிவந்து நேருமமமா
 (ஊன) கையாலே கொல்லாதே கட்டழகி சங்கமனை
 கொலவாரை விட்டுநீ கொல்லவிடுஞ் சங்கமனை

ஆண்டியைச் சர்ப்பங்கள்பற் கொலல நினைத்தது

பாம்புகளைக் கொண்டுவந்து பார விஷமேற்றி
சாப்பங்களை விட்டுநீ சங்கமரைக் கொல்லுமென்றாள்
அவ்வாறதை தான்கேட்டு அலலிப் பெருமாளும
ஆரடி தாதுகளை அலங்காரத் தோழிகளே
பாம்புப் பிடாராகளைப் பறந்தோடி யழையுமென்றாள்
ஒட்டம் நடையுமாக வோடி யழையுமென்றாள்
அவ்வாறதை தாம்கேட்டு ஆரணங்கு தோழிமாநாள்
ஒட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தாள் தாதுயாகள்
பாம்புப் பிடாரப்பெண்ணை பத்தினிமா ரானவரே
அல்லிப் பெருமாளும அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
வாருங்க ளென்றுசொல்லி வாவழைத்தாள் தாதுயாகள்
அவ்வாறதை தான்கேட்டு அலங்காரப் பெண்களெல்லாம்
மகடிக் குழலூதி மாவிருந்து கட்டினார்கள்
பெட்டியைத் தோளிலவைத்துப் பெண்கள் வருகிறார்கள்
வீதியும் வீதிவிட்டு மேலேதெரு வங்கடந் து
அல்லியம்மாள் வாசலிலே அனேவொரும வந்தார்கள்
மகுடத் துரைசரியாக்கு வந்துதெண்டல் பண்ணினார்கள்
எங்களை யழைத்தவரை யேதுக் குறையுமென்றாள்
உங்களை யழைத்ததனால் ஒன்றால் குறைவுமில்லை
காட்டுக்குப் போங்களுடி கன்னிபுறந் மருந்துவைத்து
கருநாகஞ் செநநாகம் * காலகூட விஷங்களைல்லாம்
மண்ணுளரிப் பாம்புகளும் மலைவிரியன் தாசிரியும்
மட்டில்லாப் பாம்புகளை வகைவகையாய்ப் பிடித் துவந்து
ஆண்டியைக் கொல்வதற்கு அநினைவில் வாருமென்றாள்
உச்சிதங்கள் வேண்டுமட்டும் உங்களுக்கு நான்தருவேன்
பாம்புப் பிடாரப்பெண்கள் பாங்குடனே போகலுற்றாள்
அத்துவானக கானகங்கள் ஆரணியம் வந்தார்கள்
புறநுக்கு மருந்துவைத்தாள் பெருமபாம்பு தான்பிடிக்க
மந்திரத்தைச் சொல்லிச்சொல்லி மகடிகுழ லூதினார்கள்

* காலகூடம் = திருப்பாறகடல் கடைந்தபோது சிவனுண்ட விஷம்

புறமீசற போலாகப புறப்பட்ட பாம்புகள்தான
 கருநாகளு செநநாகங் காலகூட பாம்புகளும்
 ஆடிவரும் பாம்புகளும் அமாந்ததே பெட்டியிலே
 சீறிவரும் பெரும்பாம்பு செநநாக முள்ளதெல்லாம்
 மட்டிலலாப பாம்புகளும் வகையுடனே தானபிடித்தாரா
 காவடியைத் தோளிலவைத்துக் கடுகியே வருகிறார்கள்
 விருதுகளைக் கட்டிக்கொண்டு வெகுமகடி யூதினாகள்
 காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தாரா தெனமதுரை
 தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
 அலலியமமாள் தன்னுடைய அரண்மனைக்குள் வந்தார்கள்
 வாசற் படியேழும் வாசல்களுந் தான்கடந்து
 பத்தினிகுத் தெண்டனிட்டு பாம்புபெட்டி வைத்தார்கள்
 வகைக்கொரு பாம்பாக மாதேநாம் பிடித்துவந்தோம்
 கொணடுவந்தோ மென்றுரொல்லிக் கொம்பனைமார தெண்டனிட
 மகுடத் துரைச்சியவள் மாதரு மேதுசொல்வாள
 ஆரடி தோழிகளே அலங்காரத் தாதிகளே
 பாலும் பழங்களைபும் பாம்புகட்கு வையுமென்றாள்
 அபினி மருந்துகளும் அன்பான சாராயம்
 முட்டை களைபுடைத்து முன்னாலே வையுமென்றாள்
 கொணடுவந்து வைத்தார்கள் கொம்பனைமார பாம்புகட்கு
 அத் தண்ட பாம்புகளும் ஆகார முண்கிறது
 கண்கள் சிவந்தனவே சூந்தாள் மாயினவே
 அவவல்லிக் கண்களெல்லாம் செவ்வலரி பூத்தனவே
 பாம்புகளைப் பார்த்துவிட்டுப் பத்தனியா னேதுசொல்லாள
 அங்கயாகண் னம்மையவள் அருளாலே யானபிறந்தேன்
 பட்டமுஞ் செங்கோலும் பாதிநா டாளுகிறேன்
 வாடியென்றும் போடியென்றும் வம்புசொன்னா ராருயிலலை
 ஆண்டியுட வாயாலே அலைச்சல் படுகிறேனே
 சாதிகெட்ட ஆண்டியிவன் தாறுமாறும் பேசுகிறான்
 (என) அங்க முருகிறதே ஆனிதண் லாகிறதே
 செல்வங் குலைகிறது சிந்தைதண் லாகுதமமாள்
 ஆண்டியைக் கடிக்கவிட்டு அரைகொடியிற் கொல்லுமென்றாள்

குமபிட்டுத் தெண்டனிட்டாள கோலவிழி யாய்ச்சியரும்
 அலலி யுரைகேட்டு அததண்ட பாம்புகளும்
 செநநாக முள்ளதெல்லாரு சீறி யெழுந்தனவே
 கருநாக முள்ளதெல்லாங் கதறி யெழுந்தனவே
 இருதலைப் பாம்புகளும் எழுமபிவரு கின்றனவே
 மூன்றுதலை நாகப்பாம்பு முடுகி வருகிறதே
 ஐந்துதலை நாகநதானும் அதிராது வருகிறதே
 சீறிவரும் நாகமெல்லாம் தோவிசய னைப்பார்த்து
 ஆடிவரும் பாம்பனைததும் அரட்சுனரைக கண்டனவே
 ஆணு லழகுமன்னன் அருச்சுன விரியற்கு
 முன்னழகும் பின்னழகும் முதுகிலே மச்சரேகை
 பலலிற் பரசவீணை பாதத்திற ரெந்தாமரை
 மீசை முறுக்கழகும் விழிநல்ல பாவைகளும்
 அவரமுக்கக் கண்டவுடன் அருச்சுன ரென்றறிந்து
 நாககனனி மாலையிட்ட நலவிசய ராசனலலோ
 தருமாது தம்பியராக தனஞ்செயனு மாச்சனாகாண்
 வெற்றி மதயானை வீமருக்குத் தம்பியாச்சே
 மாயனது மைத்துனராம் வானவிசய னிவாகாணும்
 அலலியரைக கன்னமிட ஆண்டுகோல மாறோ
 மாலையிட வேண்டுமென்று வடிவுகொண்டு வந்தாராகாண்
 மாப்பிள்ளையைக் கொல்லவென்று மருந்திட்டா ளல்லியரும்
 கணவனைக் கொல்லவென்று கட்டழகி மருந்துவைத்தாள
 அலலியின் சொற்கேட்டு அருச்சுனரைக் கொன்றுவிட்டால்
 பொற்கொடியாள நாககனனி போதரசிதை யாவாளே
 கைமோசம் வந்துவிடும் கன்னிசெய்த காரியங்கள்
 செலவ மருமகற்குச் செங்கானல் வீசுதென்று
 வெய்யி லுரைக்குதென்று வெண்கானல் வீசுதென்று
 ஐந்துதலை நாகமவந்து அருச்சுனற்குக் குடைபிடிக்கும்
 மூன்றுதலை நாகமவந்து முடிமேற் குடைகவியும்
 தோளமேலே யேறுவதும் தும்பி பறப்பதுவும்
 சீதங்கள் பாடுவதுங் கொண்டா னடிப்பதுவும்
 அருமபவனி கடத்துகளும் ஆடும் சிறுநாகம்

மகுடத் துரைச்சியவள் மாதருந் பார்த்துநிட்டாள
 பாம்பு மயங்கவேதான பாலியவன் மருநதுவைத்தான
 வானஞ் சுழல்வதற்கு மருநதுண்டோ இவ்விடத்தில்
 பூமி சுழல்வதற்குப் பொடியுண்டோ இவ்விடத்தில்
 மாதரை மயக்கவொரு மருநதறிய மாட்டானோ
 ஆரடி தாதிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
 வெள்ளிப் பிரம்பாலே வீசுகந் பாம்பையென்றாள்
 பாரப் பிரம்பாலே பாம்பை யடியுமென்றாள்
 தாதிமா ரோடிவந்து சவுக்கெடுத்தது வீசலுற்றா
 மாறி யடிக்கலுற்றா வன்னவன்னப் பாம்புகளை
 அப்போது சாப்பமெல்லாம் அல்லியரைப் பார்த்துநாகும்
 மாப்பிள்ளையும் நீயுமாக மணமுகூர்த்தஞ் செய்தபின்
 அன்னவூசல் போடுகைக்கு அழைத்தால் வருவோமோ
 என்றந்தப் பாம்புகள்தாம் எகிறிப் பறந்தனவே
 பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை நீகேளும்
 எந்த விதத்தினாலே எனதோழி கொலவோமடி
 ஆண்டியைக் கொல்வதற்கு ஆலோசனை சொல்லுமென்றாள்
 ஆனாகே ளாய்ச்சியரே ஆலோசனை சொல்லுகிறேன்
 நீபிறக்க தவசுபண்ண நீதியுள்ள காட்டானே
 யானையை யழைத்துவந்து ஆனந்த மேற்றியபின்
 கொல்ல விடலாமே கொம்பினையே சங்கமனை
 அவவாரத்தை கேட்டவுடன் அல்லியரு மனமகிழ்ந்து

யானையினால் ஆண்டியைக்கொல்ல வகைதேடினது

ஆரடி தோழிகளே அலங்காரத் தாதிகளே
 காட்டானே தனையிப்போ கடுகி யழைத்துவாரும்
 ஆய்ச்சியரே நீகேளும் அடியோ மொருவாரத்தை
 நீபிறக்கத் தவசுபண்ண நீதியுள்ள யானையது
 வெறித்துத் திரிகிறதே வெங்கா னகந்தனிலே
 தன்னிழலை யேப்பாத்துத் தானமதம் பொழிகிறது
 கொம்பினு லேமலையை குத்திக் கிளப்பிவிடும்
 மலைகள் பருவதங்கள் மண்ணோடே போததெறியும்

மனிதரைக கண்டாலல்லோ வாரி யறைநதுவிடும
மதப்பட்டுத் திரியுதமமாள மாதாவே அந்தயானை
எமமையுங் கண்டதானால் எடுதது அறைநதுவிடும
செதது மடிந்திடுவோம் செலவழிநது போயவிடுவோம்
போனோமே யாமாகிற் பினை பிழைப்பதிலை
இவ்வாத்தை தானகேட்டு ஏதுசொலவா எல்லியமமாள
கணையாழி மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தானே
முத்திரை மோதிரத்தை மொய்குமுலே கொண்டிசென்று
யானையின முன்னேவைத்து அடிபணிந்து தெண்டனாட்டு
(நீ) பெற்றமக எல்லியமமாள புலம்பி யழுகிறோ
(உனனைப்) பாராக மனதாகப் பத்தினியா ளிருக்கிறோ
அழைத்தோடி வாருமென்று சொன்னோ யானைதனை
கணையாழி கண்டவுடன் கடுகிவரும் யானையென்றாள்
ஓட்டம் நடைபுமாக வோடுங்கள் தாதினென்றாள்
மத்தகஜந் தானபிடிக்கும் மாவெட்டிப் பெண்களவா
கணையாழி வாங்கிக்கொண்டு கடுகி நடந்தார்களா
தங்க ளாணமணையிற் சடுதியிற் போயதுழைந்து
புத்திர ரானவாக்குப் புத்தி மிகவுரைத்து
யானையுந் தானபிடிக்க அதிகவனம் போகிறோமே
சாவோம் பிழைப்போமோ சாமிசெய் லெப்படியோ
பிழைத்துவந்தோ மாமாகில பிள்ளைமுதம் பாராகப்போறோம்
இல்லாமல் போச்சுதானால் ஈசனபாதந் சேருகிறோம்
பிள்ளையைக் கூட்டிவந்து பெரியோர்காரி லொப்பித்தது
வாயக்கரிசி தானெடுத்து மடியிலே கட்டினார்கள்
மதுரா புரிகடந்து மலைகான்றி போகலுற்றா
காடு செடிகளெல்லாங் கடுகியே தேடலுற்றா
இருண்ட வனங்களெல்லாம் எங்கெங்குந் தேடலுற்றா
மலையோரம் படுத்திருந்த மதயானை கண்டதுவே
யானையது பிளிறிக்கொண்டு அகங்கார மாயெழுந்து
தன்னிழலை தானபாதத்துத் தரையில் நடக்கும்து
கொம்பினு லேமலையைக் குத்திக் கிளப்பினது
கண்டு பயந்தார்கள் கட்டழகிப் பெண்களவா

யானையைக் கண்டவுடன் அடிபணிந்து தெண்டனிட்டா
 கணையாழி முன்னேவைத்து கன்னியாக னேதுசொலவரா
 அலலிப பெருமாளும ஆரணங்கு நாயகியாள
 (நீ) தவசபண்ணி பெற்றதொரு தையனல்லா எல்லியரும
 (உணனை) காண விருப்பமாகிக் கலங்கித் தவிக்கிறாளே
 பராக் மனதாசிப பதைத்துப் புலம்புகிறாள்
 போசனமு முண்ணுமற் புலம்பித் தவிக்கிறாள் காண
 உண்ணு ஞடுக்காளே ஒருபோதும் நீராடாள்
 படுக்கை பொருந்தாளே பத்தினியா எல்லியரும
 அழுதகண்ணுஞ் சிந்தனையா யழைத்தோடி வாருமென்றாள்
 (நீ) வாராமற் போவாயானால் மாண்டு மடிவேனென்றாள்
 செத்து மடிந்தும்வள செல்வழிந்து போவேனென்றாள்
 கடுகி வருகவென்று கட்டழகி தெண்டனிட்டாள்
 கேட்டநத மதயானை கொச்சித்துத் தானவருமாம்
 யானை வரும்போது ஆரணங்கு மாதாகளும்
 தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
 அல்லியம்மாள தன்னருகே ஆரணங்கு மோடிவந்தாள்
 யானை வருகுதென்று அடிபணிந்து தெண்டனிட்டாள்
 மருடத் துரைச்சியவள் மாதுகன்னி தானகேட்டு
 கருமடிக் கழிவாங்கிக் கட்டுகட்டாய வையுமென்றாள்
 தென்னமட்டை வாழைப்படடை சீராக வையுமென்றாள்
 பச்சரிசி தேங்காயும் பாங்குகளே வையுமென்றாள்
 ஐங்கலச் சாராயம் அறுகல மெட்டிக்கொட்டை
 எழுகலச் சாராயம் எண்கல மெட்டிக் கொட்டை
 கஞ்சா அபினிகளுங் கடுக்கக்கொண்டு வாருமென்றாள்
 இடிமருந்து பாஷாணம் இளங்கொடியே வையுமென்றாள்
 கொண்டுவந்து வைத்தார்கள கொப்பனையாள் முன்னாலே
 வாழ்மதுரைப் பட்டணத்தில மதயானை வருகிறதாம்
 யானை வருகுதென்று அம்மதுரைப் பட்டணத்தாள்
 மதுரைக் குடிபடைகள் மாளிகையிற் போயநுழைந்தாள்
 தீடி யொளிப்பாக்கள் உத்தமாக ளெல்லோரும்
 அப்போது மதயானை அகங்கார மத்தக்கெஜம்

அல்லியரசாணிமாலே

தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
கடையுங் கடைத்தெருவும் கருமார வீதிவிட்டு
அல்லியம்மாள் தன்னுடைய அரண்மனையில் வந்ததுவே
யானையைக் கண்டவுடன் அல்லியவ ளெழுந்திருந்து
மதயானை முன்னேவந்து வணங்கியே தெண்டனிட்டாள்
யானைக்கு முன்பாக ஆகாரம் வைத்தார்கள
வயிற்றா வுண்டதுவே மயக்கம் பெரிதாச்சு
கண்கள் சிவந்தனவே கனமயக்கங் கொண்டதுவே
அலலிப பெருமாளும அடிவணங்கி யேதுசொலவாள்
நானபிறக்க வேண்டுமென்று நல்லதவரு செய்தீரே
(நீ) தவசுபண்ணிப் பெற்றமகள் தடுமாறி நிற்கிறேனே
(அன்று) ஏழு பிராயம்தில் எதிர்த்துவந்த நீனமுகனை
வெட்டித் தலையெறிந்து வீரபட்டங் கட்டிக்கொண்டேன்
நீனமுகனைக் கொன்றபின்பு நீலிபட்டம் ஆளுகிறேன்
வாடிபெண்ணே யென்பவர்கள் வையகத்தி லாருமில்லை
அடியென றழைத்தவர்கள் அவனிதனில் யாருமில்லை
ஆண்டியுட் வாயாலே அலைச்சல் படுகிறேனயான்
சாதிக்கெட் பண்டாரம் தாறுமாறாய்ச் சொல்லுகிறான்
செப்பாதுஞ் செபுகிறான் செனம் முருகுதம்மாள்
பொறுத்து முடியவில்லை பெருமபாவி சொன்னதெல்லாம்
கேட்டு முடியவில்லை கெடுகாலன் சொன்னதெல்லாம்
செலவங் குலைந்துதம்மாள் ஈழநிந்து நின்றவிட்டேன்
ஆண்டிதனைக் கொல்வதற்கு அழைப்பித்தே னாய்ச்சியே
அல்லியது வராததைக்கேட்டு அகமிசூரத் கோபம்தால்
கண்சிவந்து காட்டானை காணையரைக் கொல்வதற்கு
தும்பிக்கை மேலெடுத்திச் சுழற்றி யன்றையவரும்
முதுகிலே மச்சரேகை முன்னமுகங் கண்டதுதான்
மச்ச வடிவுகண்டு மயங்கிற்று யானையது
மச்சரேகை படைத்தவர்கள் மண்டலத்தில் யாகாணும்
அருச்சுன் னொருவனல்லால் அவனியிலே யாருமில்லை
வாளவிஜய னல்லாமல் மண்டலத்தில் யாருமில்லை
தேவேந்திரன் புத்திரன்காண் திருமாலின் மைத்துனன்காண்

திரௌபதியை மாலையிட தோஷியை னிவா காணும்
 அலலியரைக் கன்னமிட ஆண்டுகோல மாநிவந்தார
 தையலரை மாலையிட சங்கமனை. போலேவந்தார
 மாதுகன்னி யலலியாகு வாயத்தமனை வானனலலோ
 அலலியாகு ஏற்றதொரு அழகு புருஷனிவன
 மாப்பிள்ளை சாவதற்கு மருந்திட டாள மாபாளி
 கணவனைக் கொல்வதற்குக் கடுகிமருந் திட்டாளே
 அலலி மொழிகேட்டு அருசுகனரைக் கொன்றுவிட்டால்
 ஆயன் பெருமானும் அறிந்தாற் பழுதுவரும்
 வீமன் அறிந்தாலே வெகுமோசம் நோந்துவிடும
 அலலியாகு ஏற்றதொரு ஆகைக் கணவனலலோ
 மகளாரை மாலையிட வையகத்தில் யாருமில்லை
 செல்வ மருமகனான சீரழியக் காரணமேன
 அருமை மருமகனான அலைச்சல் பரிவானேன
 துமபிகை யாலேதான் சுழற்றி யெடுத்தாக்கொண்டு
 குமபஸ் தலத்திலவைத்துக் கத்தாடும யானையது
 கண்டாளே அலலியமமாள கடுகியே கோபமதாய
 மதயானை தானமயங்க மருந்தறிந்தான் பாலியிவன
 காட்டானைத் தானமயங்கக் கனமருந் தறிந்தவண்டி
 எனனை மயக்கவகை யிவன்றிய மாட்டாளே
 ஆரடி தாதியே அடியுங்கா யானைதனை
 மாறி யடியுமென்றாள் மதயானை தன்னையவள்
 அப்போது மத்தகலும் அலலியரைப் பார்த்துநாகும்
 மாப்பிளையு நீயுமாக மணக்கோலம் வருமபோது
 எனனை யழைத்தா லும் வருவேனோ ஏதழிழையே
 வேண்டி யழைத்தா லும் வருவேனோ மெலலியரே
 என்று நடந்தது இருடை வனங்களுந் கு
 மதயானை போனபின்பு மாயவனா ரேதுசெய்வார
 மான்செவியுங் கணக்கையும் மாயன் தெரியவைத்தார
 கண்ணாற் தெரிகிறதே காதிரண்டுங் கேட்கிறதே
 அலலிப் பெருமானும் ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
 பாங்கியி லும் நல்லவளே பவளசேனை நாயகியே

அல்லியரசாணிமாலே

இந்தக் கிழவனைநான் என்னசெயவேன ஆய்ச்சியென்றாள்
செலவங் குலையுதடி சேடியரே யென்னசெயவேன
பாங்கியிலும் நல்லவளாம பவளசேனை யேதுசொல்வாள
பாண்டிப பெருமாளே பதறாதே சுற்றேநிலலு
அறிந்த நானவந்த ஆய்ச்சியரே சொல்லுகிறேன
தெரிந்த நானவந்த செபபுகிறே னுங்களுக்கு
என்று பவளசேனை எழுந்த வடுகிறோ
சங்கம னருகிலவந்த தையலரு மேதுரொல்வாள
ஐயா பெரியவரே அறிவைப படைத்தவரே
தீர்ப படித்தவரே தெளிவறிந்த சங்கமரே
புதிதாய்த் தபசுபண்ணி புத்திமிகக் கற்றவரே
எங்கிருந்த வந்தீரகாண இங்கே புலம்புகிறீர்
எது வகையாக இங்கேவந்தீர் சொல்லுமையா
ஆகாணும் ஆய்ச்சியரே அருகிலவந்த கேட்கிறது
மல்லிகாச சனமிருந்த வந்தே னிதுவழியால்
துங்கபதரி கோதாவிரி துயங்கிருஷ்ண நதிபுடனே
கங்கை சரசுவதியுங் காசிநீர்த்த மாடிவந்தேன
பாராத ஸதலங்களிலலை பணியாத கோவிலிலலை
முழுகாத தீர்த்தமிலலை மிதியாத வனங்களிலலை
புண்ணிய தீர்த்தமாடி ராமேசுவரம் போகிறேனே
மதுரை நகரமவந்த வையகநீர்த்த மாடினேனயான
பிட்டுக்கு மணசுமந்த பித்தரையும் பணிந்தேனமமா
நூறுபத்துஞ் சென்றதமமா நோக்குவா யெனவயது
தோலும் நரம்புகளுந் தொங்குதுபா ரெனதனக்கு
இப்போதோ பின்னதானே இன்னமரை நாழிகையோ
எப்போதோ எனசடலம் இறப்பது நானறியேன
அல்லிப பெருமானும் அரசாளும் நாயகியாள்
கன்னிகை யென்றாகள் கட்டழகி மாதரைத்தான்
பத்தினியா னென்றிவளை பலபோகள் சொன்னார்கள்
ஆகையி னாலேதான் ஆரணங்கைத் தேடிவந்தேன
(எங்கள்) முப்பாட்டன் நானாயிலே தைத்தபழஞ் சோளியிது
அடசய பாததிரந்தான் அடிப்பீற லாசசுதமமா

சோளிகுப பழஞ்சேலை கேடகவநதேன சுநதரியே
 உடுததுக கிழிநதிருக்கும் உள்ளாடை யொருமுழநதான
 (எனக்கு) தையலா கையாலே தநதாலே போறேனமமா
 அவ்வாததை தானகேட்டு ஆரணங்கு வந்துவிட்டாள்
 அலவியாக்குத தெண்டனிட்டு ஆரணங்கு ஏதுசொலவாள
 மகுடத் துரைச்சியாகு மனக்கோபம் கொண்டதுதான்
 ஐயா பெரியவாமே லாயாச பட்டிரே
 (அவா) முப்பாட்டன் நாணியிலே தைத்தபழஞ் சோளியது
 அட்சய பாதிரநதான அடிப்பீறல் கொண்டதனால்
 சோளிகைக்கும் பழஞ்சேலை கேட்கிறா சுநதரியே
 பிச்சை கொடுத்தனுபபும் போயவிடுவா சாமியென்றாள்
 அவ்வாததை தானகேட்டு அரசுதுரை நாயகியாள்
 அறுபது முழப்புடவை அழகான பச்சைவடம்
 எடுததுக கொடுங்களடி யிடிவிழுவான பாவியறகு
 நச்சுநச்சு எனகிறது நரைக்கிழவன் போராட்டம்
 எப்போ தொலைவானோ எடுத்துப்போயக கொடுங்கள்ளென்றாள்
 ஒட்டம் நடைபுமாக ஒடிவந்தா தாதியாகள்
 பச்சைவடங் கொண்டுசென்று பண்டாரம் முன்புவைத்தா
 ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
 சோளிகுப பழஞ்சேலை சுநதரியைக் கேட்டிரே
 முப்பது முழப்புடவை முன்னாலே வைத்தோமே
 ஆரடி யாயச்சியரே ஆரணங்கே நீகேளும
 இப்படிக்கு வேண்டுமாகில் எனக்குக் கிடையாதோ
 நாட்டிலே நான்குலட்சம் நமக்குக் கொடுப்பார்கள்
 பத்தினியாள் கட்டினதோர் பாவாடை உள்ளாடை
 உள்ளாடைச் சேலையிலே யொருமுழம் வேண்டுமென்றா
 அவ்வாததை தானகேட்டு அலவியருங் கோபம்தாய
 இப்படிக்குப் பிச்சைகேட்டா ரிவவுலகந் தன்னிலுண்டோ
 பாங்கியி லும் நல்லதொரு பவளசேனை ஏதுசொலவாள
 ஆயச்சியரே யுனதனக்கு அதனாற பழுதுமில்லை
 கொடுப்பதி னாலேயமமாள் குறைவொன்றும் வருவதில்லை
 அழுக்கில் மசங்கியுள்ள ஆடைதந்தால் சேதமென

அலலியரசாணிமாலை

கொடுக்காமற் போனாலவன கொஞ்சததிற போவதிலலை
 சனியன் துலையவேண்டுஞ் சற்றே கொடுத்தவிடும்
 அபபடிக்கு நான்கொடுத்தால ஆண்டியவன போவானே
 கேட்டுவா தாதியரே கொப்பனவே ஆண்டிதனை
 பாங்கியிலும் நல்லவளாம பவளசேனை யோடிவந்தான
 ஐயா பெரியவரே அறிவைப் படைத்தவரே
 தீரப் படித்தவரே தெளிவறிந்த சங்கமரே
 உள்ளடை சீலையது ஒருமுழந் தந்தாககால
 போற்றோ பெரியவரே புண்ணியரே சங்கமரே
 ஆற்றுகேள ஆய்ச்சியரே அதிலு மொருவயணம்
 ஏந்திழை பிச்சைத்தந்தா விருகையால் வாங்கிக்கொளவேன
 தேனமொழியாள கைத்தலத்தைத் தீண்டியே நானபிடித்து
 அள்ளியே நீறிடுவேன ஆனந்த மாரியாகுது
 இருகையினால் வாங்கியந்த யேந்திழையாள தரிக்கவேண்டும்
 உலகத்தி லுள்ளபடி உத்தமியே தப்பாது
 அவ்வாறதை தானகேட்டு ஆரணங்கு தாதியராம
 மகுடத் துரைச்சியாகுது வந்தவளுந் தெண்டனிடடாள
 ஆச்சியரே நீரகேளும் அடியே னொருவாறதை
 ஐயருக்குப் பிச்சையது ஆரணங்கு தந்தபின்பு
 (உன்) கைத்தலத்தைத் தானபிடித்துக் கடுகியே நீறிடுவா
 வாங்கித் தரித்துக்கொண்டால் வாழத்தியவா போய்விடுவா
 உலகத்தி லுள்ளபடி உனக்குக் குறைவுமில்லை
 தலையி லெழுத்திதுவோ தையலரே எனதோழி
 உடுத்திய சேலையது உள்ளடை தானகிழித்தான
 இரதாருஞ் சாமியென்று ரந்தாளே அலலியம்மாள
 வாங்கியந்தச் சங்கமனும் வாழவரசி முகம்பார்த்து
 அள்ளியே நீறுமிட்டா ஆரணங்கு கைத்தலத்தில்
 பத்தினியை வாழத்தியேதான பல்லொளிகை காட்டினாரே
 அடிவான மின்னலைப்போல அலலியாக்குத் தோற்றியது
 கண்டு மயங்கிவிட்டாள் கட்டழகி சோபமானாள்
 கட்டழக னருசுகன்னுங் காற்றாய்ப் பறந்தாளே
 தெற்குத் தெருக்கடந்து சீரான கட்டிலவந்தான்

மாயன இருப்பிடத்தில் வந்துவிட்டா னருசுசன்னும
 அலலியது வாசலிலே அதிசயங்க ளுள்ளதெல்லாம
 மாயனுடன் சொல்லிக்கொண்டு மனஸ்தாபப் பட்டானே
 மாலே தரிப்பதெப்போ மனக்குறை தீர்வதெப்போ
 கூடியிருப்ப தெப்போ குறைகளெல்லாந் தீர்வதெப்போ
 மனம்த பாணமது மாபுருகிப் போகுதென்றான்
 அப்போது அலலியரு மவளசோபந் தீர்ந்தெழுந்தது
 ஆரடி தோழியரே ஆயிரம்போ வாருமடி
 ஆண்டியைத் தானபிடித்து அதிவிநைவில் வாருமடி
 ஆண்டியைக் கொண்டுவாரும ஆகக்னை செய்யவேண்டும
 பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவளசேனை யேதுசொல்வாள
 சந்திரனே சூரியனே சதூழுகப் பிரமனதானே
 ஆதிபா மேசுவராதாம ஆண்டியைப்போல வந்தாரோ
 எங்கேயென்று தேடுவது இயலான சங்கமரை
 போனாலும் போறானவன் போவோ மாணமீனையில்
 அலலியரைக் கூட்டிக்கொண்டு அரண்மனையிற் போனார்கள்
 மானிகை வாசலது மண்டபம்போய்ச் சோந்தார்கள்

கிருஷ்ணபகவான் பாம்புப்பிடாரனைப்போலவும்
 அருசுசன்னன் பாம்பாகவும் வடிவங்கொண்டு வந்தது

அப்போது பெருமானும் ஆயனென வடிவகொண்டார
 பாம்புப் பிடாரனைப்போற் பாரளந்தார வடிவெடுத்தார
 தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவரைப்போல
 பண்ணைப்பூ வைப்போலே பழுத்த கிழவரவா
 பத்துவிதப் பாம்புகளைப் பாரளந்தா ருண்டுபண்ணா
 வாளவிலைய னருசுசனரை மாணிக்கப் பாம்பாகிக்
 போவினிய ராசாவைப் பெட்டியிலே தாமிடக்கி
 முப்பது விருதுகட்டி முன * மகடிக் குழலெடுத்தது
 பாம்புபெட்டிக் காவடியைப் பாரளந்தார தோளிலவைத்து
 மகடிக் குழ லாதி வருகிறு மென்பெருமாள

* மகடி = பாம்பாட்டிகள் முதலியோ ஊதும் ஒருவிதச் சுரை அல்லத்
 மூங்கிற்குழல்

அல்லி யவள்பிறந்த அழகான பொய்கையிடம்
 ஆல மரத்தடியில் அரிராமா வந்தமாதார
 நடுக்காட் டிடைச்சியாகன நானூறு கன்னியாகன
 பாற்குடங்கள் தாமெடுத்தபு பத்தினிகுருக கொண்டுவந்தார
 காராம பசும்பாலுங் கப்பணங்கள் கட்டிவைத்தார
 ஆல மரநிழலில் அல்லவரும் வந்தமாதார
 பெண்ணரசி மாதரெல்லாம் பிடாரனைக் கண்டாரகன
 ஐயா பெரியவரே அழகான பிடாரநீர்
 எந்தவூர் எந்தநாடு எங்கிருந்து வந்தீரையா
 ஊரேது பேரேது உத்தமமோ சொல்லுமென்றா
 கொங்கு மலையாளம் கொச்சிதேச மெங்கள்து
 பாம்பு பிடிக்கிறது பலனியாடி வைப்போமென்றா
 ஆறாகே னையாவே அடியோ மொருவாததை
 என்னென்ன பாம்புவிதம் எடுத்துமொள ஆட்டுமென்றா
 பசியா யிருக்குதமமா பாம்புக ளாடாது
 ஐந்துநா ளாச்சுதமமா ஆகாரந் தானபொசித்து
 போஜனங்க ளிலலாதே † புயங்கங்கள் ஆடாதமமா
 பாலது குடித்தாலே பசியது நீர்ததின்பு
 அடபோது வினையாடும அழகான பாம்பிதுதான

பாற்குடங்களைத்திலுமுள்ள பாலையெல்லாம்

பாம்பு, உண்டது

அவ்வாததை தாமகேட்டு ஆரணங்கு மாதரெல்லாம்
 கொஞ்சம்பால ஊற்றுகிறோம் குடிப்பிடி மையாவென்றா
 கணபாகக்க குடியாது கட்டழகி யிப்பாம்பு
 பக்கந் திரைவளைத்துப் பாற்குடத்தை முன்னே வைத்தால்
 உண்டு பசியாறும் உத்தமியே யிப்பாம்பு
 அத்தண்ட பெண்களெல்லாம் அவ்வாததை தானகேட்டு
 பாற்குட முள்ளதெல்லாம் பாலதிறந்து வைத்தாரகன
 சுற்றிலுந் திரைபோட்டு சீரான பாம்பைவிட்டார
 பக்கந் திரைபிடித்து பாம்புதனை யுள்ளேவிட்டார
 ஆணை லெழுகுமன்னன அருச்சுன வீரியனும

† புயங்கங்கள் = பாம்புகள்.

பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பாலை யுருட்டிவிட்டான
 திரையெடுத்துப் பார்த்தார்கள் திகிலடைந்தா பண்களெல்லாம்
 ஐயகோ தெய்வமென அடித்துக்கொண்டா ரடிவயிற்றில்
 பாவி கெடுத்தாயே பாலெல்லாம் போச்சுதடா
 இதனை பாலையது எப்படி குடித்ததடா
 அல்லி யறிந்தாலே ஆக்கினைகள் செய்வாளே
 * தாமணி போட்டிவாள தலையைத் தறிப்பாளே
 கொல்ல நினைப்பாளே குடிக்கேடு வந்திடுமே
 ஆரடா பாதகனே அறிவுகெட்ட பாம்பாட்டி
 கொஞ்சம்பால குடிக்குமென்று குடமெல்லாம் வைத்தாயே
 நரைத்தலையை நாய்பிடுங்க கிழத்தலைக்குக் கேடுவர
 எம்மைக் கெடுத்தாயே எம்பாவங் கொண்டாயே
 என்று புலம்பியல்லோ இளங்கொடிமா ரெல்லவரும்
 அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் ஆரணங்கு போகலுற்றா
 அல்லியம்மாள் தனவாசல் அரண்மனைபோய்ச் சோந்தார்கள்
 அல்லியாககு முன்னேவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டா
 ஆய்ச்சியரே எனதாயே அதிசயத்தை நீர்கேளும்
 மதுரா புரியருகே வைக்கக் கரையோரம்
 ஆல மரத்தடியில் அங்கே யொருகிழவன்
 பாம்புப் பிடாரனவன் பாருலகில் யானறியேன்
 பத்துவிதப் பாம்புகளிற பஞ்சரத்தினப் பாம்புதுதான்
 சந்திரனைப் போலேதான் தருமபுதே யென்னாய்ச்சி
 சூரியனைப் போலே துலங்குதே யென்னாய்ச்சி
 வேரிற் பவளமது மின்னுகிற காரதியைப்போல
 மின்னற் கொடிபோலே விளங்குகிற தப்பாம்பு
 பசியா யிருக்கிறது பாலவாத்துப் போங்களுன்றான்
 பாற்குடத்தைக் கீழிறக்கிப் பாலவாக்க வந்தோம்மமா
 கண்ணுலே பார்த்தாக்கால் கரணடிப்பால் குடியாது
 திரைபோட்டு வைத்தாலே சீராய்ப் பொசிகுக்குமென்றான்

* தாமணி = கயிறு, இதுவே, கழுத்தக் கயிறு என்று வழங்குகிறது
 முற்காலத்தில் இஃது அரசர்கள், குற்றவாளிகளைக் கழுத்திற கயிறு கட்டி
 ஒரே காலத்தில் வெட்டுவது வழக்கம்

பக்கர திரைபோட்டு பாற்குடத்தை வைத்தோமம்மா
அத்தனை பாலைபுரதான அபபாமபு உண்டதம்மா
பாலைக் குடித்துவிட்டுப் பாணையை யுருட்டினது
இவவாரத்தை தானகேட்டு ஏதுசொலவாள் அல்லியம்மாள்
இந்த வதிசயத்தை யெங்கு மறியேண்டி

அல்லியரசாணி பாம்புப்பிடாரனை வரவழைக்கச் சொன்னது

அரவ மதைப்பாரப்போம் அழையுங்கள் பிடாரனையும்
அந்தக் கிழவனையும் அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
அவவாரத்தை தானகேட்டு அலங்காரத் தாதிக்கும்
ஒட்டம் நடையுமாக ஓடிவந்தா தாதிக்கும்
ஐயா கிழவனாரே ஆய்ச்சி யழைக்கிறார்களா
பாம்புதனை யாட்டிவைத்தாற பாக்சியங்கள் தந்திடுவாள்
வேண்டுமென்ற நிரவியங்கள் மெல்லிபுர தானகொடுப்பாள்
வாருமையா வென்றுசொல்லி வருநதினா தாதியாள்
அப்போது பிடாரனவன் அரிராமா தானெழுந்த
காவடியைத் தோளிலவைத்துக் கடுகி வழிநடந்தான்
மகடிக் குழலூதி வந்துவிட்டான் தெனமதுரை
கடையுங் கடைத்தெருவுங் கருமார் வீதிவிட்டு
அங்காடி வீதிகளும் அரண்மனைத் தெருக்கடந்து
அல்லியின் தனகோட்டை அரண்மனை போய்புகுந்தான்
வாசற் படியேழும வாசலும் தானகடந்து
சிங்கா தனநதனக்கு முன்பாக வந்துநின்றான்
உத்தமியைக் கண்டவனு மொதுங்கியே தெண்டனிட்டான்
வந்து பணிந்தவனும வணங்கியே நிறகலுற்றான்
ஐயா பிடாரனே அபபாமபை யாட்டுமென்றாள்
வண்ணவிதப் பாம்பெடுத்த வகைவகையா யாடலுற்றான்
ஆடாத கூத்துகளை ஆட்டிவைத்தான் பிடாரனவன்
ஐயா கிழவனாரே அன்பான பிடாரனே
வேறிற் பவளம்போல மினனுகிற் பெட்டியிலே
சந்தர வெளிச்சம்போலே தளும்புகிற் பெட்டியிலே

சூரிய வெளிச்சம்போலே துலங்குகிற பெட்டியிலே
 என்னபாம்பிருக்கிறது எடுத்தது நீ யாட்டுமென்றாள்
 ஆய்ச்சியரே நீர்களும அடியே நொருவராததை
 எனனோடே தானபிறந்த எனக்கனைய தங்கையவா
 தங்கை வளாகிறது கயவான பாம்பி துகாண
 எந்தப்பாம்பெடுத்தாலும் அந்தப்பாம்பெடுக்கமாட்டேன்
 பெண்களைக் கண்டாலே பிரியமுட னோடிவரும்
 மாமேலும் தோளமேலும் மடிமேலும் புரண்டாடும்
 தோளினமீ தேறும்து துமபி பறக்கும்து
 மாபினமே லேறும்து மடியிலி ருக்கும்து
 முகத்தோடே முகமணைந்து முத்தங் கொடுக்கும்து
 மாபினமே லேறியது மருவிவினே யாடுமது
 கீதங்கள் பாடுமது கொண்டா னடி சூழ்ந்து
 ஆடாத கூத்துகளும் அருப்பவனி யாடுமது
 வெட்டும் பிளவெடுத்து மெத்தனவே வாயிலிடும்
 வெற்றிலைச் சுருளாடுத்து மெத்தனவே தானகொடுக்கும்
 பஞ்சரதனப் பாம்பி துதான பத்தினியே நானெடுக்கேன
 உன்னையே கண்டாலே ஓடிவந்து மடியிலேறும்
 இந்தப்பாம்பை நானெடுக்கேன என்றானே பிடாரனவன
 ஆனாகே னையாவே அன்பான பிடாராநீ
 அப்பெரிய பாம்பினது அதிசயத்தைப் பாரக்கவேண்டும்
 சற்றே யெடுத்துவிட்டு சந்தேகப் படவேண்டாம்
 உத்தமனே வேண்டுமென்ற * வச்சிதங்கள் யானதருவேன்
 மெத்த வருந்தினானே மெல்லிநல்லா எல்லியரும்
 அப்போது பிடாரனவன அப்பாம்பைத் தானெடுத்தான
 பெட்டி திறக்கையிலே பேரான வாலவிஜுன

அருச்சுனன் பாம்புருக்கொண்டு அல்லியரசாணியை
 மருவினது

அல்லி மடிமேலே அருச்சுன னேறினானும்
 மாமேலும் தோளினமேலும் மருவிவினே யாடுகொன

டச்சிதங்கள் = வெகுமதி

முகத்தோடே முகமவைத்து முததம் கொடுக்கிறுனே
 போதும் பெருமாளே போயவாரு மெனறுசொன்னுன
 மாயனைக் கண்காட்டி வழிபிடித்துப் போங்களுன்னுன
 தும்பி பறக்கிறதுஞ் சோநதுவின யாடுவதும
 கொண்டா னடிககிறதுங் கூத்துக ளாடுவதும
 வெற்றிலை பாகக்கெடுத்து மெல்லக கொடுப்பதுவும
 பாதது மகிழநதாளே பத்தினியா ளல்லியமமாள்
 கண்டு மகிழநதாளே கட்டழ்சி யல்லியமமாள்
 ஐயா பிடாரனாரே அன்பான மன்னவரே
 இன்றிரவு எனறனிடம் இருக்கட்டு மிப்பாமபு
 நாளைக்கு இங்குவந்து வாங்கிப்போம் பாம்பையென்றாள்
 அவவாரத்தை கேட்டவனும் அன்புட னேதுசொல்வான்
 என்னுடைய தங்கையவள் இன்பமுள்ள நாயகியாள்
 பஞ்சனை மெத்தையிலே படுத்திருக்கும் போதையிலே
 கூடப் படுத்துக்கொண்டு குலாவுகிற பாம்பிதுகாண்
 பககம் பிரிந்ததிலலை பத்தினியாள் தங்கையவள்
 காணாமற் போளுககால் கலங்கித் தனிப்பாரே
 பாராமற் போனாககால் படுக்கை பொருநதாளே
 உண்ணா குளியாளே உறக்கங்கள் வாராது
 அல்லவென னுன்னிடத்தில் ஆய்ச்சிநான் விட்டுப்போனால்
 பாம்பு கரைந்துபோகும் பத்தினியே யென்னசெயவேன்
 அரைப்பலங் குறைந்திடமே ஆய்ச்சியரே யிரப்பாம்பு
 கரைந்து உருகினாலுங் கனகந் தருவேனே
 தராசு நிறையாக நிறுத்துப்போம் பாம்பையென்றாள்
 அப்படியே சமமதித்தான் ஆயன் பிடாரனவன்
 எடுத்துத் தராசிலவைத்து எடைகண்டு தான்கொடுத்தான்
 பாலும் பழவகையும் பசியாமல் வையுமென்றான்
 நாளை வருகிறேனான் நாயகமே போறேனிப்போ
 பாஷையி னாலேயவன் பாததீப னேதுசொல்வான்
 எட்டுநாள் போனபின்பு இங்கேவா மைத்துனரே
 இந்த விசுவாசம் எனக்குத் தெரியுமென்றான்
 போங்காணு மெனறுசொல்லிப் போவினியன் தெண்டனிடான

பாம்பைக் கொடுத்ததுவிட்டுப் பாரளந்தாரா போய்மறைந்தாரா
 பாலும் பழவகையும் பாம்புகு வைத்தார்கள்
 பாரததீப னருச்சுன்னும் பசியாறித் தானிருந்தான
 அநதிகாலம் வந்ததனால் ஆதிததன் போய்மறைந்தான
 ஆதிததன் போய்மறைய அல்லியம்மா னேதுசெய்தாள
 அநதி யனுஷ்டானம் அனைத்துங் கடன்கழித்து
 செபதபங்க ளெல்லாமுஞ் செயதுகொண்டு அலவியம்மாள்
 சொக்கரைப் பூசைசெய்து செவியிலே பூசசொருகி
 போஜன சாலையிலே போய்ப்புகுந்தா ளலவியம்மாள்
 சாககரைப்பாற போஜனமும் சகல விதக்கறியும்
 உண்டு பசியாறி உத்தமியாள கைகழுவி
 பஞ்சனை மெத்தையது படுக்கையறை சோடியென்றாள்
 தோழிமா ரனைவோருந் திடுக்கென நெழுந்திருந்து
 கணமுன றுடையதொரு கனவயிரக் கட்டிலிட்டு
 மெத்தை விரித்ததற்கு மேலே யணைகோலி
 காமபரிந்த ஐங்கலப்பூ கட்டிலின் மேலாரப்பி
 தங்கத் தலையணையும் சாருமணைத் திணடுகளும்
 ஒருகு தலையணையும் ஓய்யாரத் திணடுகளும்
 அருகு தலையணையும் அலங்காரம் பண்ணினார்கள்
 அததா புணுகுகளும் அள்ளித் தெளித்தார்கள்
 கதம்பகல் தூரிகளும் கரைத்துத் தெளித்தார்கள்
 சந்தனமும் பன்னீரும் சவவாதுந் தானதெளித்தாரா
 சந்தனத் தூளோடு சாமபிராணிப் புகைகொடுத்தாரா
 குத்து விளக்குதனைக் கொழுந்துபட வேற்றினார்கள்
 மாடங்கள் தோறுயங்கே மணிவிளக்கை ஏற்றினார்கள்
 சன்னலிலே பனிரீரைச் சாடின ரெத்திசையும்
 பஞ்சனை மெத்தையணடை தம்பல வட்டிலவைத்தாரா
 முத்துசுட்ட சுண்ணாம்பு மோரங்கி வெற்றிலையும்
 ஆரங்கிப் பாகுகுகளும் அழகுமஞ்சள் வெற்றிலையும்
 காச்சாக களிப்பாக்குங் கம்மாறு வெற்றிலையும்
 வாகாய்ச் சுருளமடித்து மாணிக்கத் தட்டிலவைத்தாரா
 கிண்ணிப் பசும்பாலும் கெண்டிகையில் தீர்த்தமவைத்தாரா

சோடித்தோ மாய்ச்சியென்று தோழியருந் தெண்டனிட்டா
பாமபெடுத்த மடியிலவைத்து பதநினியாள் தானடந்தாள்
பஞ்சணை மெததையிலே படுக்கைதனிற போயிருந்தாள்
மாணிக்கக் கதவடைத்து வயிரத்தாழ் பூட்டினாளே
அத்தண்ட தாதிசெனும் அங்கங்கே பள்ளிகொண்டாள்
பஞ்சாதனப் பாம்பையும்தன் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டாள்
போலுனங்க ஞ்ணடுமவள் பள்ளிகொண்டாள் மலர்ணியில்
அப்போது அரசுசனரும் ஆய்னைத் தானினைந்து
மாயன் பெருமானை மனதிலே தானினைந்து
(என) சோபந் தெளியவேண்டும் ஸ்ரீராமா தயவுசெய்யும்
காம விகாரமது களைதீர வேண்டுமென்றான்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மூதேவியை யழைத்து அல்லியின்
மேல் பிரவேசிக்கச் செய்தது

அருச்சுனன் தனதுயரம் அறிந்தாரே எம்பெருமான
சீதேவி முன்பிறந்த திருநினியாள் மூதேவி
மூதேவி நாயகியை முகிலவண்ணா தானழைத்து
மகுடத் துரைச்சியாக்ரு மாறாத நித்திரையாய்
விடிந்து மொருஜாமம் மெததமெதத் நித்திரையாய்
அநந்தலகிதரை கொள்ளுமென்று அனுப்பினா மாயவனா
வந்து நிறைந்தாளே வளம்பெரிய மூதேவி
ஆநந்தந் தெளியாமல் அசைந்துகிதரை போகலுற்றாள்
பாமபு வடிவுவிட்டு பாததீப னருச்சுன்னும்
எப்போதும் போலாக இளவிலுயன் ரூபமாகி
பரமனும் பாவதியும் மருவிய பாவண்போல
சிவனுடனே பாவதியாள் சோந்திருந்த பாவண்போல
தென்னரி ராமருக்குச் சீதைவந்து வாயத்ததுபோல
கந்தருடன் வளளியம்மை கலந்திருந்த பாவண்போல
சாரையுஞ் சாப்பநதானும் சருவிமய லானதுபோல
மானுங் கலையுடனே மருவி யனைந்ததுபோல
கூடி மருவினானே குங்குமப்பூ மெததையிலே
கண்ணாடி மேலேதான் கடுகுருண்ட நாழியது
மலலிகைப்பூ மேலேறி வண்டுநிறைந்தாற் போலாக

மருவி யணைந்தானே மகாவிடாய தீரந்தானே
 ஆறாத சோபமெல்லாம் ஆற்றினு னருசுகன்னும
 தீராத சோபமெல்லாம் தீரத்தா னருசுகன்னும
 மங்கையரைப் புலகியே மருவினு னருசுகன்னும
 வெள்ளி முனைக்குமபோது விடிககோட்டான கூவுமபோது
 பாம்பு வடிவெடுத்தப பககம் படுத்திருந்தான
 எப்போதும் பாம்பதுபோல எழிலிவியுபன வீற்றிருந்தான
 பொழுது விடிந்தவுடன் பொற்கொடிமார கணவிழித்தார
 தோழிமா தாதியாகள திடுக்கிட டெழுந்திருந்தார
 அலவிப் பெருமாளும அசைந்ததிதரை போகிறாளே
 கொம்பணையைத் தோழியாகள கூவி யெழுப்பினார்கள்
 தட்டி யெழுப்பினார்கள் தாமத குழலாளை
 பொட்டெனக் கணவிழித்து பொற்கொடி தானெழுந்தாள
 அலைகுலையத் தலைகுலைய ஆடை கலைந்திருக்க
 கதவைத் திறந்தாளே கட்டழகி யலவியம்மாள்
 பாங்கியாகள தன்னைச்சூழ பவனரோனை வந்துவிட்டாள
 அலவிப் பெருமாளை ஆரணங்கைத் தானபார்த்தாள
 உற்றுற்றுப் பார்த்தவளும உத்தமியை கேட்கலுற்றாள
 ஒருநாளு மில்லாத உச்சித்தங்கள் காணுதமமா
 வாரி முடித்ததலை மயிருங் கலைந்ததென
 கோதி முடித்ததலை கூந்தல் கலைந்ததென
 மஞ்சளழிந்ததென மாரபழிந்து போனதென
 பொட்டுக் கலைந்ததென பூவழிந்து போனதென
 கண்ணிலிட மைகளெல்லாங் கரையவந்த காரணமேன
 கோவைப் பழம்போலே * குமரிய செவவுதடு
 குமரிய செவவுதடு கோதி யிருப்பானேன
 படுக்கை கலைவானேன பஞ்சணை கலைவானேன
 காமபரிந்த ஐங்கலாபுக் கசங்கி நசுங்குவதேன
 மங்கையரே யுனதனக்கு வாட்டமவந்த வாறேது
 அலவிப் பெருமாளும ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
 பிடாரனவன சொன்னவார்த்தை பொய்யல்ல தாதியரே

* குமரிய = அழிபா அழகுள்ள

மணிதருடன் கூடியே மருவின பாம்பிதுகாண
 பஞ்சனை மெத்தையிலே பகந்தில வைத்திருந்தேன
 என்னவிலை யாடினதோ இளங்கொடியே நான்நீயேன
 (என்று) முத்தின் மிதியடியை தொட்டு நடந்தசைந்தாள
 பூங்கா வனம்புகுந்து புனலகங்கை நீராடி
 பாளையொண்டு பலவிளக்கி ஓலையொண்டு நாவழித்து
 கன்னி யிளங்கொடியாள கமலமுகஞ் சுந்தரிசெய்து
 வாயுமடல லுள்ளும் மதிமுகமுஞ் சுந்தரிசெய்து
 சிவனுக் கருளென்று திருநீற்றுக் காப்பணிந்து
 சிங்கார மெத்தையினமேல் தேனமொழியும் வந்தமாந்தாள
 ஆரடி தாழிகளே அலங்காரத் தோழிகளே
 பாம்புக்குப் பாலவாரத்துப் பழங்களும வையுமென்றாள்
 கொண்டுவந்து வைத்தார்கள குடம்கிறைந்த பாலநீரை
 பஞ்சரதனப் பாம்புதுதான பாலைக் குடித்ததுவே
 அப்போது பெருமானும் ஆயரவா தாமெழுந்து
 பிடாரனைப் போலாகப் பெருமானும் வந்துவிட்டார்
 வாசலும் வாசலது படியேழுந் தானகடந்து
 அல்லியாக்கு முன்னேவந்து அடிபணிந்து தெனாடனிடடாரா
 ஆயசசியரே நீரேகளும் அடியே னொருவாரத்தை
 இப்பாம்பு இல்லாமல் என்னுடைய தங்கையவள்
 அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் அழுதுண்ண மாட்டாமல்
 கண்ணீரை விட்டவளுங் கலங்கி யழுதாளே
 கேளாத வாரதையெல்லாம் கேட்டேனே உன்னாலே
 உன்னாலே டட்டகளை உத்தமியே போதுமமமா
 என்னுடைய பாம்பிதுதான எத்தனை கரைந்துபோச்சோ
 எவ்வளவு * நோந்துபோச்சோ எடுத்துவா நிறுப்போமென்றாள்
 கொண்டுவந்து நிறுத்தார்கள கொப்பெனத் தாரச்சுதனில்
 பாரங் குறைந்ததனால் பாம்புதட டேறியது
 அரைவாசி கரைந்ததமமா அழகான பாம்பிதுதான
 இன்னமிரண்டு நாளிருந்தால் இங்கேதான சாகுமமமா
 அறியாமல் விட்டுப்போனேன அனத்தமவர லாசசுதமமா

* நோந்துபோதல் = மெலிதல்.

கொஞ்ச எடைக்கெடையாய்க் கொண்டுவாரும் ரத்தினத்தை
மாணிக்க வயிரங்களை வைத்துஎடை கட்டிவிட்டாள
பாமபெடுத்துப் பெடியிலே பாரளந்தார வைத்தபின்பு

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அருசுகனனாகிய பாம்பை
யெடுத்ததுப்போனது

போகிறே னாய்ச்சியென்று போயநடந்தான பிடாரனவன
கோட்டை கடந்தவருங் கொத்தளமுந் தானதாண்டி
தெற்குத் தெருக்கடந்தது தேரோடும் விதிவிட்டு
ஆரணியந் தனனிலே அரிராமா வந்துவிட்டார
ஆணு லழகுமனனன் அருசுகன் னேதுசொல்வான்
வாழ்வரசி யலலியரை மாலை யிடுவதெப்போ
தாலி தரிப்பதெப்போ சாமி பெருமானே
கட்டின விருதுறுததுக கலியாணஞ் செய்வதெப்போ
என்று தெளியுமோ எக்காலஞ் சென்றிடுமோ
அலலிமேற சிந்தையதாய அலைகிறான் அாசுகன்னும்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மறுபடியும் மிருகங்களை
உண்டுபண்ணினது

அன்றுபோய் மறறாநாள் அரிராம ரேதுசெய்தார
மாய் மிருகங்களை வனத்திலே யுண்டுபண்ணார
காட்டாளை சிங்கங்களும் கரடிபுலி யாளிகளும்
ஏனங் கடம்பைகளும் இயலான மிருகங்களும்
புள்ளிமான முள்ளம்பன்றி புனுக்குழை முயல்களுடன்
மயிலுங் குயிலினமும் வண்ணவண்ணப் பக்ஷிகளும்
அனந்தமா மிருகமெல்லாம் அரிராம ருண்டுபண்ணார
மதுரைக் குடிப்படைகள் வனத்திலவர அஞ்சுகிறா
கண்டவரை எதிர்க்கிறது காட்டாளை சிங்கங்களும்
ஒடிப் பதுங்கியே ஒளிப்பாபுகள் சனங்களுெல்லாம்
அழுது புலம்பியே அலலியண்பை ஒடிவந்தார
அழுதகண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் அனந்தம்போ புலம்புகிறா
இத்தனைநாள் பிழைத்தோமே இடுக்கமில்லா திருந்தோமே
என்னகுறை செய்தோமோ எங்களை மிருகம்து

நண்ணித் துரத்துதமமா நாடனைததுங் காடிபுலி
 எந்தவி தமவாழ்ந்து இடுக்கமில்லா மறுபிழைப்போம்
 மிருதபனறி மானினமும் விமமித துரத்துதமமா
 வேறொரு தேசத்திலே வேலைசெய் துயவோமென்றால்
 மிருத விலங்குகளால் வேதனைக ளாகுதமமா
 மறொரு தேசத்திலே மறைந்து பிழைப்போமென்றால்
 மதுரையி லுள்ளசனம் வலசைசூழி போவோமென்றால்
 அவ்வாததை தான்கேட்டு அலங்காரத் தாதிபாகள
 அலலியமமாள் தங்களுக்கு அறிகக்கூடா ரோடிவந்து
 மருதத் துரைச்சியவள வாததைபது கேட்டவுடன்
 வேடையாடும் பெண்களை விரைந்தழைத்து வருமென்றால்
 குறவா மறவர்களைக் கூட்டிவாருந் தாதிபென்றால்
 விலலியப் பெண்களை வேடடைக் கழையுமென்றால்
 கிளிமொழியாள தனவாததை கேட்டந்தத் தாதிபாகள
 ஓட்டம் நடையுமாக ஒடியே தேடிவாரா
 கட்டையுங் கட்டைத்தெருவுங் கடந்தந்தத் தோழியாகள
 வேடையாடும் பெண்களை விரைந்துபோய் அழைத்தார்கள
 வேடடைக்கு வருவோமென்று மெல்லியாகள வருகிறார்கள்
 காலிற செருப்புகளும் தோலிலே குல்லாவும்
 கையிலே சிலலாகும் எடுத்தார்கள் கன்னியர்கள்
 சுண்ணில லும் உண்டைவில லும் இருதோளில் வைத்தார்கள்
 பன்றிசூத்தும் பல்லயங்கள் * பாங்குகளும் தாமெடுத்தா
 கத்தியுங் கேடயமுங் கையி லெடுத்தார்கள்
 பல்லயங்கள் மானவலையும் பாங்குகளுந் தாமெடுத்தா
 சிறுமுண்டை சுண்ணில லும் சிங்காணி வில்லெடுத்தா
 வேடப்பெண்க ளுள்ளவர்கள் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
 வெள்ளித் தழக்கடித்து வெண்கலக்கொம் புதிவாரா
 பொன்னின தழக்கடித்துப் புறப்பட்டா வேடப்பெண்கள்
 வேடடைநாயுஞ் சங்கிலியும் விருதுகட்டி வருகிறார்கள்
 கருநாயுஞ் சங்கிலியும் கழுத்திலிட்டு வருகிறார்கள்
 அலலியமமாள் வீதியிலே அணைவோரும் வருகின்றா

* பாங்கு = பிச்சுவா = வாங்கு.

அலலியம்மாள் மறுபடியும் இரண்டாந் தடவை வேடடைககுப் போகிறது

ஐயாயிரந் தோழியாகள அடங்கலும் பயணமென்றாள்
 பலலகைகச சோடியென்றாள் பத்தினியா ளலலியரும்
 கனகதண்டி கொண்டுவந்து கன்னியா முன்னே வைத்தா
 பாண்டிப பெருமானும் பலலகி லேறினாள்
 ஏறினாள் கனகதண்டி எடுத்தா கொடி விருது
 ஆயிரம் கன்னியாகள அகுவததி லேறினாள்
 பாராசாரிப புரவிஒன்று பஞ்சகலி யாணியது
 தேசி யெனுமபுவி சீவரதனக குதிரையொன்று
 விடுகுதிரை தம்முடனே மெல்லியாகள கொண்டுவந்தா
 யானேமேற் பேரிகைதான் அடி படுதே குழுகுமென்று
 வெண்கலப் பேரிகைகள் விருது முழங்குதே
 முழங்குதே மேளமெல்லாம் முமமண டலமசைய
 மதுரைத் தெருக்கொல்லாம் மண்தூ ளெழுமபியது
 மதுரைத் தெருக்கடந்து வனகாட்டில் வருகிறார்கள்
 காடு செடிபுகுந்து கனவேடடை யாடுகிறா
 கனகதண்டி விட்டிறங்கி கட்டழகி யலலியம்மாள்
 ஏறினாள் புரவியினமேல் எடுத்தாளே யம்புலிலு
 தட்டினாள் புரவிதனைச் சாரிவிட்டாள கானகத்தில்
 வளைத்தாளே விலலத்தை வாங்கிவிட்டாள அஸ்திரங்கள்
 இழுத்துவிட்டாள பாணங்களை இமய சிரிநடுங்க
 தொட்டாளே விலலத்தைச் சொரிந்தாளே பாணங்களை
 காட்டானே சிங்கங்களை கண்டு துடித்தலுற்றாள்
 புலிகள் காடிகளைப் போடுகிறாள் பாணங்களால்
 கலைமானும் பன்றிகளைக் கண்டகண்ட மிருகங்களை
 மட்டிலல்லா மிருகங்களை வதைசெய்து போட்டிடுவாள்
 புள்ளிமான தனைக்கண்டு போட்டா ளிரண்டுதுண்டாய்
 மதயானே மிருகங்களை மண்டிபோட்டுக் கொல்லுகிறாள்
 அநேக மிருகங்களை அத்தமாகிப் போடுகிறாள்
 மாயன் பெருமானும் மலைசோய் யேதுசெய்தார்
 அந்த வனநதனிலே அழிகஜல் மில்லாமல்

தண்ணீர் கிடையாமல் சாமியவ ருண்டுபண்ணா
அலலிப பெருமாடகு அதிகதாக முண்டுபண்ணா
தண்ணீரக களையலவோ தாகவிடா யாடுறது
நெஞ்சலாந்து போகிறதே நினைவுதப்பிப் போகிறதே
உண்ணாக்குத தொண்டையது உலாந்துலாந்து போகிறதே
காதை யடைக்கிறதே களையாய வருகிறதே
தண்ணீரக களையாலே தான விழுந்தான ஸ்ரீயிலே

அர்ச்சுனன் காசிபிராமணனுய்வந்து அலலியாக்கு காசிதீர்த்தம் வந்தது

காணமப நாசசுன்னதான காசிபி ராமணன்போல
காசிபி ராமணன்போல கடுகி வடிவெடுத்தான
தொண்ணுறும் பததுஞ்சென்ற துவண்ட சிழவீனப்போல
நான்றபூ போலமயிரு நரைத்த சிழவனாக
காசினல தீர்த்தமது காவடியைநே நோளில்வைத்து
மூசசைபோல விழுந்தானே மொய்குழலா எல்லையமாள
அந்த வழியாக அர்ச்சுனனுந் தானவந்தான
பிராமணனைக் கண்டாரகன பெற்கொடிமா நோழியாகா
ஐயா பெரியவரே அழகான வேதியே
மெத்தப் பெரியவரே மேலநாட்டு வேதியே
பாருலகை யாளுமொரு பதநினியா எலலியாமமா
தண்ணீரக களையாகிச் சாபந்து விழுந்தானே
தாக விடாயபிடித்து தண்ணீர்ச்சேரப் பானானே
காதை யடைத்தவனும் களைத்து விழுந்தானே
காசிதீர்த்தம் வாருமையா களைகா தெளியவென்றா
புண்ணியமாயப் போகுதையா பிராமணரே தீர்த்தமவாரும
என்றது கேடடுமவன இறக்கினுன காவடியை
நிறந்தானே காவடியைத் தீர்த்தகுப்பி தானெடுத்தான
மாது களைதெளிய வாகக்கலுற்றான தீர்த்தமதை
தாகந தெளிவதற்குத் தண்ணீருந் தானகொடுத்தான
களைகள் தெளிந்தானே கட்டழர் பலலியமமாள
கடுகியந்த அருச்சுன்னும் காவடியைத் தோளில்வைத்து
காற்றாயப் பறந்தானே கரியமா லருகில்வந்தான

மாயன பெருமாளே வாததையொன்று நீரகேளும்
 களைபட டிருந்தாளே கண்ணிலலா எலலியரும்
 தண்ணீரை யானகொடுத்துத் தாகவிடாய தீர்த்துவந்தேன
 மலை தரிப்பதெப்போ மணமுகாததஞ் செயவதெப்போ
 தாலி தரிப்பதெப்போ சாமி பெருமாளே
 என்று தெளிந்திடுமோ எககாலஞ் சென்றிடுமோ
 அலலிமேற சிந்தைவைத்து அலைகிறு னாசசுன்னும
 மாதுமேற சிந்தைகொண்டு மயங்குகிறு னாசசுன்னும
 மாயன பெருமானும் மலைராம டென்னசெயதார

பரீகிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சுனனும் மாறு
 வேடங்கொண்டு தண்ணீர்ப்பந்தல வைத்தது

அததுவான கானகத்தில் ஆரணியந் தன்னிலேதான்
 தண்ணீர்ப்பந்தல போடுகிறா சாமி பெருமானும்
 முன்னாலே வெந்நீரும் மோருகனும் வைத்தாராம்
 கொள்ளுதண்ணீர் வைத்தாராம் குளிரந்தசலம் வைத்தாராம்
 தண்ணீர்ப்பந்தல வைத்தபின்பு சாமியென்ன வடி வெடுத்தாரா
 தெய்வப்பி ராமணத்தி னிறுபெண் வடி வெடுத்தாரா
 காயக்கும் பிராயமவள கன்னிகட்டுங் காலமவள
 பூக்கும் பிராயமவள பிஞ்சிவிடுங் காலமவள
 கொஞ்சம் வயதவட்குக் கொழுந்தெல்லாம் பிஞ்சுகண்டாய
 சாலையிலே சந்திரனைச் சாயத்துப் பிடித்ததுபோல
 சோலையிலே சந்திரனைச் சுற்றிப் பிடித்ததுபோல
 ஈழத்துத் தசசனவன எழுதிவர விட்டதுபோல
 மேலநாட்டுத் தசசனவன விளைந்துவர விட்டதுபோல
 வேறிற் பவளமது மினனுகிற காரதியைப்போல
 மின்னற் கொடிபோலே மேகவண்ணா வடி வெடுத்தாரா
 அழகு குலுவகிறது ஆனந்தங் கொஞ்சுறது
 வடிவு குலுவகிறது மாணிக்கம் கொஞ்சுறது
 இந்த விதமாக எம்பெருமாள் வடிவெடுத்தாரா
 அாசசுன ராசதுரை அவனென்ன வடிவானான்
 தொண்ணூறும் பத்துஞ்சென்ற துவண்ட கிழவனானான்
 பண்ணைப்பூ பூத்ததுபோல பழுத்த கிழவனானான்

அல்லியரசாணிமாலே

நாணறபூ பூதததுபோல நரைத்த கிழவனுனை
 தோலும் நாமபுகளுந் தொங்கிற்று கிழவனுக்கு
 ஒருகண்ணு நொள்ளைக்கண்ணு ஒருபக்கங் கோணலவாயாம
 ஒருகாலு நொண்டிக்காலாம ஒருகைபுங் கோணற்கையாம
 இந்த வித்தமாக இளவிலையன் வடிவெடுத்தான்
 தண்ணீர்ப்பந்த லுள்ளாகத் தானிருந்தான் வேதியன்போல
 பிடிசொம்பு கைப்பிடித்து பிராமணத்தி முன்னிருந்தான்
 அலவிப் பெருமாளுந் அனந்தமான சேனைகளும்
 அத்தவான கானகத்தில் அந்தவழி வருகிறார்கள்
 மிருகவேட்டை யாடினிடடு வெளிப்பட்டு வருகிறார்கள்
 தண்ணீர்ப்பந்தல் வழியாகத் தையலரு முன்னேவந்தான்
 கண்டார்கள் தண்ணீர்ப்பந்தல் கன்னியுள்ளே வந்தாளாம்
 வந்து இறங்கினார்கள் மகாசேனை யுள்ளதெல்லாம்
 அத்தண்ட ஐனங்களுந்தாம் அல்லவருந் தாகமுண்டா
 தண்ணீரக களைகளுமே தூகந் தெளிந்தார்கள்
 அலவிப் பெருமாடது ஆசனமும் போட்டார்கள்
 ஆசனத்தின் மேலாக அமாந்தாளே யலவிரலலாள்
 பிராமணக் கன்னியரைப் பெண்ணரசைத் தானபாத்து
 யாக்காணும் மாதரசே யலங்கராப் பெண்ணரசே
 எந்தவு நெத்தத்தேசம் எங்கிருந்து வந்தீர்காண
 அத்துவான கானகத்தில் யாவைத்தா தண்ணீர்ப்பந்தல்
 இந்த வனத்தினிலே எவாவைத்தா தண்ணீர்ப்பந்தல்
 பிராமணப் பாவையவள் பெண்ணரசி யேதுரொலவாள்
 (என) பாவம் பெரிதுகண்டா பத்தினியே யென்னசெயவேன்
 தெய்வலோகம் வாழுகின்ற தெய்வப் பிராமணத்தி
 (நான்) வாழும் பெருமைகளும் மகிழ்ச்சிகளு மெத்தவுணங்
 ஆண்டி பாதேசி அமுதுக்கு வந்தார்கள்
 அள்ளிப் பதையிடடு அரியாயம் பண்ணதோஷம்
 சாணி திரட்டிவந்து சாணங்கள் போட்டதோஷம்
 ஆதிசிவன் சந்திதிமுன அழகாய வளாரத்துகாண்
 மகாதேவா சந்திதிமுன மலையாய வளாரத்துகாண்
 சாணி மலையதுதான் சமாததாய வளாரத்துகாண்

பிட்டுத் திருநாட்டுப் புறப்பட்டார மகாதேவா
 முப்பத்து முக்கோடி முனிவர்களுந் தேவர்களும
 வானவரு மிந்திரரும் மகாதேவா தாமமுதலாய
 கைலாயஞ் சுற்றிக்கொண்டு கடவுள் வரும்போது
 சாணி மலையதனைச் சங்கராநா கண்டுவிட்டார
 என்னாலே வந்ததொரு இடறதனைத் தாமநிரதார
 பொலவாத சாபமிட்டுப் பூமியிலே போங்களுன்றார
 சாபந் தொலைவதற்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல வைத்தேனமமா
 அண்ணனிலலை தம்பிரியிலலை அரிய மனிதரிலலை
 தாய்விட்டுச் செனங்களிலலை * தாபரிகக மனிதரிலலை
 மாமிவிட்டுச் செனங்களிலலை மற்றும மனிதரிலலை
 தாங்கி நுழைவதற்கு தாழ்வார மிலலைபமமா
 எட்டி நுழைவதற்கு † இறவான மிலலைபமமா
 வாவென நுழைப்பதற்கு மனித ரொருவரிலலை
 தோலும் நரம்புகளும் தொங்குகிற கிழவனுக்கு
 மாளுந் கிழவனுக்கு மாலையிட்டே னென்னாய்ச்சி
 இந்நக கிழப்பினமும இறந்து மடியவிலலை
 பாவந் தொலையவிலலை பத்தினியே யென்னசெயவேன
 ஏவல் பணிகள்செயது எங்காகி லுமபிழைப்பேன
 அவ்வாறதை தானகேட்டு அல்லிபமமா னேதுசொலவாள
 என்னைக்குத் தோழியாகி என்னருகில் நீயிருந்தால்
 சகலமான பாகியமுஞ் சம்பத்துந் தருவேனென்றாள்
 கூட வருவாயோ கொம்பினையே யென்றழைத்தாள்
 எப்படி வருவேனமமா இளமரிலை யுனபிறகே
 லட்சுமி நோன்பதுதான் நானே வருகுதமமா
 விரதநோன்பு தானமுடிய வேண்டுமென்தன் தாயாரே
 என்றைக்கு முன்னடிமை யாக விருக்கிறேனயான
 மகுடத் துரைச்சியவள் மாதரு மேதுசொலவாள
 என் த னரணமனையில் உனதனது நோன்புதனை
 குறையாமற் செய்து வைப்பேன கொம்பினையே யென்னாய்ச்சி
 வேண்டுமென்ற சாமான்கள் மெல்லியரே நானதருவேன

* தாபரிகக = காப்பாற்ற

† இறவானம் = இறப்பு = தாழ்வாரம்.

வாரும்மமா என்றுசொல்லி வருந்தியழைத்தாளே
 இந்த முடததையுமநா னெங்குவிட்டு வருவேனமமா
 * டோலியி லேபோட்டு தூக்கிவரச சொல்லுமென்றா
 பலலக்கின மேலே பத்தினியா னேறினாளா
 கிழவனைத் தூக்கிவந்து டோலியிலே போட்டார்கள
 தோழிமார தாதியாகத் தூக்கி யெடுத்தார்கள
 காடு செடிகள்தாண்டி கடுகி வருகிறார்கள
 ஆறு சுனையாண்டி அதிக வனங்கடந்து
 மதுராபுரி பட்டணத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தார்கள்
 தெற்குத் தெருக்கடந்து தேரோடும் வீதிவிட்டு
 மாளிகை வாசலிலே வந்தாளே அலலியம்மாள்
 கனகதண்டி விட்டிறங்கி கன்னியரும் போகலுற்றாள்
 இந்தக் கிழப்பிணத்தை இவ்வாசல வையுமென்றாள்
 ஐந்தாங்கட்டு வாசலிலே ஆரியனை வையுமென்றாள்
 அப்போது பிராமணத்தி ஆரிராம ரேதுசொலவார
 தனியேவிட்டுப் போவதற்குத் தரிசுக்குமோ வெனமனது
 முடவனை விட்டுவிட முறையல்ல வெனதனக்கு
 அவராலே யென்னகுற்றம் ஆய்ச்சி வாட்டுமென்றாள்
 அலலிப் பெருமாளும அரணமணியிற போய்ப்புகுந்தாள்
 முததுசெம்பொன் வாசலது மூன்றகட்குந் தான்கடந்து
 ஆசார வாசலது அரணமணியிற போய்ச்சேருந்தாள்
 அந்தி யனுஷ்டானம் அனைத்துங் கடன்கழித்தாள்
 போஜன சாலையிலே புகுந்தாளே மாதுகன்னி
 பிராமணக் கன்னியாகும பின்னையவள் புருஷனுக்கும்
 † அமுதுபடி காயகறியும் அவாக்குக் கொடுங்சென்னாள்
 அந்திகால மானதினல் ஆதித்தன் டோயமறைந்தாள்
 போஜனங்க ஞ்ண்டபின்பு பூலவமார பள்ளிகொண்டாள்
 மறறாட காலையிலே வானிர்வி வந்துநித்தாள்
 கிங்கட கிழமையது தெசமி புந்பூசம்
 அன்றைத் தினத்திலே ஆரிராம ரேதுசொலவார
 அலலிப் பெருமாளை அரசு துரை நாயகமே

* டோலி = சிறுபலகை

† அமுதுபடி = பச்சாள்

எனவிரதம் முடியவேண்டும் இன்றுநோன்பு தீரவேண்டும்
சாலுங் கரகங்களுந் தையலரே வேண்டுமென
பிரியமுள்ள சாமானைப் பிராமணத்தி வாங்கிக்கொண்டாள்

அருச்சுனன் அலலியமமளீச சூதாகத் தாலிகட்டி விருதறுததுப்போனது

பந்தற்கால நாட்டியே பந்த லலங்கரித்தாரா
புச்சோலைப் பந்தலது பாங்கா யலங்கரித்தாரா
சிலத்தை மெழுகியே நிலக்கோல் மிட்டாக்கள்
சாலுங் கரகங்களுந் சதுராய நிறுத்தினார்கள்
* பாலிகை வைத்தார்கள் பாங்காய முளைதெளித்தாரா
அரசாணிக காலநாட்டி அமமி குழுவிலைத்தாரா
அந்திகால மானதினால அத்தித்தன போயமறைந்தான்
ஆரீரம் பெருவிளக்கு அங்ஙனமே ஏற்றிலைத்தாரா
குத்து விளக்குகளும் குடவிளக்கு மேற்றிலைத்தாரா
மாட விளக்குகளும் மணிவிளக்கும் ஏற்றிலைத்தாரா
மாயன் பெருமானும் மலைராம் ரேதுசெய்தாரா
அத்தண்ட தோழிகட்கும் அலலிப் பெருமாட்கும்
மயக்கத்தை யுண்டுபண்ணு மாயன் பெருமானும்
மூதேவி தணையழைத்து முகத்தில நிறையுமென்றா
வந்து நிறைந்தாளே வாயையிட்டாள் மூதேவி
சுற்றி நிறைந்தாளே சூழந்தாளே மூதேவி
சொரணைதப்பித் தோழியர்கள் சோரந்து படுத்தார்கள்
அப்போது பெருமானும் அருச்சுனனைத் தானழைத்து
ஓமம் வளர்த்துமென்றா உலகளந்த பெருமானும்
வேதங்கள் தப்பாமல் வேளவி வளர்த்தினுனே
ஆயன் பெருமானும் அருளாள ரேதுசெய்தாரா
தேவேந்தர பகவானைச் சிந்தையிலே தாநினைத்தாரா
அருச்சுன ராசனின் அலலியை மணப்பதற்கு
மணமுகூர்த்தஞ் செய்வதற்கு மங்கிலியம் வேண்டுமென
பாரனைத் தலைபோலே அழகான மங்கிலியம்

*பாலிகை = முளைகளமயிய வித்துகள் நிரம்பிய கரகம்.

அலலியரசாணிமாலை

துமபிககை போலதிரு மங்கலி யசசாடும
 மாயத திருநீறும வாவனுபப வேண்டுமென்றா
 இநதிரரு மபபோது இருதயததிற றுமநிநது
 உள்ள மகிழநதவராய உம்பாபிரா னிநதிரும்
 யானைத தலைபோலே அழகுதிரு மங்கலியம்
 துமபிககை போலதிரு மங்கலி யசசாடும
 மாயத திருநீறும மகிழ்ச்சியுடன் தாமெடுத்தது
 தூதனகை யிறகொடுத்தது சுவாமியினை கைக்கொடுததான
 வாகிவநது தூதனவன மாயவனா கைக்கொடுத்ததான
 ஆய ரவாவாங்கி அருசசுனன கைக்கொடுத்ததா
 லககினந தப்பாமல நலவிசயன கைக்கொடுத்ததா
 * தாரா பலன்பாரததுத திரியுமென்றா மங்கலியம்
 மாயனது பாதமலா வணங்கியநத அருசசுன்னும்
 ரசுவரரைப பாவதியை இருதயததில் தானினைநது
 பிட்டுககு மணசுமநத பெமமானைத தானினைநது
 தேவேந திரனதீனையுஞ் சிந்தையிலே தானினைநது
 அலலிப பெருமானாம ஆரணங்கு தனக்குததில்
 சிவசிவா வென்றுசொல்லி தோவிசயன கட்டலுற்றான
 அரகரா வென்றுசொல்லி அழுததினாை மங்கலியம்
 பிரமமுடி மூன்றுமுடி போட்டானே அருசசுன்னும்
 ரசுவரா வெண்ணீற்றை இட்டானே நெற்றியிலே
 மாயன பெருமானும் வரமெனன கொடுத்தாராம்
 (இநத) மங்கலியந தன்னையவள வாளகொண்டறுததாலும்
 கோடாலி யாலையிவள கொத்திப பிளந்தாலும்
 ரமபத்தைப பூட்டியவள நலமா யறுததாலும்
 கத்திகொண்டறுததாலுங் கட்டழி மங்கலியம்
 அறும் லிருக்கவென்று அகூய வரங்கொடுத்ததா
 மாயத திருநீறும மந்திரிததுப போட்டுவிட்டா
 அருசசுனனைக் கட்டிக்கொண்டு அரிராமா தாநநதா
 பத்துசுற்று கோட்டைகளும் பாததீபன தாண்டிவந்தான
 மஞ்சட கொடிகளையும் மகுடநல்ல தோரணமும்

தாராபலன = நகூத்திரபலன

பொமமைத் தலைகளைபும் பூதநல்ல விருதுகளும்
அல்லிக கொடிவிருதை அறுததெறிநதா னருச்சுன்னும்
முச்சுகொட்டா கொடிவிருதை முனைவீர னறுததெறிநதான

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அருச்சுன்னும் தருமாபுரம்

வந்து சேர்ந்தது

வீராதி வீமனதம்பி விசயன வெளியானு
மாயனுந் தானுமாக வழிநடந்து போனாக
மதுரா புரிகடந்து வனமா வனங்கடந்து
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானதாண்டி
ஆறு சுணைதாண்டி அதிக வனநதாண்டி
பொல்லா வனநதாண்டி போய்ச்சேர்ந்தார தருமாபுரம்
மாளிகை வாசலிலே வந்துசேர்ந்தா ரிருவருமாய்
பொற்கோழி கூவியல்லோ பொழுது விடிந்ததுகாண
சுககலா தேவிபுத்திரன் சூரியனும் வந்துதித்தான
அருணனுடன் தேரேறி ஆதித்தன் வந்துதித்தான
தோழியருந் தாதியரும் தூக்கம் விழித்தார்கள்
அத்தண்ட தோழியரும் அணைவோருங் கணவிழித்தாள்
பாங்கியிலும் நல்லதொரு பவனசேனை கணவிழித்தாள்
அல்லிப பெருமாளின் அருகாக வந்தார்கள்
தட்டி யெழுப்பினார்கள் தாமக குழலாளை
பொட்டெனக் கணவிழித்தாள் பொற்கொடி அல்லியரும்

அல்லியரசாணி மங்கிலியதைக்கண்டு

பரிதவிக்கிறது

கழுத்திலே மங்கிலியம் கண்டாளே அல்லியம்மாள்
அத்தண்ட தோழிகளும் அணைவோரும் பார்த்தார்கள்
மிடாப்போலே தாலியது முனமாடில் தொங்கிறதே
கடுக இடிவிழுந்தாள் கட்டழகி யல்லியம்மாள்
பார்த்துப் பதங்கொலைந்தாள் பத்தினியா எல்லியம்மாள்
இங்கிருந்த பாப்பாத்தி எங்குபோனாள் பாருமென்றாள்
தேடிப் பிடித்தாநீங்கள் சீக்கிரமாய் வாருமென்றாள்

அலலியரசாணிமாலை

எங்கெங்குந் தேடினோகள இனியவிட மாராயந்தார
 தேடி யலைந்தாராகள திசையெட்டுங் கண்டதிலலை
 வாடி யலைந்தாராகள வந்துசொன்னா தாநியாகள
 தேடி யலைந்தோமென்றா திசையெட்டுங் கானோமென்றா
 வாடி யலைந்தோமென்று வந்துசொன்னா லலியம்மடை
 எண்ணாத வெண்ணமெண்ணி இடிவிழுந்தா ளலலியம்மாள
 கததி யெடுத்தாடி கடுக அறுக்கவென்றாள்
 கத்திகொண்ட டறுத்தாளே காரிகையா ளலலியம்மாள
 கத்திகொண்ட டறுத்தாலும் கததி மடியுதங்கே
 ரம்பங்கொண்ட டறுத்தாலும் நாலுதுண்டா யாத்தங்கே
 வாள்கொண்ட டறுத்தாலும் வாளு மொடியுதங்கே
 மெத்தவி சாரமிட்டு மெல்லி புலம்பலுற்றாள்
 கட்டின விருதுறுத்துத தாலிதனைக் கட்டினதா
 யாரென்று நானறிவேன ஆரணங்கே பவளசேனை
 எவரென்று நானறிவேன எலப பசங்கிளியே
 ஆறாயிரம் பாண்டியரை அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
 பொன்னினமலை நாடாளும பேரெடுத்த அண்ணரையும்
 அழைத்தோடி வாருமென்று அனுப்பினா தாநியரை
 ஓட்டம் பெருநடையாய் ஓடினா தாநியாகள
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அனைவருக்குஞ் செயதிசொன்னா
 மாதுகனனி யலலியாக்கு மங்கிலியந் தரித்தாராகள
 கட்டின விருதுகளைக் கடுகி யறுத்தாராகள
 அலலிப பெருமானும் அழைத்தோடி வாருமென்றாள்
 வாருங்க னையாவென்று வருந்தி யழைத்தாராகள
 அவவாரத்தை தாங்கேட்டு ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள்
 மனது துயரம்தாய வந்தாராகள பாண்டியர்கள்
 அலைகுலையத் தலைகுலைய அரைப * புடவை நழுவிவிட
 அலலியம்மாள வாசலுக்கு அனைவோரும் வந்தாராகள
 மகளாரைத் தாம்பராதது வயிறெறிந்து புலம்பினார்கள்
 ஐயோ மகளேபுனை அநீதம் பண்ணவனா
 யானைத் தலைபோல அழகான மங்கிலியம்

* புடவை = வஸ்திரம்.

மிடாபபோலே தாலியைத்தான முனமாபில் கடடினதா
 இதுஎன்ன காரணமோ வென்றமுதார பாண்டியாகள
 கண்ணீரை விட்டாகள கதறிப் புலம்புகிறா
 மகுடத் துரைச்சியவன வாய்திறந் தேதுசொலவாள்
 வயிறறிற் பிறந்ததிலலை வனகொடுமை செய்ததிலலை
 குடலிற பிறந்ததிலலை குலகொடுமை செய்ததிலலை
 அங்கயற்கண் கிருபையாலே அலலியிலே பெண்பிறந்தேன
 சொக்கா கிருபையாலே தாமரைபிற பெண்பிறந்தேன
 ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீனமுகனை
 வெட்டித் துணித்தான வீரபட்டக கடிகொண்டேன
 பன்னிரண்டு பிராயமடம பாருலகை யாண்டேனே
 கொள்ள வருவாருக குறடா கொடுப்பென்னேன
 ஆளவருஞ் சம்பந்தியை யடிப்பென்னேன சேருபந்தால்
 கலியாண மென்றவரைக் கண்ணைப் பிடுங்கிடுவேன
 என்று விருதுகட்டி எல்லையர் சாண்டேனே
 பொமமை விருதுகளும் பூததலை கட்டினேனே
 முச்சுக்கொட்டா தெருவிறகட்டி முடிசூட்டி யாண்டேனே
 காண் வருவாரும கைகட்டி நிற்பாரும
 எதிரிக் கிலலாமல் எல்லையர் சாண்டேனே
 அடியென நழைத்தவாகள அவனியி லொருவரிலலை
 வாடிபெண்ணே என்றவாகள வையகத்தி லாருமில்லை
 மகிசும படியாக மண்டலத்தை யாண்டேனே
 கடடின விருதுறுத்துத் தாலியைக் கடடினவா
 ஆரோ தெரியாது அநந்தம் பண்ணினாரே
 அந்தரத்தில் வாழ்கின்ற கந்தருவ ரென்றறியேன
 மண்டலத்து ராசாக்கள் மந்திரிக ளென்றறியேன
 திக்கெட்டை யாளுகின்ற துரைகளென்று நானறியேன
 பாணையப்போல தாலிகட்டி பறையனமகன் போனானே
 மிடாவைப்போல தாலிதொங்க முடிசூட்டி யாளவேனோ
 கண்டா கிரிப்பாரே கலியுகத்தா ரேசுவாரே
 பாததார நகைப்பாரே பரிசாசம் பண்ணுவாரே
 சமறு மதியாரே தரணிதனி லுள்ளவாகள

நான்செதது மடிந்திடுவேன செல்வழிநது போயவிடுவேன்
மாண்டு மடிந்திடுவேன மணணி விருப்பதிலலை
வல்ல பிராணனைத்தான் கல்லோடே மோதிடுவேன
சாவேன கெடுவேனே சமுததிரததிற போயவிடுவேன
என்றுமுட்டினா துணைடே முகத்தி லறைந்துகொண்டாள்
மார்பி லறைந்துகொண்டு மணமேற புரண்டாளே

பாண்டியர்கள் அல்லியரசாணிக்கு மனத்தேறுதல்
சொல்லுதல்

ஆறு யிரவரும ஐயனமா ரேதுசொலவார
அஞ்சாதே யெமமகளே ஆலோசனை சொல்லுகிறோம்
கட்டின தாலியைநீ கடுக அறுகதெறிநது
விருதெடுத்ததுக் கட்டிக்கொண்டு வெற்றியுடன் ஆளுமென்றா
அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அல்லியமமா ளேதுசொலவார
கத்திகொண் டறுததாலும் கத்தி மடிகிறதே
வாள்கொண்டு வெட்டினாலும் வாளு மொடிகிறதே
ரம்பகொண் டறுததாலும் ரம்ப மொடிகிறதே
பட்டிமாடு போலாகப் பறையன்மகன் கட்டினனே
கழுத்துமிக நோகுகையா கட்டினதோ தாலியினால்
எடுக்க முடியவில்லை என்னசெய்வேன ஐயாவே
யாரென்று நானறிவேன் ஐயாவே சொல்லுமென்றாள்
கண்டு பிடிப்பதற்குக் கருத்தெனக்குச சொல்லுமென்றாள்
அறிந்தேனே யாமானால் ஐந்துதுண்டாய்ப் போட்டிடுவேன
தெரிந்தேனே யாமானால் சீவனவதை செய்திடுவேன
வந்த வாலாற்றை மகளேநீ சொல்லுமென்றா
இங்கே நடந்ததொரு இயற்கைப்பதைச சொல்லுமென்றா
ஆற்றைகே னையாவே அநிசயத்தைச சொல்லுகிறேன்
* பாரிவேட்டை போனேனையா பார வனநதனிலே
யாரோ வொருவனவன் அம்பு பொறுக்கித்தந்தான
பார்த்தேனே யாமாகிற பாணததாற போட்டிடுவேன

* பாரிவேட்டை=வேட்டை.

அறிந்தேனே யாமாகில அம்புக ஈரைகொடுப்பேன்
 காலும பிடித்தானே கதையெனக்குச சொன்னானே
 அவனமுகத்தை நான்பார்த்து ஆயுத மெடுத்தேனே
 ஓட்டம் பிடித்தானே ஓடிவிட்டான பாலிமகன்
 மறறொரு நாளையிலே மதுரையிலே யொருவனவன்
 பயித்தியக் காரணப்போற பவளகடந்த திருக்குளத்தில்
 வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைத்தானே
 வம்புதும்புளு சொல்லிக்கொண்டு மருந்தை யவனுரைத்தான்
 அவனைப் பிடித்துவந்து ஆக்கினைகள் செய்வதற்கு
 ஆற்று மணலதனில் அவனைப் புரட்டுமென்றேன்
 அதனாலுஞ் சாகவிலலை அருமபாவி யானவனான
 தூக்கு மரத்தனிலே துஷ்டனைப் போடுமென்றேன்
 போடப்போன தாதியவள பவியானா செங்கமலம்
 காளியமமன கோவிலிலே கடுகிபலி போடுமென்றேன்
 அக்காளி செல்லியமமன ஆண்பலி வேண்டினென்றான்
 பூதக கிடங்கிலே போட்டவனைக் கொல்லவைத்தேன்
 பூதங்க ளுள்ளவெல்லாம் போதப்பணி செய்தவையா
 அதனாலுஞ் சாகவிலலை அருமபாவி யானவன்தான்
 எவளோ சிறுகனனி இரத்தாரம்பை போலேவந்தாள்
 தண்கணவ னென்றுசொல்லித் தனித்துப் புலம்பிவந்தாள்
 அவனைத் தூரத்தினிடேன் அவளழைத்துப் போனாளே
 ஆண்டியைப் போலொருவன் அழகான படமெழுதி
 என்னைப்போல படமெழுதி இங்கே மடலூரத்தான்
 சொல்லாத வாரத்தைசொல்லிச் சோளிகஞ்சு சேலைக்கேட்டான்
 கொடுத்தாலே யல்லாது கொடுமபாவி போகெனென்றான்
 பாம்புகளை விட்டேனே பாலியைக் கொல்லுக்கெஞ்
 யானையை மதமேற்றி ஆண்டியைக் கொல்லவிட்டேன்
 எதனாலுஞ் சாகாமல இருந்தான் மகாபாவி
 மறறொருநாள பிடாரனவன் வகைவகையாய்ப் பாம்பெடுத்து
 காவடியைத் தோளிலவைத்துக் கடுகியிங்கே வந்தானே
 கூத்துக் ளாட்டினானே கொண்டா னடிக்கவைத்தான்

துமபி பறக்கவைத்தான தோளமீதி லேற்றிவைத்தான்
 பாடாத பாம்புகளைப் பாடவைத்தான வாசலிலே
 ஆடாத பாம்புகளை ஆட்டிவைத்தான வாசலிலே
 மறறொரு நாளையிலே வனத்திறகு வேடடைபோனேன்
 தண்ணீரக களையிலே தாகவிடாயப் பட்டுவிட்டேன்
 காசிப் பிராமணன்போல கனதீர்த்தம் வராதத்துண்டு
 வனவேடடை யாடியபின் மாளிகைக்கு வருமபோது
 தண்ணீர்ப்பந்தல போட்டிருந்தான் சதுரான பிராமணத்தி
 பரதேசி யென்றமுதான் பரிதாபப் பட்டீனே
 மாளிகை வாசலுக்கு மயிலணைபைக் கூட்டிவந்தேன்
 லட்சுமி நோன்பொன்று நடத்தினா பாவியவள
 கவியாணச சடங்குபோலே கலசம் நிறுத்தினுளே
 வேளவி வளரத்தியவள வேதங்க ளோதினாளே
 பார்த்து மிருந்தேனே பண்ணின் மீனாபுகளை
 கண்டு மிருந்தேனே கண்ணுறங்கித் தூங்கிவிட்டேன்
 பார்ப்பாணப் போலிருந்த பாவியவன் கட்டி விட்டான்
 கழுத்திலுந் தாலிகட்டி கனவிருது மறுத்துவிட்டான்
 யாரென றறிவேனயான் யீயாவே சொல்லுமென்றான்
 ஆற யிரவாகளும் ஆலோசனை யேதுசொல்வா
 தேவனே என்றாலே ஜெயிக்க முடியாது
 மண்டலத்து ராஜாவென்றால் மாந்த யறிந்திடலாம்
 சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதிவிடும்
 ஆதிசிவன் தன்னுடைய அழகான கோவிலிலே
 அருகயற்கண் ணமமைவாழும் ஆலயத்தின் முன்பாக
 மாணிக்கச சொக்கலிங்கம் மகாதேவா சநிதிமுன்
 கோவிற கெதிராகக் கொப்பரையில் நெய்காசசி
 சத்தியம் பண்ணச்சொன்னால் சற்று மறிந்திடலாம்
 மண்டலத்துக் கணக்கெழுதும் மதியுள்ள மந்திரியை
 ராயசச சமாததெழுதும் நனமையுள்ள மந்திரியை
 ஊரகணக்கப் பிள்ளைகளை உத்தமரைத் தானழைத்தி

இராசாக்களுக்குத் திருமுகமெழுதி அனுப்புதல்

சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றா
 என்னவென்று ஒலைகளை எழுதி முடிப்பதென்றா
 அங்க மவந்திவங்கம் அருணந தருமாபுரி
 மராடம் குருநாடு வங்காளம் வீமாபுரி
 கிராடங் கலிங்கமுடன கேரளம் விஜயபுரி
 மகதம் விதற்புரி மசச மயோத்திபுரி
 குலிரதந துவாரபுரி கோசலங் காணாபுரி
 புலிரதங் காஸமீரம் பொட்மீளங் காந்தாரம்
 சிந்திலா டங்காசம் திராவிடம் காமபோஜம்
 குந்தளம் நேபாளம் கூாசசரம் பாஞ்சாலம்
 தெங்கணஞ் சவவீரம் சிங்களம் கண்டாடம்
 கொங்கணஞ் சூரசேனம் குருகுமக தஞ்சீனம்
 கொசசி மலையாளம் குடகு சகஞ்சோழம்
 அசசி அளகாபுரி யவனம் நிடதபுரி
 சோனகம் யாழ்ப்பாணந் துளுவமாந் திரங்கருசம்
 ஆண்குருதி யத்திபுரம் ஆரியமும் மாளவமும்
 பல்லவமும் சாலவமும் பப்பாமுங் கேகயமும்
 எல்லாததே சததாராகும் எழுதுங்க னோலையிப்போ
 தேசதேச ராஜருக்குத் திருமுக மெழுதுமென்றா
 மதுரா புரியாண்ட வாழ்வாசி யலலியமமாள்
 சொக்க ருளாலே சுந்தரியாள் தானபிறந்தாள்
 அங்கயற்கண் ணருளாலே அலலியருந் தானபிறந்தாள்
 ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த நீனமுகனை
 வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கடடினவள்
 பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருலகை யாண்டகனனி
 விருதுகொடி கடடிவைத்து மேதினியை யாண்டவளகாண்
 ஆறுபிரம் பாண்டியாக்கு அரிய துரைமகளகாண்,
 அலலி யவளகழுத்தில் ஆரோ தெரியாது
 தேனமொழியாள் தனகழுத்தில் திருட்டுத்தாவி கடடினானே

கழுத்திலே தாலிகட்டி கட்டி ந விருதறுததான
 இன்னவ நென்னுசொல்லி யெனக்குத தெரியாது
 சீமையி லுள்ளதொரு துரைகளமே லெனதனக்கு
 சந்தேகந தோன்றுவதால் சகலதேச மன்னாகளும்
 சீமைசீமை ராஜாக்கள சீக்கிரம் வரவேண்டும்
 எலலை யரசாளும இராஜாக்க ளிங்கேவந்து
 கழுத்திலே தாலியது கட்டவில்லை என்றுசொல்லி
 நல்ல துரைகளெல்லாம் நம்பிக்கை செய்யவேண்டும்
 வந்த திருமுகத்தை மன்னாகண்டு வாராவிட்டால்
 கோட்டையை நானிடித்து கொட்டைமுத்தை நடுவேனே
 அரண்மனையை நானிடித்து ஆமணக்கு விதைத்திடுவேன
 ஆண்பெண் சிறையாக அடங்கலும் நானபிடிப்பேன
 வெட்டித் தலைபிளப்பேன வீரசொக்கஞ் சேர்த்திடுவேன
 ஒலைகண்ட நாழிகைக்கு ஒருகணத்தில் வாருமென்று
 எழுதுமென்றாள் ஒலையது இளங்கொடியா எலலியமமாள்
 அவவாரத்தை தான்கேட்டு அனபான மந்திரியும்
 சேமக் குருத்தோலை சீக்கிரமாயத் தானெடுத்தார
 ஈழப் பனையோலை இருபக்கங் காம்பரிந்து
 தாளிப் பனையோலை தலைபக்கங் காம்பரிந்து
 வாரிய ஒலையிலே வக்கணைகள் தானெழுதி
 * செந்திரிக்கம் போட்டு சீலமுத்திரையும வைத்து
 அலலிமுன பாகவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிட்டார்
 ஆடா ரெட்டி மல்லா ஆயிரம்பே ரெழுந்திருங்கள்
 சீமையில ராஜருக்குச் சுருளோலை கொண்டுபோங்கள்
 மல்ல ரெழுந்திருந்து வாங்கின ரோலைதனை
 காலால் நடவாமல் காற்றாயப் பறந்தார்கள்
 மதுரை கடந்தார்கள் வனங்கள் புகுந்தாரே
 காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானகூடந்து
 சீமைசீமை ராஜருக்குத் திருமுகந் தந்தார்கள்
 ஒலைச் சுருள்விரித்து உத்தமர்கள் தாம்படித்தார்

* செந்திரிக்கம் = ஒலைத் திருமுகத்துக்குமேல் ஒலைமுடி.

அநிலிருந்த மாமமெல்லாம அனைத்து மறிந்துகொண்டார்
 நாமும் வருவோங்காண ராஜாததி சொற்படிக்கே
 நம்பிக்கை தானகொடுத்த நலமுடனே வருவோமென்றா
 தருமா புரமாநுந தருமருக்கு ஒலைநதரா
 சநதன வடிவழகா தருமாவ ரேதுசொலவார
 சோககணக கரையழைத்துச் சுருளோலை படியுமென்றா
 அப்போது கணக்கப்பிள்ளை அனபாயச சுருளவிரித்து
 படித்தாராக லோலைதனைப பார்வையதா கேட்டுவிட்டார்
 சநதன வடிவழகா தருமாவ கேட்டுவிட்டார்
 நாமும் வருகிறோம் ராஜாததி கொலுவருகென்றா
 மாயன பெருமாடகு வந்ததே ஒலையது
 ஒலையதுபடித்து உலகளந்த எம்பெருமாள
 நாமும் வருகிறோம் நடவழகன தூதரென்றா
 சீமைசீமை ராசருக்குச் செபிவந்தார தூதாவா
 காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தார தூதாவா
 அல்லியின் முன்னேவந்து அடிபணிந்து தெண்டனிடார்
 சீமைசீமை ராஜருக்குச் செபிவந்தோம் ஆயசசியென்றா
 மண்டலத்து ராஜாக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வருகிறார்கள்
 திகெட்டடை யாண்டதொரு துரைகளெல்லாம வருகிறார்கள்
 சநதன வடிவழகா தருமாவ ரேதுசொன்னா
 ஆரடா தூதுவனே அகங்கார மல்லாகளே
 மாயன பெருமானே வரவழைத்து வாருமென்றா
 ஓட்டம் நடையுமாக வோடிவந்தார தூதுவர்கள்
 மாயன பெருமாடகு வந்துதெண்டன பண்ணினார்கள்
 சநதன வடிவழகா தருமருமை யழைக்கச்சொன்னா
 கூட்டி வரச்சொன்னா கோபால் சுவாமியென்றா
 அப்போது பெருமானும் அனபுடனே தானெழுந்தார
 தாரகனை எச்சரித்தார சாமிதம் வேண்டுமென்றா
 கொணடுவந்தான தாரகனுங் கொப்பனவே சிதாரதம்
 ஏறினா தோமேலே எம்பெருமா ளாண்டவரும்
 காடு செடிதாண்டி கடுகிவந்தார தருமாபுரம்

கோபுர வாசலணடை கோபாலா தேரிநங்கி
 மாயன் பெருமாளும மாளிகையில் வநதுவிட்டா
 தரணி யளநதமாயன தருமருக்குத தெண்டனிடடா
 சிங்கா தனம்போட்டு ஸ்ரீராமா வீற்றிரென்றா
 இட்டசிங் காதனததில் எம்பெருமாள் வீற்றிருந்தா
 எனனை யழைத்ததற்கு வது கருமமென்றா
 தருமா புரமாளும தருமாவ ரேதுசொலவா
 மதுராபுரி யாளுகின்ற வாழ்வரசி பலவியவன
 காணுதே மங்கிலியம் சுட்டியே போனாராம்
 திகெகெடை யாண்டதொரு தேசதேச ராஜருக்கும்
 சுருளோலை யெழுதியவள் தூதாவசம் அனுப்பிவைத்தான்
 நம்பிக்கை செய்துபோக நமக்கோலை வந்ததையா
 அரட்சனனும நீருமாய ஆரணியம் போனீரே
 காசிபாததிரை போனபோது களவுசெய்து வந்ததுண்டோ
 தறிதலைப் படடிகன தாமுவுசெய்து வந்ததுண்டோ
 குற்றங்க ஞ்ண்டானால் கோபாலா சொல்லுமென்றா
 அருச்சுனன தன்னாலே அழும்புண்டோ சொல்லுமென்றா
 (நான்) ஒக்க நடந்தேனே ஒன்று மறியேனே
 கூட நடந்தேனே கொலைகளவு ஒன்றறியேன
 அழும்புக ஞ்ண்டானால் *அறமைநதா சொல்லுவேனகாண
 எனதனக்கு மேலையொன்று எழுதிவாவிட்டாள் காண
 நானுமிதோ போகிறேனே நனமதுரைப் பட்டணத்தே
 வீட்டுக கொருவருந்தான் வேலவேந்தே போகவேண்டும்
 ஐவருக்குள் னேஒருவா யாரேனும வாருமென்றா
 யாரை யழைத்துப்போறீர் அரிராமா சொல்லுமென்றா
 வெற்றி மதயாண வீமனைக் கொண்டுபோறேன
 நம்பிக்கை தநதுவிட்டு நாமவருவோம் ராஜமனனு
 போய்வாரு மென்றுசொல்லிப் புண்ணியனா செலவுத்தந்தா

* அறமைநதன = அறம் + மைநதன = தரும குமாரன் = தருமராஜன்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் வீமராசனும் மதுரைக்குப் போகுதல்

வெற்றி மதயானை வீம நெழுந்திருநது
 சந்தரகாந்தித் தட்டி நடடித் தாமரைபஞ்ச சங்குவிட்டு
 அம்புவிவலுங் கைபிடித்து அம்பறாத தூணிகட்டி
 தேரின்மே லேறினானே திகருசெயக கொண்டவீமன்
 மாயன பெருமானும் மச்சுரத் மீதேறி
 இருவரு மாகவேதாம் இரதமேறி வருகிறாரே
 தருமா புரங்கடநது வீமா புரந்தாண்டி
 காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானதாண்டி
 ஆறு சீரைதாண்டி அதிகவனந தானதாண்டி
 வனமா வனநதாண்டி வந்துவிட்டார தெனமதுரை
 மண்டலத்து ராஜரெல்லாம் வந்தார மணிபுரத்தில
 முடியோடே முடிநெருங்க முடிமன்னா வந்துவிட்டார
 வயிரம் இழைத்திருக்கும் மகுடமுடி நெருங்குதங்கே
 எல்லையுள்ள ராஜரெல்லாம் யாவாகளும் வந்தமார்தார
 ஆறு யிரவருடன் அல்லியருந தாமநிரதார
 மகுடத் துரைச்சியவள மயிலீனியா னே னுசொல்வாள
 மாணிக்கச் சொக்கலிங்கம் மகாதேவா கோவிலண்டை
 கோபுர வாசலண்டை கொப்பரையை வையுமென்றாள்
 ஆயிரக்கல நெய்வாரத்து அக்கினியை மூட்டுமென்றாள்
 பாதாளக் குழிபறித்துப் பாங்கான பள்ளமவெட்டி
 இருப்புநல்ல கொப்பரையை யெடுத்தவந்தது வைத்தார்கள்
 ஆயிரக்கல நெய்வாரத்து அக்கினியை மூட்டினார்கள்
 நெய்யைக் கொதிககவைத்து நேரிழைக்குச் செய்திசொன்னா
 பதின்கல நெல்லெடுத்தப பாங்கியரே வையுமென்றாள்
 அம்பாரம் போடுமென்றாள் ஆண்டவனா சநிதிமுன்
 சம்பாவும கார்நெல்லும் அம்பாரம் போட்டார்கள்
 மகுடத் துரைச்சியாக்கு மணியா சனம்போட்டார
 ஆறு யிரவாகளும் அல்லியருந தாமெழுந்தார
 ஆலயந தன்னருகே வந்தாரே யாவர்களும்

கோபுர வாசலண்டை கொப்பெனவே வந்தார்கள்
 மகுடத் துரைச்சியவள் வந்தமாந்தா ளாசனத்திலு
 வந்தவந்த ராஜாக்கள் மறுபக்கம் வீற்றிருந்தா
 அலவிப் பெருமானும் ஆரணகரு மேதுசொல்வாள
 கேளுங்கள் ராஜாக்களே கோத்திபெற்ற மன்னாக்களே
 ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம் ஐயா கிருபையினால்
 அங்கயற்கண் ணமமைஅவள் அம்பாள செயலாலே
 அலவியிலே யினமேலே ஆரணகரு பெண்பிறந்தேன்
 வயிறற்ற பிறந்ததிலலை வன்கொடுமை செய்ததிலலை
 குடலிற பிறந்ததிலலை குலகொடுமை செய்கதிலலை
 ஒடுகிற நீர்தனில் உள்ளேமணற் சேறுமுண்டு
 அடிககிற காற்றதனில் அலைகாற்றில் துருப்புமுண்டு
 காலகால கண்டருக்குக் கண்டத்திற கறுப்புமுண்டு
 சந்திரற்கு மச்சமுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
¹ குண்டுமணிக் காணலும் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
 மயிரே கறுப்பொழிய மறைக்க கறுப்புமில்லை
 புருவங் கறுப்பொழிய பின்னைக் கறுப்புமில்லை
 மாசிலாப் பெண்பிறந்தேன் மீனாதி கிருபையினால்
 ஏழு பிராயத்திலே எதிர்த்துவந்த கீனமுகனை
 வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கடிகொண்டேன்
 பன்னிரண்டு பிராயமடும் பாருலகை யாண்டிருந்தேன்
 அடியென நழைத்தவர்கள் அவனிகளில் யாருமில்லை
 வாடியென நழைத்தவர்கள் வைபகத்தில் யாருமில்லை
 வம்புதும்புஞ் சொன்னவர்கள் மண்டலத்தி லாருமில்லை
 ஆரோ தெரியாது அதியாயம் பண்ணினார்கள்
 காணாமல் மங்கிலியங் கடடினா னென்கழுத்தில
 இன்னா னினியானென்று எனக்குத் தெரியாது
 ஆகையி னாலேதான் அழைப்பித்தே னுங்களைநான்
 நானறியே னென்றுசொல்லி நம்பிக்கை கந்திடுங்கள்
 கொதிக்கிற நெய்தனிலே கொப்பெனவே கைநீராய்தது

¹ குண்டுமணி = குன்றிமணி.

அம்பார நெலலதனில் அள்ளி நிமிட்டிடுங்கள்
 அல்லாதே போனாகால அவனை விடுவதில்லை
 கைகளது கொப்புளிக்கக் கண்டேனே யாமானால்
 வெட்டித் தலைபின்பேன வீரசொக்கஞ் சோத்திடுவேன
 நாகிலோகம் போனாலும் நானவனை விடுவதில்லை
 ஆகாயம் போனாலும் அம்பாற் பிடித்திடுவேன
 வானத்திற் பறந்தாலும் வலைகட்டி நானபிடிப்பேன்
 பாதாளம் போனாலும் பாணத்தாற் கொன்றிடுவேன்
 விட்டுவிடு வேனென்று சற்றுமன மெண்ணவேண்டாம்
 சத்தியத்தைச் செயதுநீங்கள் தயவுடனே போய்விடுங்கள்
 என்ற-அவ்வாரத்தை தானகேட்டு அங்கிருந்த ராசசெல்லாம்
 சுற்றியிருந்த ராசாக்கள் துரையார் துரைகளெல்லாம்
 எழுந்தாராக ள்சசபையில் ஏதுசொல்லவா மன்னவர்கள்
 அன்னநடை மாதரசே ஆரணங்கு நாயகமே
 பாருலகை யாளபவளே பாண்டியன் தன்மகனே
 செங்கோல முடிசூட்டித் துரைத்தனம் செய்பவளே
 உன்-ஊரறியோம் பேரறியோம் ஒருசெய்தி நாமறியோம்
 மங்கிலியந் தொடடத்தைத் தரித்தவகை நாமறியோம்
 அறிந்தோமே யாமாகில அழுமபுவுரு மெங்களுககு
 என்றே-அக்கினிககு எதிராக அணைவோரும் வந்துநின்றா
 மகுடமுடி ராஜாக்கள் வந்தவர்கள் தாமெழுந்தது
 அக்கினிக்கு முன்னாலே அந்நெய்க் கிடாரமுன்னே
 இருகையைக் கூப்பியவா ஏதுசொல்லவா ராசாக்களும்
 ஐயன் பிடாரிகளே ஆகாய தூசுக்கைகளே
 அந்தர தேவதையே சந்திர சூரியரே
 இந்திரா பிரமாவே கந்தாவா இருடிகளே
 ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம் அங்கயற்கண் ணையகியே
 மாணிக்கச சொக்கலிங்கம் மகாதேவா ஆண்டவரே
 ஏது மறியோமே எப்பாவ மொன்றறியோம்
 ஏது மறியோமென்று இருகையைத் தானெடுத்தது
 காங்கிற் நெய்தனிலே கையைத் துவைத்தாராகள்

அம்பார நெல்லதனில் அள்ளி நிமிட்டினாகள
 ஒவ்வொரு ராஜாவாய்ச சேரதனை தந்தாராகள
 அம்பார நெல்லையெல்லாம் அடங்கலும் நிமிட்டிவிட்டார
 மாயன பெருமானும் வந்ததுசத்தியம் பண்ணினாரே
 வெற்றி மதயானை வீமராசன தானெழுந்தான
 நெய்க்கிடாரம் தன்னருகே நேராய வருகையிலே
 அக்கினியாய் வீசுகுது அருகிலவா வொண்ணாமல்
 செந்தணலாய்ப் பற்றுதங்கே சேரவா வொண்ணாமல்
 வெந்து கருகிறதே வீமராசன தேகமெல்லாம்
 முன்னிட்ட காலையவன பின்னிட்டி வாங்கிக்கொண்டு
 மாயன பெருமானே மைத்துனரே களஎழுகா
 என்னபாவம் யானறியேன ஏதுவினை பென்றறியேன
 சேரவா வொண்ணாமல் செந்தணலாய் வீசுகுகாண
 அருகிலவா வொண்ணாமல் அக்கினியாய் வீசுகுகாண
 என்ன புதுமையிது எம்பெருமா நென்றுகேட்டான
 ஆயன பெருமானும் யாரை நினைக்கவற்றா
 அக்கினி பகவானே ஆயனா தாமதொழுதார
 ஒருநன்றி செய்தவரை உள்ளத்தில் வைக்கவேண்டும்
 அக்கினி பகவானே அருச்சுன்னு முன்தனக்கு
 எத்தனை சகாயஞ்செய்தான எல்லா மற்றதாயோ
 மாளுகின்ற வுன்னையவன் வாளவீஜயன் காததானே
 அந்தச் சகாயமது அருச்சுன்னேல வைக்கவேண்டும்
 பெண்டுடைய ராசனவன் பெண்ணரசை மாலையிட்டான
 உன்தனக்குக் கோபமென்ன உறுத்துவானென செந்தணலை
 கோபத்தை வையாதே குளிரந்ததண்ணீர் போலிருப்பாய்
 என்று தொழுதாரே எம்பெருமான அக்கினியை
 ஆயாது சொற்கேட்டு அக்கினிதேவ ரப்போது
 குளிரந்த சலம்போலக் கொப்பனவே நினறுவிட்டார
 பின்ன ராயவா வீமன முகம்பார்த்து
 வாராய் மதவீமா வாரத்தைப்பொன்று நீகேளாய்
 மாதினுக்கு மங்கிலியம் மதவீமா தரித்ததுண்டோ
 செய்ததே யுண்டானால் சேரவா வொண்ணாது

கலக்ககக ஞ்ணடாஞ்ஞல் கட்டழுகா தூரநிலலு
மனதிற கபடுகஞ்ஞம் வஞ்சனைக் ளீலையெனஞ்ஞல்
ராஜாக்கள போலேரீ நமடுக்கை செய்யுமெனஞ்ஞா

வீமராசன் தெய்வைக் குடிததுவிட்டு கொப்பரையை
உருட்டிவிட்டது.

மறுபடியும் வீமராஜ மன்னவன் தானுமவந்து
கொதிக்கிற நெய்யருகே கொப்பெனவே நின்றுகொண்டு
மணக்கிற நெய்யத்தை மதவீமன பார்த்துவிட்டான்
தூக்கினான் கொப்பரையைத் தூரிதமாய் நெய்யையெல்லாம்
குடித்தான் நைக்கணத்தில் கொப்பரையை புருட்டிவிட்டு
வெற்றி மதயானை வீமனவன் வந்துவிட்டான்
மாயனுடனாக வழிபிடித்துத் தானடந்தான்
மதுரைத் தெருக்கடந்து வனமா வனங்கடந்து
காடு செடிதாண்டி கரியமலை தானதாண்டி
ஆறு சீனதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
தருமாபுரி பட்டணத்தில் தாராவேந்தா வந்துவிட்டான்
அல்லிப் பெருமாளும ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
இதத்தை போகளிலே யெவனைத் திருட்டுன்னபோம்
அநந்தங்கோடி ராஜரிலே யாரைத் திருட்டுன்னபோம்
சத்தியஞ் செய்தானே தரணியுள்ள ராஜாக்கள்
நெய்யிலே கைதோயத்து நெல்லை நிமிட்டினார்கள்
சோதனை காட்டிவிட்டுத் துரைகளெல்லாம் போகலையோ
அனைவோரைப் போலாக அவனுக்கை தோயக்கவேணும்
கொதிக்கிற நெய்யத்தைக் குடிக்க விதிமுறையோ
திருட்டுக்குத் தெய்வமுண்டோ சூதருக்கு நேசமுண்டோ
வானஞ் சுழல்வதற்கு மருந்துண்டோ அவனிடத்தில்
பூமி சுழல்வதற்குப் பொடியுண்டோ அவனிடத்தில்
வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைத்தானே
வெப்புதர்ப்பு பேசியவன் வாயப்பழுதுஞ் சொல்லலையோ
ஆற்றிலே தானபுரட்டி அவனையும் கொல்லுமென்றேன

அவனுடைய மந்திரமும் ஆற்றைக தடுக்கலையோ
 தூக்கிலே போட்டவனை தோழியரே கொல்லுமென்றேன
 தாதியரைக கொன்றுவிட்டான தந்திர வித்தைபிஞ்சு
 காளியம்மை கோவிலிலே காவு கொடுங்களுென்றேன
 வடவாசல செலவியரை வாயத்தடை கடடி விட்டான
 பண்டாரம் போலேவந்த 'படகபடி'த்தான வாசலிலே
 வம்புகளும் தும்புகளும் வாயப்பழுது சொன்னானே
 ஆரவத்தை விட்டுநான் ஆண்டி யைக கொல் லுமென்றேன
 பாம்புத்தடை கடடினானே பாதக னுனவனும
 யானையை மகமேற்றி ஆண்டி யைக கொல்லு மென்றேன
 யானைதடை கடடினானே அருடபாவி யானவனும
 வேதியனைப் போலவந்த வேளவி வளாததினானே
 மறையவனைப் போலவந்த மங்கலியந் தரித்தானே
 நெய்யைக குடிக்கவதை நினைவறிய மாட்டானே
 மலையாள வித்தைகளும் மந்திரமுங் கற்றபாவி
 எந்தவூர் ராஜாவோ எனக்கறியச் சொல்லுமென்றான்
 தருமா புரமாளுந் தருமாதம்பி யென்றுசொன்னான்
 நெய்யைக குடித்தவன்தான் நீதியுள்ள வீரராஜன்
 வெற்றி மதமுடைய வீமசேன னென்றுசொன்னான்

அல்லியரசாணி பஞ்சபாண்டவரோடு

சண்டைக்கு வருகிறது.

அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அல்லிப் பெருமானும்
 எட்டிப் பழம்போலே இருகண்ணுந் தானசிவந்து
 உருக்கிய செம்பொன்னும் உதிரமுட்போல கணசிவந்து
 தருமா புரமெல்லாந் தவிடுபொடி யாயிடித்து
 தங்கமத்திர கோபுரத்தைத் தரையோடே சாய்த்திடுவேன
 ஆமணக்கும் பருத்தியுமாய் அடர் விதைத்திடுவேன
 ஆண்பெண் சிறையாக அடங்கலும் யானபிடிப்பேன
 தண்டு பயணமென்று தனிப்பேரி போடுமென்றான்
 வெட்டியானைத் தானழைத்து வீரமுர் சறையுமென்றான்

ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அடங்கலும் பயணமென்றாள்
 இன்றுவெளிக் கூடாரம் இயலுடனே போடுமென்றாள்
 சண்டாவை நாடுமென்றாள் தழுக்கையடியுமென்றாள்
 அப்போது சாமபவனும் யானையின மீதேறி
 அடித்தான பறையோசை அம்மதுரை தானதிர
 மதுரைப் படைகளெல்லாம் வாருங்க ளென்று சொல்லி
 ஆயுதங்கள் சட்டி ககொண்டு அனையோரும் வாருமென்று
 அடித்த பறையோசை அம்மதுரை நகரகேடக
 மதுரைப் படைகளுடன் பகாசனங்க ளுள்ளவரும்
 எண்ணுனகு ஆயுதத்தை யெடுத்ததையிற கடடிககொண்டார
 அதிரநுஞ் சமரதரும் அததரத ரானவரும்
 கலிககா தெலுங்கார்களும் கன்னடிய ரானவரும்
 ஈழத்து வங்கணரும் இளநாட்டுச் சோனகரும்
 ஆரியரும் விரியரும் ஆனமலை துளுவாகளும்
 உடையவருஞ் சூதகரும் ஓட்டியரும் பப்பரரும்
 குறவா மறவர்களும் குச்சிலிய ரானவரும்
 வன்னியா துலுக்கார்களும் மராட்டிய ரானவரும்
 வேடாகளும் விலலியரும் வேணசன முள்ளவரும்
 பட்டயஞ் சூரிகளும் பாரியவில சமுதாமி
 நிமிசா பெரியலகு நேரிசமாப் பெரியகத்தி
 குவிசமுஞ் சூவிசமுங் குணம்துப் பாகக்களும்
 மணவெட்டி கோடாலி வல்லயம் இருபுலககை
 வாளுகளும் வேலுகளும் வளைதடியுஞ் சக்கரமும்
 கண்டகோ டாலிகளும் கவுண்டிககல உருண்டைகளும்
 சிங்காணி பூச்சுவிலலும் சேனைவித ஆயுதமும்
 ரம்பமும் பாசங்களும் நாலெட்டு ஆயுதமும்
 எண்ணுனகு ஆயுதத்தை யெடுத்ததையிற கடடினார்கள்
 ஆயுதங்கள் கடடிககொண்டு அநேகசனம் பயணமாறா
 சட்டைதமான வச்சுரபாய் தரித்தாராக ளெல்லவரும்

* சாம்பு = பறை, சாம்பு + அன = சாமபவன = பறையடிப்போன =
 பறையன

சண்டைக்கு முஸ்தீபாய்ச சமாததரெலலாம வருகிறார்கள்
 வந்து நிறைந்தார்கள் வளம்பெரிய சேனையெல்லாம
 யானைகளோ ஆறுலட்சம் அசுவங்க ளேழுலட்சம்
 ஓட்டகங்கள் பத்துலட்சம் ஒன்றாகக் கூட்டினார்கள்
 காரமேகம் போலாகக் கறுத்தானைக் கூட்டங்களும்
 வானத்து மேகம்போல மதயானைக் கூட்டங்களும்
 செவ்வானம் போலாகச் சிவந்த புரளிகளும்
 வந்து நிறைந்தனவே வளம்பெரிய அல்லியணை
 பொன்னினமலை நாடாளும புகழ்பெரிய அண்ணலகளை
 அண்ணலைத் தானழைத்து அம்மதுரை யாளுமென்றாள்
 வென்று செய்மடைத்து விருதுகூட்டி வருமளவும்
 செயித்து வருமளவுத் தெனமதுரை யாளுமென்றாள்
 முத்துப் படுகுறையும் மூப்பிமாரா பட்டிடையும்
 யானைப் படுகுறையும் யாவும் பதனமென்றாள்
 பவளம் படுகுறையும் பட்டணமும் பத்திரங்காண
 கப்பற் படுகுறையும் கடற்சோங்கும் பத்திரங்காண
 செயித்து வருமளவுஞ் சோமதுரை யாளுமென்றாள்
 பயணம் பயணமென்றாள் பயண்பேரி யடியுமென்றாள்
 அம்பெடுத்தது விலலெடுத்தது அம்பறத்த நூணிகட்டி
 எல்லாரும் பயணமென்று ஏறினாள் தோமேலே
 வானத்து மீனபோலே மணிரதங்கள் வருகிறவே
 ஆறு யிரந்தேரும் அணிஅணியாய்ப் போகிறவே
 சொக்கலிங்கந் துணையென்று தேரை நடத்தினாளே
 அச்சு கிறுகிறென்னும் யானைநெடுந் தேரரசையும்
 வண்டில கிற்சசியிடும மதயானை கோஷமிடும
 குதிரை கணைத்துவர கோடிமன்னா சத்தமிட
 வெயிலுக் கெடுத்ததார்கள வெள்ளைநல்ல கூடாரம்
 கானலுக் கெடுத்தார்கள கறுப்புநல்ல கூடாரம்
 பனிகளுக் கெடுத்தார்கள பட்டுநல்ல கூடாரம்

* சமுதாடு = ஒருவிதக்கத்தி, நேரிசம் = ஏறிகின்ற ஆயுதம்; வசகிரா
 யுதம்; சூலிசம் = சூலம், ஓராயுதம்

கறுப்பு¹ நிசான் சிவப்புநிசான் கலந்து பறக்கிறதே
 அலவிக கொடிவிருது அசைகிறது தோமேலே
 மஞ்சட கொடிபறக்க மகாதோ ரணமசைய
 வருகிறதே மூலபலம் மண்ணிலிடங் கொள்ளாதே
 ஆற்றுமணல் போலே அடுக்கிடடுசு சேனைவரும்
 மீனஞ்சின குழுவைப்போல வேண செனங்களவரும்
 காட்டுக் களாபபூவும் காளானும் முளைத்ததுபோல
 சுற்றிக் குடைபிடித்தாரா சூரியனும் தோற்றோட
 பக்கங் குடைபிடித்தாரா பகவானைக் காணாமல்
 செந்தூ ளெழுமபினதே சூரியனைக் கப்பினதே
 கருந்தூ ளெழுமபினதே கதிரோனைக் கப்பினதே
 அடிபடுதே பேரிகைதான் அந்தரநுந் தான்திர
 யானேமேல் பேரிகையாம் குதிரையினமேல்² டங்காவாம்
 ஒட்டகமேல்³ நகபதது ஓசை யெழுமபினதே
 வெண்கலப் பேரிகைகள் விருது முழங்கிறதே
 பாஞ்சசனயம் தேவதந்தம் பலவிருதுந் தானமுழங்க
 சச்சரிகை வீணைகளும் தாக்கி முரசுறைய
 ஒற்றைவால் சங்கதுதான் ஊதிற்றே யுலகதிர
 வருகிறதே மூலபலம் மண்ணுமவிண்ணுந் தான்திர
 மதுரா புரியையிடடு வன்காட்டிற் போகலுற்றாரா
 காடு செடி காண்டி கரியமலை தான்கடந்து
 ஆறு சுனைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
 வேங்கை யடாந்தவனம் வெண்களாப் பூத்தவனம்
 கோங்கு பெருத்தவனம் கொன்றைகளாப் பூத்தவனம்
 அண்டாகண்டரியாத தண்ட வனங்கடந்து
 அல்லியம்மாள் தருமாபுரி அடுத்தாள தளத்துடனே
 பட்டணத்தைச் சுற்றியெங்கும் பாளையங்கள் சூழ்ந்தனவே
 பஞ்சவாணக் கூடாரம் பலதிறையும் போட்டார்கள்

¹ நிசான் (இந்துஸ்தானி) = கொடி

² டங்கா = ஒருகடபறை ³ நகபத = (இந்துஸ்தானி) வாததியம்

1 முததிரிக்கை போட்டாளே முடிமன்ன ராசாததி
 2 சண்டாவை நடடாக்கள தமுக்கடிதகார பானையதில
 சண்டையின பேரிகையைத் தானடித்தார பானையதில
 அடிபடுதே ரணபேரி அடிவானத் திடிபோலே
 கோடைகாலத் திடிபோலே குமுறுதே ரணபேரிகை
 செவ்வானத் திடிபோலே சேர முழங்கிறதே
 சத்தத் தொனிகளெல்லாம் தருமராசா கேட்டுவிட்டார
 காணாமல் மங்கிலியம் கட்டின ரவளகமுத்தில
 பொய்ச்சத் தியம்பண்ணிப் புகழ்விமன வந்துவிட்டான்
 ஆகையினா சண்டைசெய்ய அநேகதளங் கூட்டிவந்தான்
 சண்டைப்பண்ணி கெலிக்கச்சொல்லும் சாமாதய ராஜாவை
 வந்தாலே யாச்சுது வராம லிருந்தாக்கால
 நாளை-கோட்டை தீனையிடித்து கொத்தளமுந் தானிடிப்போம்
 தங்கமதிற கோபுரத்தைத் தரையோடே சாயத்திடுவோம்
 ஆமணக்கும் பருத்திகளும் ஆடா விதைத்திடுவோம்
 ஆண்பெண் சிறையாக் கூடங்கலும் பிடித்திடுவோம்
 கடுகி வரச்சொல்லும் கட்டழக ராஜாக்களை
 என்ற-அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அலங்காரத் தாதுவனும்
 சந்தன வடிவழகா தருமரண்டை வந்துவிட்டான்
 வணங்கி நமஸ்கரித்து மந்திரியு மேதுசொல்வான்
 மதுரா புரியாளும் வாழ்வாசி யலலிக்கு
 காணாமல் மங்கிலியம் கட்டின ரவளகமுத்தில
 பொய்ச்சத் தியம்பண்ணிப் புகழ்விமா வந்தாராம்
 ஆகையி னால்தான் அலலிதளம் கூட்டிவந்தான்
 சண்டைக்கு வந்தாலே அல்லாது தாராவேந்தே
 கோட்டையை யிடித்துவிடிக 3 கொமமையழிப் பேனென்றான்
 சண்டைக்கு வரச்சொன்னான் தருமலிங்க ராஜாவே
 என்று சரணமிட்டான் இயலான மந்திரியும்
 தக்க புகழுடைய தருமரவா தாங்கேட்டு
 மாயன்பெருமாளின் மதிமுகத்தைத் தாமபார்த்து

1 முததிரிக்கை - முற்றுகை

2 சண்டா - கொடி

3 கொமமை - கொத்தளம்

தைய விளங்கொடிக்குச் சத்தியஞ் செய்வென்று
தெனமதுரை போன்றே சேதியெனன சொல்லுமென்றார்
அங்கே நடந்ததொரு அகிசயத்தைச் சொல்லுமென்றார்
¹ மறலிமைந்தா தருமருக்கு மாயவன ரேதுசொல்வாரா
மண்டலத்து ராஜாக்கள் வந்துசத்தியம் பண்ணினார்கள்
வெற்றி மதயானை வீரராஜனே துசெய்தான்
கொதிகிற நெய்தனிலே கொப்பெனவே கைதுவைத்து
சத்தியத்தைச் செய்யாமல் தாமங்கள் வாழ்மாபன
கொதிகிற நெய்யிருந்த கொப்பரையைத் தானெடுத்து
நெய்யைக் குடித்துவிட்டு நிமிஷ முருட்டி விட்டான்
மதப்பட்ட வீமனசெய்த வனமையினு விப்போது
சண்டைக்கு வந்தாளே சாமராததிய முள்ளகன்னி
சண்டைக்கு வந்தவளைச் சற்றுமவிட லாகாது
சண்டை களைச்செய்து சமாததறிய வேணுமென்றார்
வந்தசண்டை விடலாமோ வளம்பெரிய தருமரேகார
பின்னாக கிடைந்தாலே பெண்ணரசி விரிவாளோ
வென்று செய்ககவேண்டும் வீரபட்டஞ் சூட்டவேண்டும்
என்ற-இவ்வாரத்தை கேட்டவுடன் எமனமைந்த ரேதுசொல்வாரா
யாரை யனுப்பிவைப்போம் அமாசெய்து வருவதற்கு
எவரை யனுப்பிவைப்போம் எம்பெருமாள் சொல்லுமென்றார்
நகுல சகாதேவ ராஜாக்கள் தங்கனையும்
வெற்றி மதயானை வீரனையு மனுப்புமென்றார்
கூட வெகுசனத்தைக் கூட்டி யனுப்புமென்றார்
நானுகூடப் போகிறேன்காண ராஜாவே அஞ்சாதீர்
வென்று செயமாகி வெளிப்பட்டு வருவேனென்றார்
மனதுக் கிசைநகபடி மாயனே செய்யுமென்றார்

பாண்டவர் அல்லியரசாணியோடு சண்டை
செய்ய வருதல்.

தருமாது சேனைகளே சகலசெனம் வாருமென்றார்
இன்று வெளிக்கூடாரம் இயலுடனே போடுமென்றார்

¹ மறலிமைந்தா - எமனுடையகுமாரர்

அலனி பஞ்சபாண்டவரோடு யுத்தஞ்செய்தல்

சண்டைபேரி யடியுமென்றா சண்டாவை நாட்டுமென்றா
பாணியக ஞுள்ளவெல்லாம் பயண்பேரி யடியுமென்றா
ஆரடா தோப்பாகா அலங்கரிநந தேரையென்றா
தோப்பாகன தானுமவநது தேரை யலங்கரித்தான
ஆறுவண்டி நூறுசட்டம் அழகான குத்துக்கால்கள்
குத்துக்கால சொப்பனாட்டு கொடுங்கைத் திரைவளைத்து
குமப கலசமது கொடுங்கை யலங்கரித்து
தேரை யலங்கரித்துத் தோப்பாகன கொணடுவந்தான
அலங்கராச சேலையினால் அலங்காரம் பண்ணினார்
நாலுபக்கஞ் சாலாகளும் நவாதன தோரணமும்
கண்ணாடிச் சலங்கடிக் கவரிமான சுங்குவிட்டு
¹ ஐந்துகொத்து ஆராய்ச்சி அநந்தமணி கட்டினார்
நவகண்ட வீரமணி நான்குபக்கங் கட்டினார்
மாவிலைத் தோரணமும் வாழைமரங் கட்டினார்கள்
நான்கு புரவிகளை நன்றாக குளிப்பாட்டி
நான்குகூல வண்டயமாம் நடுக்கமுத்திற கொலுசுகளாக
முன்னாலே சுட்டிகளும் பின்னாலே குச்சுகளும்
மாணிக்கக் கடிவாளம் வாயிற கொடுத்தானே
நான்கு குதிரைகளை நன்றி யலங்கரித்தான
தேரிலே கட்டினானே தோரண புரவிதனை
சாயந்திருந்து சண்டைசெய்யச் சாரும்னை போட்டானே
குனிந்திருந்து சண்டைசெய்யக் கூடவே மேடையிட்டான
ஒஞ்சரித்துச் சண்டைசெய்ய ஒருகுதலை யணைகளிட்டான
சந்தனப் பொட்டுமிட்டு சாமபிராணித் தூபமிட்டான
தேரை யலங்கரித்துத் தோப்பாக னோட்டிவந்தான
அலங்கரித்தே னென்றுசொல்லி அடிபணிந்து தெண்டனிட்டான
வெற்றி மதயானை வீரராசன தானெழுந்தான
நகுல சகாதேவ ராச ரெழுந்திருந்தார்
ஆயா பெருமானும் அரிராமா தாமெழுந்தார்

¹ ஐந்துகொத்து ஆராய்ச்சி - வளைந்தகரம் பொனறில் ஐந்துமணிகள் கொத்தாயிருப்பன.

வாகுவல யநதோளில் மருட மணிமுடியில்
 வாளுகளும கத்திகளும வலதுகையில் தானணிந்தாரா
 அம்புவிவிலுந் தாமெடுத்தாரா அம்பறத்த தூணிவைத்தாரா
 சட்டைதமான வசாகபாய தாமணிந்தா ரரசாகளும
 சிறுஉருண்டை சுண்டுவிவிலும சிவகாணிப பூசசுவிலும
 கண்டகோ டாஸிகளும கவணகலும சங்கரமும
 வசசிர கதையணிந்தான மதவீம ராசனவன
 தண்டா யுத்தமெடுத்தான சத்திவேல தாமெடுத்தான
 சண்டைக்கு முஸதீபாயச சமாததன வெளியானுன
 அருச்சுன னதுவறிந்து ஆயரணடை யோடி வந்தான
 மாயன் பெருமானே மலரடியில் யானசாணம
 அலவி யவளோடே அமருக்குப் போகிறோ
 அவளமேலே யம்புபட்டால் ஆவி யுருகிவிடும
 சிவ னழிந்திடுவேன செல்வழிந் து போ வேனென்றான
 மாண்டு மடிந்திடுவேன மாதருக்குப் பாணமபட்டால்
 எந்தவித மானாலும இடடுவா வேண்டுமையா
 பொறகொடி மாதரசைப் பிடித்துவந்து சேருமையா
 நல்லது அருச்சுனனே நமக்குத் தெரியவரும்
 எந்தவித மானாலும இடடுவந்து சோகக்கிறேன்போ
 உன்-மனதுக கிசைந்தபடி மன்னவனை செய்கிறேன்போ
 என்றது சொன்னோர் எம்பெருமான ஆண்டவரும்
 அப்போது அருச்சுன்னும ஆணமுகன தானெழுந்து
 வெற்றி மதயானை வீமனணடை யோடிவந்தான
 மதகரியான வீமனுக்கு வணங்கி நமஸ்கரித்தான
 அண்ணு மதவீமா அடியே நெருவாரத்தை
 அலவி யவளமேலே அமருக்குப் போற்றோ
 அண்ணு அவளமேலே அம்பு தொடுக்காதீர்
 விலவித்தை செய்யவேண்டாம மெலவியந்த அலவியரைத்
 தந்திர் மாயப்பிடித்து தமையனே கொண்டுவாரும
 என்று தொழுதானே எழிலவிசய நருச்சுன்னும
 அப்போது வீமராசன ஆணமுகன வதுசொலவான

நல்லது தம்பியரே நமக்குத் தெரியவரும்
 எனறுசொல்லி மதவீமன ஏறினானே தோமேலே
 ஏறவே தோமேலே எடுத்தாரா நெடுங்குடையை
 முத்துக் குடைகளெங்கும் முழுவயிர நற்குடையும்
 பட்டுக் குடைகளெங்கும் பலதிறையுந் தானடியிற் தாரா
 கிருஷ்ணரது தோமேலே கெருடக் கொடி பறக்க
 வீமரது தோமேலே வீரநிகக்க கொடி பறக்க
 நகுலரது தோமேலே நாமக் கொடி பறக்க
 சகாதேவன தோமேலே சாஸ்திரக் கொடி பறக்க
 அச்சு கிறுகிறென னும யானைநெடுந் தோசையும்
 வண்டில் கிறிசுசியிடும மதயானை கோஷ்டமிடும
 குதிரை கணைத்துவாக் கோடிமன்னா சத்தமிட
 யானைசேனை பரிவாரம் அடங்கலும் வருகிறதே
 செருதூ ளெழுமபுவது சூரியனைக் கப்பறது
 கருந்தூ ளெழுமபுவது கதிரோனைக் கப்பறது
 மண்தூ ளெழுமபுவது மண்டலத்தைக் கப்பறது
 அடிபடுதே ராயபேரி அந்நகர தானதிர
 வெண்கலப் பேரிகைதான விருது முழங்கிறது
 சண்டைசண்டை யெனறதிரந்து சண்டைபேரி யடிபடுதே
 வெற்றிவெற்றி யெனறுசொல்லி வெற்றிற்கா ரடிபடுதே
 ரணங்கள் ரணங்களென்று ரணபேரியடிபடுதே
 கோடைகாலத் திடி போலே குமுறுதே ரணபேரி
 அடிவானத் திடி போலே அடிபடுதே ரணபேரி
 அண்டங் கிடுகிடுனன அடிபடுதே ரணபேரி
 மண்தூளுஞ் செருதூளும் மண்டலத்தைக் கப்பினவே
 வருகிற சனங்களெல்லாம் மட்டு மிதங்களிலை
 பட்டணத்தைத் தான்கடந்து பாளையம் வருகிறதே
 யூகம் பிரித்தாராக யுத்தங்கள் செய்யவென்று
 வந்து முனைநொடுத்தாரா வளமபெரிய சேனையெல்லாம்
 இருதரத்துப் பாளையங்கள் எட்டி நெருங்கினவே
 1 உத்தி பிரித்தாராக யுத்தமும் பண்ணுகிறார்

விலவளைத்து நாரிபூட்டி வேண்பாணந தொடுததார்கள
 சரமேற சரம்பொழிந்தா சாமாததிய முள்ளவாகள
 அதிரதரும் சமாதரும் சமாதரும் அதிரதரும்
 கலிங்கா தெலுங்காகளும் தெலுங்கா கலிங்காகளும்
 கன்னடியா வன்னியாகள வன்னிபாகள கன்னடியா
 சத்திரியா முததிரியா முததிரியா சத்திரியா
 யானையோடு யானைதாக்க அசுவத்தோடு அசுவநதாக்க
 ஒட்டகமும் ஒட்டகமும் ஒன்றாகப் போசெய்யும்
 ஒருவருக கொருவராக யுத்தங்கள் பண்ணுகிறா
 எட்டிறறே நல்லசண்டை எழுட்டிறறே ரணப்பிரி
 முளகிறதே நல்லசண்டை முழுகிறதே ரணப்பிரி
 வந்து முனைதொடுததாள வாழ்வரசி யலலியமமாள
 வெற்றிமதயானை வீமராசன தான பார்த்து
 வந்து வளைந்தானே வலலிடிபோல தோதிருப்பி
 தேரைத் திருப்பிக்கொண்டான செங்கையில் விலலிடுததான
 விலவளைத்து நாரிபூட்டி விலலைக் குணத்தொனிசெய்து
 அம்பு தொடுததானே அலலியவள மேலாக
 வாரிப் பொழிந்தானே வளம்பெரிய அஸ்திரத்தை
 வாயுவாஸ திரங்களுடன் வருணாஸ திரங்களுடன்
 இமையாஸ திரங்களுடன் இருதிராஸ திரங்களுந்தான
 சூரியனது அஸ்திரமாம் சுப்பிரமணியா அஸ்திரமாம்
 ராமச்சந்திரா அஸ்திரமாம் லக்ஷ்மணாஸ்திரமாம்
 முடுபனி போலாக முடுகிவிட்டான பாணமது
 பாணமவரும் வேகந்தனைப்ப பாகக முடியாது
 சரவருஷம் போலாகச் சரமேற சரந்தொடுததான
 கண்டாளே அலலியமமாள கண்கள சிவந்தாளே
 சீறி யெரிபற்றது சிங்கக்கதைப் போற்குதம்பி
 கமுத்திலே மங்கலியங் கடடினது ஆரடாசொல
 திருட்டுப் பயலேயுன சீவன பறித்தடுவேன
 சண்டிப் பயலேயுன சமாததை யழிப்பேனபா

குணம் தொனி - குணத்தொனி - விலலின் கயிறேழுசை.

என்சமர்ததுஞ் சேவகமும் இப்போ தெரியுமடா
 அலலி பெயரைச்சொன்னால் அமுதபிள்ளை வாயமுடும்
 அலலி பெயரைச்சொன்னால் அண்டரண்டங் கிடுகிடுதலும்
 அலலி பெயரைச்சொன்னால் கல்லுதொபவங் கூததாடும்
 அரைநாழிக கொள்ளையிலே அந்தகனூர சோதநிடுவேன
 என்று-தேரைத திருப்பினுளே செங்கையிலே விலலெடுத்தாள
 பம்பரம் போலாகப் பாராதநதிருபி
 சக்கரந திகிரிபோலே சமாததுடனே தோதிருபி
 விலவளைதது நாரிபூட்டி விட்டாள சரபாணம்
 தொடடாளே விலலதனை தொடுத்தாளே சரபாணம்
 விட்டாள சரபாணம் மேகங்கா தாமமறைய
 ஆகாய முள்ளதெல்லாம் அம்பாலே பந்தவிட்டாள
 அம்பு வரும்விதங்கள் ஆற்றமுடி யாது
 பாணம் வரும்விதங்கள் பராகமுடி யாது
 கார்த்திகை மாதத்திலே கனத்தமழை வந்ததுபோல
 யீப்பசி மாதத்திலே அடாந்தமழை வந்ததுபோல
 சோனை மழைபோலே சொரிகிறா பாணங்களை
 அக்கினி அஸ்திரங்கள் அனந்தம் பொழிகிறுளே
 நெல்லிப் பழம்போலே நெருங்கிறே கொப்புளங்கள்
 அருநெல்லிப் பழம்போலே அஸ்தமெல்லாக் கொப்புளிகள்
 நான்குநாள் மட்டாக நல்லசண்டை பண்ணுகிறா
 தனமேலவரும் பாணமெல்லாம் சங்கரிப்பான வீமராசன
 ஒருவாவிட்ட பாணமது ஒருவா விலக்கிக்கொண்டா
 இருவாசமானமாக இனியசண்டை பண்ணுகிறா
 வீமனவிடும் பாணத்தினால் வெகுசனங்கள் மாளுகிற
 யானையினமே விருந்ததுரை அறுநது விழுகிறா
 குதிரையினமே விருந்ததுரை கொக்கரித்தது விழுகிறா
 ஓட்டகமே விருந்ததுரை ஒலமிட்டு விழுகிறார்கள்
 அம்மாடி யென்றுசொல்லி அறுநது விழுவார்கள்
 தென்னங்காய் போலாகச் சேனைதலை யுருள்விட்டான
 பனங்காய்கள் போலாகப் பறித்தெறிவான வேணதலை

அறுநத தலைகளெல்லாம் ¹ அம்மாணை யாடுதங்கே
 பெட்டியும் பேழைபோலே பெலிகொடுத்த தலைகளபோலே
 சட்டிகள் பாணைபோலே தலைகள் உருளவிட்டான
 அம்மாடி ரொன்றுசொல்லி அநேகந் தலையருளும
 காலகளுற்றுப் போயவிடவே கைகளற்றுப் போயவிடவே
 ஈரல குடலசரிந்து இருநிலத்தில விழுவாரும
 மணிகுடல்கள் தானசரிந்து மண்ணில விழுவாரும
 நிலம்பூசுசிப் போலாக நிலத்தில் நசுங்க ஹற்றா
 சாகிற உணிபோலே தரையில் நசுங்க ஹற்றா
 செத்த சனங்களுள்ளுல செய்ப முடியாது
 அல்வியின்றன பாளையங்கள் அலைநதலைந்து ஒடுறவே
 சண்டைபண்ண மாட்டாமல் சலாம்பண்ணி ஓட ஹற்றா
 ஆபுத்ததைத் தூவைத்து அருகேசலாம் பண்ணுவாராம்
 பண்டார மெனபாராம் பரதேசி யெனபாராம்
 நாமத்தைக் காட்டுவாராம் நானதாத மெனபாராம்
 பூணூலைக் காட்டுவாராம் பிராமண மெனபாராம்
 பிச்சை யிரந்துண்ணப் புறப்பட்டோ மெனபாராம்
 ஆபுத்ததைத் தூவைத்து அருகேசலாம் பண்ணி
 ஐயகோ தெய்வமென்று அலைகிறவே பாளையங்கள்
 வடுக ரெல்லாம் நீளென்பா வண்டமிழா கண்ணீரென்பா
 துலுக்கரெல்லாம் பாணியென்று சொல்லிப் புலம்புகிறா
 தண்ணீர் தண்ணீரென்று தவித்துப் புலம்புகிறா
 மாபளவு ரததாறு வழியவிட்டான வீமசேனை
 பிடாரியது கோவிலிலே பலிகொடுக்கும் கடாக்களைப்போல
 அம்மையா கோவிலிலே ஆடுவெட்டு பாவனைபோல
 துள்ளுகிற தலைகளெல்லாம் செருக்களங்கா கொள்ளவில்லை
 ரததாறு யோடினதே ரணமுண்டங் கொக்கரிக்க
 இந்த விதமாக இனியபோரா செயவதிலே
 தேவாதி தேவரெல்லாஞ் செயபுவா ரோவாரத்தை
 ராமரது சண்டைஎன்பா ராவணன் சண்டைஎன்பா

¹ அம்மாணை - இது மகளிர் விளையாட்டில் ஒன்று

அவ்விடே நடிக்கிறது -எம். என். சி. சி. சி.

சூரபத்மா சண்டைஎன்பா சுபபிரமணியா சண்டைஎன்பார்
 வீரபதரன றன்னைடு வேளவிதககன சண்டைஎன்பா
 வீமனைப்போற சண்டைசெய்வா யாருமில்லை மேதினியில்
 வெற்றி மதயானை வீமனவன பின்னிடையான
 நான்குநாள மட்டுமவன நல்லசண்டை பண்ணுகிறான்
 அல்லிப பெருமாளும ¹ ஆக்கிரமித்துப் பறக்கடித்து
 ஆலவாய்ச் சொக்கரென்னும் ஆண்டவரைத் தானினைத்து
 திவனியாஸ் திரமதனைத் தூபமிட்டுத் தானெடுத்தாள
 மந்திர தூபமிட்டு வீமனமேல் ஏறிவிட்டாள
 மாபளவு வாங்கியே தோள்களாகத் தொடுத்துவிட்டாள
 அது-மேலிட்டு வருகிறதே வீமனது தோமேலே
 வாயில் நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுவே
 தேரு முடைந்ததே ரெம்புரவி செத்ததே
 போட்டசுடடை வசரகபாய் பொடிபொடியாய் போச்சுதே
 சுடடைதமான வசரகபாய் தவிடுபொடி யாச்சுதே
 சரீராக உள்ளதெல்லாம் சல்லடைக்கண ணாச்சுதே
 மானவ குலைந்தானே மதகரியான வீமசேனன்
 விழுந்து எழுந்தவனும் வெட்கங்கெட டோடிவிட்டான்

புரீகிருஷ்ணபகவான் யுத்தம்

மாயன் பெருமாளும மலைராமா சண்டுவிட்டா
 கைமோசம வந்ததென்று கரியமால் தோதிருப்பி
 வந்துமே சண்டைசெய்தா மயிலனையாள் முன்னாலே
 பம்பரம்போல் தோதிருப்பிப் பாணை தொடுத்தாவிட்டா
 அல்லிப பெருமாளும ஆக்கிரமித்துப் பறக்கடித்து
 சொக்கரைத் தானினைத்துத் தொட்டா நெடுமாரணம்
 இருவ ரிரதங்களும் இருநிலத்தில் தாமசுழல்
 விட்டாள் சரபாணம் மேகவண்ணை தோமேலே
 வாயுவாஸ் திரங்கள்வை வருணஸ் திரங்கள்வை
 வசகிர பாணத்தை வாரிச் சரம்பொழிந்தாள்

¹ ஆக்கிரமித்து=கொயித்து

ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஒருகோடி பாணமவிட்டாள
 சூரியனைத் தானமறைத்தாள தொடுத்தவித பாணநதமமால்
 ஆகாய முள்ளதெல்லாம் அம்பாலே பந்தவிட்டாள
 பெருமானும் அல்லியரும் பிரியாத சண்டைபண்ணா
 மாளுஞ் செனங்களுள்ளால் மட்டு மிதங்களிலலை
 செத்த செனங்களுள்ளால் செப்ப முடியாது
 ஐயகோ தெய்வமென்று அலறுதே பாளையங்கள்
 யானேமே லுள்ளவர்கள் அபயமிட்டு மண்ணைக்கவவ
 குதிரைமே லுள்ளவர்கள் கொக்கரித்து மண்ணைக்கவவ
 ஒட்டகமே லுள்ளவர்கள் ஒலமிட்டுக் கீழ்புரள
 யானேத் தலைகளை அபயமிட்டுக் கீழ்புரள
 குதிரைத் தலைகளை கொக்கரித்துத் தானவிழவே
 ஒட்டகத்தின் தலைகளை ஒலமிட்டுக் கீழ்புரள
 இந் தவிதமாக இனியசண்டை பண்ணுகிறா
 அலைகடல் சத்தமபோலே அபயமிட்டா வெஞ்சனங்கள்
 கூகரூர் விடுகிறவே கூட்டமிடும் பாளையங்கள்
 அபயம் சிவாவென்று அலைகிறவே வெஞ்சனங்கள்
 வடுகரெல்லாம் நீளென்பா வண்டமிழா தண்ணீரென்பா
 னு லுக்கரெல்லாம் பாணியென்று துடி துடித்துக் கூவுகிறா
 தண்ணீர்தண்ணீர் ரென்றுசொல்லித் தலிக்கிறவே பாளையங்கள்
 அப்போது அல்லியமமாள் அதிகமான கோபம்தாய
 வச்சிர பாணநதனை மந்திர தூபமிட்டு
 மாயரது தோமேலே வலிந்து இழுத்ததுவிட்டாள
 இந்திர னஸ்திரமாம் இடிபகவா னஸ்திரமாம்
 ராமச்சந்திரன் அஸ்திரமாம் நாராயணன் அஸ்திரமாம்
 அக்கினியின் அஸ்திரமாம் அநந்தம் பொழிகிறுளே
 ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஒருகோடி பாணமவிட்டாள
 வாரிப் பொழிந்தாளே வரம்பெற்ற அஸ்திரங்கள்
 எடுத்தபுப் பொழிந்தாளே ஏழுலட்சம் பாணங்களை
 விழித்தகண் சிமிட்டாமல் பொழிந்தாள் ஒருசாமம்
 பாதாள மூடுருவப் பாணந தொடுத்தாளே

அலனி ரூலரீனுதி 14 தந்தை சப்தல

ஆயன் சரீரமெல்லாம் அங்கம் பிளக்கடித்தான்
 மாயன் சரீரமெல்லாம் ரத்தமய மாக்விட்டான்
 சலலடைக கண்போலே சரீரமெல்லாம் துளைத்துவிட்டான்
 மயிருக கொருபாணம் மங்கைநல்லாள் தான்கொடுத்தாள்
 விலபிடித்த கைகளெல்லாம் மெத்தச் சிவந்தனவே
 கைகளும் சோரந்திடவே கன்னியரும் பாணமவிட்டாள்
 ஆகாய தேவநெல்லாம் அலலியரைப் புகழ்ந்தார்கள்
 இந்தப் படியாக இடாசெய்யும் வேளையிலே
 இவனோ வெகுபாரம் என்று மனநிலைவாதி
 இடிபாண மொன்றை யெடுத்தாளை வல்லியாராள்
 மார்பளவு வாங்கியே தோளபிளக்கத் தொடுத்தாவிட்டாள்
 வாயில் நெருப்பெரிய வந்து விழுந்ததுகாண
 தேரு மொடிந்ததே செம்புரவி நாலுமேபாய
 சட்டைதமான வசகபாயத்திடு பொடியாகியது
 செங்கையில் விலலழிந்து தேகசட்டை தானழிந்து
 பாதாதியா யோடுகிறா பாரளந்தா நெம்பெருமான
 கைமோசம் வந்ததென்று கரியமா லோடிவிட்டாள்

சகாதேவன் யுத்தம்.

கண்டான் சகாதேவன் கரியமா லோடுவதை
 தேரைத் திருப்பினான் செங்கையிலே விலலெடுத்தான்
 வந்து வளைந்தானே வலலிடிபோல சகாதேவன்
 பேரிகை யடிபடவே போயெதிர்த்தான் அலலியுடன்
 சண்டைபேரிகையற்றது சமாததுடனே வந்தெதிர்த்தான்
 கண்டாளே அலலியவள் கண்ணிரண்டு தாமசிவக்க
 ஓருபாணம் விட்டாளே உலகமெல்லாம் தான்தா
 பேரிகையைக் கிழித்தாளே பெரியடமா தான்கிழித்தாள்
 இடிக் கிடித்ததுபோல இனையோன்தன் தேருடைத்தாள்
 வசசிர பாணமவிட்டு மார்பைப்பத்த லாயக்கிழித்தாள்
 விழுந்தா மெழுந்திருந்தான் வெட்கங்கெட்டு ஓடிவிட்டான்

சகாதேவன் அல்லியைப் புலிக்கூண்டு செய்து அதில் பிடித்தது.

எந்த விதத்தினாலே இவனைச் செயித்திடலாம்
 அடங்காத நீலிதனை அடக்குமவழி யெப்படிதான்
 என்றது தானினைந்து இனபச சகாதேவன்
 உள்ளவகை சாஸ்திரத்தை உத்தியுடன் தானபார்த்தான்
 பாதாள அஞ்சனத்தைப் பார்த்தான் சகாதேவன்
 பத்துசுற்று புலிக்கூண்டைப் பாங்குடன் கொண்டுவந்து
 சூதுபண்ணி யல்லியரைப் ¹போனி லடைக்கவேண்டும்
 இல்லாமற் போனாகால இவனைச் செயிக்கமாட்டோம்
 இவளையால் மாளுவது எல்லவரும் நிச்சயந்தான்
 என்று-சாஸ்திரத்தைத் தானபார்த்துத் தளர்ந்தான் சகாதேவன்
² செருக்களத்தை விட்டவனுஞ் சீக்கிரமாய்ப் போகலுற்றான்
 மாளிகையில் போய்ச்சேர்ந்தான் மனனன் சகாதேவன்
 விசுவபிரமா தசசாகளை விரைந்தோடி யழைபுமென்றான்
 அப்போது காவலர்கள் அழைத்தோடி வந்தார்கள்
 ஆயிரந் தசசாகளை அழைத்துவந்து விட்டார்கள்
 வந்து பணிந்தார்கள் மனனன்சகா தேவனைத்தாம்
 எம்மை யழைத்தபணி யாதென்று கேட்டார்கள்
 நிமிஷமரை நாழிகையில் நிருமிப்பீர புலிக்கூண்டு
 ஒருபக்கம் பார்த்தாலே உச்சித்தேதோ போலிருக்க
 மறுபக்கம் பார்த்தாலே மச்சவீடு போலாக
 மற்றொரு பக்கமது வளம்பெரிய கோட்டையதாய்
 பத்துசுற்றுக் கோட்டையதாய்ப் பக்கங் கதவுவைத்து
 வாசலுக்கு வாசலது வச்சிரத்தாள் போட்டுவைத்து
 சாவியுஞ் சங்கிலியுந் தாழ்ப்பாளும் வையுமென்றான்
 ஆயிரந் தசசாகளும் அக்கணமே சொப்பனிடடா
 நிமிஷமரை நாழிகையில் நிருமித்தார விசுவபிரமா

¹ போன - பொறி

² செருக்களம் - யுத்தகளம்

சோடித்தோ மென்றுசொல்லித் தொழுதவாகள போனாகள
 அப்போது சகாதேவன அக்கண்மே தானெழுந்து
 தேரைத் திருப்புகிற சூதனைத் தானழைத்து
 குதிரை யலங்கரித்துக் கூண்டிலே கட்டுவென்றான்
 சாததிரக கொடிவிருதைச் சமாததுடனே கட்டுமென்றான்
 அப்போது பாகனவன் அதிதிரித் முடனெழுந்து
 பாராசாரி குதிரைகளைப் பாவகா யலங்கரித்துக்
 கூண்டிக் கழகாக்க குதிரைகளைக் கட்டினனே
 சாஸ்திரக கொடிவிருதைச் சமாததுடனே கட்டினனே
 அங்கே சகாதேவன் அம்புவில லுங் கைபாடித்து
 ஏறினான் கூண்டதனில் எடுத்தடித்தாரா பேரிகையை
 திறவுகோல கைபிடித்துச் சூதனவ னேறினானே
 கூண்டைத் திருப்பியே கொண்டுபோனான் பாணியத்தை
 செயம்பெற்ற சகாதேவன் செங்கையிலே விலைபித்தான்
 சண்டைசண்டை யென்றுசொல்லி சண்டைபேரி யடிப்பது
 வெற்றிவெற்றி யென்றுசொல்லி வெற்றிகா யடிப்பது
 ரணங்கள் ரணங்களென்று ரணபேரி யடிப்பது
 கண்டாளே அலலியமமாள காரைப்போல தோதிருப்பி
 வந்து வளைந்தாளே வலலிடிபோல விலவளைத்தாள்
 எட்டுத்தே நல்லசண்டை. எழுபத்தே ரணபேரி
 மூன்றே நல்லசண்டை முழங்குறத்தே ரணபேரி
 விட்டாள சரபாணம் மேனியெல்லாந் தான்மறைய
 ஒருவா விடுமபாணம் ஒருவா விலக்கிக்கொள்வா
 இருவா விடுமபாணம் இருவா விலக்கிக்கொள்வா
 ஆரத்தசந்தர பாணம்தி லலலியொரு பாணமவிட்டாள
 சகாதேவன் விலமுறிய சமாததுடனே பாணமவிட்டாள
 வேகாள மாகவந்து விலலை முறித்தத்து
 விலலு முறிந்திடவே வேந்தன் சகாதேவன்
 வாள்கே டகமெடுத்து மண்ணிற குதித்தானே
 கண்டாளே அலலியமமாள கடுகியவள் கோபமதாய்
 கேடயமும் வாளைபித்துக் கொச்சித்துக் கீழ்குதித்தாள்

முன்கூறு பினகாது முப்பத திரணிகூறு
 இநதாசால விததையினுல எழுமபிவந்தான சகாதேவன
 அப்போது அலலியவள ஆரணங்கு மேதுசெயவாள
 கரணங்குள போடுகிறுள கைலாகு பணனுக்கிறுள
 கருடபாசசல தானெடுத்தக கடுகவே பாடுகிறுள
 புலியும் புலியுமாயப் போயெதிராதத பாவனைபோல
 யானையும் யானையுமாயச் சீறி யெழுந்ததுபோல
 கொக்கரித்து வுளியிடிகு கொற்றவனும பாடுகிறுள
 துள்ளுமான சூட்டியைப்போல துள்ளுகிறு ளலலியமமாள
 ஓடி யொளிப்பவனபோல உபாயமாயச் சகாதேவன
 கூண்டிற குதிகதானே கொப்பெனவே சகாதேவன
 ஓடிப்போற நென்றெண்ணி உத்தமியா ளலலியமமாள
 கூடக குத்ததானே கூண்டிலே பாயந்தானே
 முனவாசற புகுந்தவனும பினவாச லோடலுற்றான
 அவவாசற பாயந்தானே அலலிமலா நாயகியாள
 மூன்றாம வாசறபுகுந்து நாலாமவாசல ஓடலுற்றான
 அவவாச லிறபுகுந்து அலலியமமாள தேடுகிறுள
 எங்குபோனாளு கள்ளனென்று இளங்கொடி தேடுகிறுள
 ஐந்தாவது வாசலிலே அலலியமமாள தானபுகுந்தாள
 அவவாசற கதவடைத்து அருந்தாழப்பாள பூட்டினானே
 சந்தனக கதவடைத்துத் தாழப்பாளும் பூட்டிவிட்டான
 ஐந்துவாசற கதவடைத்து ஆணழகன வெளியானான
 அகப்பட்டா ளலலியென்று அடியுமென்றான செயபேரி
 செயங்குள செயங்குளென்று செயபேரி போடுமென்றான
 அகப்பட்டா ளலலியென்று அடி படுதே ரணபேரி
 சிக்கினு ளலலியென்று சின்னங்க ளுதுகிறா
 அத்தண்ட போகளுமே எல்லோருங் கேட்டுவிட்டார
 சந்தோஷப் பட்டாருள தருமராஜன சேனையெல்லாம
 தப்பிமீந்த சனங்குளெல்லாம தனிமதுரை யோடிவிட்டார்
 தேனமொழியாள சேனையது தெனமதுரை யோடினதே
 அப்போ சகாதேவன ஆனந்தமாய வருகிறுனே

கூண்டைத் திருபிரியவன கொண்டு வந்தான் பட்டணத்தில்
 அருச்சுனன தன்னருகே அடி பணிந்து தெண்டனிடான்
 தெண்டனிட்ட சகாதேவன் சொல்லுவா நெருவாததை
 அல்லியுடன் சண்டைபண்ண அமருக்குப் போனபோது
 அகங்காரப் பெண்புலிதான் அகப்பட்ட தென்கையில்
 வேங்கைப் புலிதனையே விடுகூண்டி லடைந்துவந்தேன்
 மதுரா புரியாண்ட வாழ்வாசி யல்லியரை
 தேரேறிச் சண்டைசெய்துத் துரைமகளைக் கொண்டுவந்தேன்
 அவ்வாறதை தான்கேட்டு அருச்சுனன மனமகிழ்ந்தான்
 சந்தோஷப் பட்டானே 'தாமங்கள் வாழ்மார்பன்
 அன்னநடை துரோபதையாம் ஆரணங்கைத் தானழைத்து
 நாக மடந்தையரை நறுநுதலைத் தானழைத்து
 சேரவள நங்கையவள் சுபததிரையைத் தானழைத்து
 நானசெய்த காரியத்தை நாயகமே நீகேளாய்
 மாயவரும் யானுமாக வனவாசம் போனபோது
 தீர்த்தயாததிரை போகையிலே செய்தபிழை நீகேளாய்
 ஆதி சிவனையுநான் அடிவணங்க வேண்டுமென்று
 மதுரா புரியிலே மாணிக்கசு சொக்கலிங்கம்
 பிட்டுக்கு மணசுமந்த பித்தரைக் காணவென்று
 மதுரைக்குப் போகின்ற வழியிலே பங்கொருவன்
 அமுதக்ண்ணுஞ் சிந்தையுமாய் அவரு புலம்பிநின்றான்
 ஏதுக் கழுகின்றாய் என்றவனை நான்கேட்டேன்
 மதுரா புரியாளும் வாழ்வாசி யல்லியாக்கு
 அன்றாட முத்தெடுத்தது அளப்பாமை நேரிழைக்கு
 படிமுத்துக் குறைந்ததென்று பாரில் விழுந்தழுதான்
 அல்லி யரசாணி அரசுநிலை யாளகிறதும்
 அவளபிறந்த வணமை யதுவிபாடு சொல்லுமென்றேன்
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அரிய தவஞ்செய்ததுவும்
 அகிலாண்ட சொக்கலிங்கம் அங்கயற்கண் கிருபையினால்
 அல்லி யிலேமேலே அவளபிறந்த வணமைகளும்
 ஏழு பிராயத்திலே எதிர்நதுவந்த நீனமுகனை

வெட்டித் தலைதுணித்து வீரபட்டங் கட்டினதும்
 கொள்ளவரு மாப்பிள்ளைகளுக் குறடா கொடுப்பேனென்றாள்
 சேரவரு மாப்பிள்ளைகளுக் சேறுபந்த தருவேனென்றாள்
 ஆளவருஞ் சம்பந்தியை அடிப்பேனென்றாள் சேறுபந்தால்
 முச்சுகொட்டா தெருவிற்கட்டி மொய்குழலா ளாண்டி நுந்தாளா
 இவ்வாரைத் தானகேட்டு என்மனது தாளாமல்
 கட்டின விருதுத்துக் கலியாணஞ் செயயவேண்டும்
 என்று மனதிலெண்ணி எட்டுநாள காத்திருந்தேன
 பக்தினியா எல்லியவள பாரீவட்டை வந்தாளே
 பெண்வேஷம் போட்டலவோ பின்னே தொடராதேனே
 வரிபுரவி மீமலேறி மானவேட்டை யாடையிலே
 ஆனந்த மாரியாககு அம்பு பொறுக்கித்தந்தேன
 வேட்டைக் ளாடி விட்டு மெத்தக் களைத்தவளும
 ஆல் மரத்தடியில் அங்கே படுகதாளே
 காலும் பிடித்தேனே கதைபொன்று சொன்னேனே
 அடையாளங் காட்டவென்று ஆழி கழறிவந்தேன
 மறறநாள குறத்தியிடம் மருதுக் குளிகைகொண்டு
 பித்தம் பிடித்ததனால் பெருமபயித்தியங் கொண்டவன்போல
 அல்லியது பட்டணத்தில் அழகு திருக்குளத்தில்
 வண்ண மருந்தெடுத்தது வளம்பாடி யானுரைத்தேன
 அவளதாதி மாரைவிட்டு ஆற்றிற் புரட்டுமென்றாள்
 அதனாலுஞ் சாகாமல் அல்லிநீனை வாயிருந்தேன
 தூக்கு மரத்தனிலே தோகையரும் போடுமென்றாள்
 உபாயமாய்ச் செங்கமல் உத்தமியைக் கொண்டுவிட்டேன
 காளியம்மன கோவிலிலே காவுபோடச் சொன்னாளே
 பூதக் கிடங்கதனில் போட்டடைக்கச் சொன்னாளே
 பூதம் பணிமாறப் பிழைத்திருந்தேன் வவ்விடத்தில்
 மாயனொரு பெண்ணாக வரவழைத்துக் கொண்டுவந்தாள்
 ஆண்டியைப்போல வடிவெடுத்து அல்லிதலை வாசலிலே
 வண்ண மடலெடுத்தது மாதுபிச்சை வாங்கிவந்தேன
 மாயன் பிடாரனா வண்ணவிதப் பாம்பானேன

பாம்புருவாய்ப் போயிருநது படுக்கையில் தூங்கினேனே
 பொறகொடி மாதினுகுப புத்திரனுண் டாககிவதேதன
 வேறுவித வேஷங்கொண்டு மறநாள் வடிவெடுத்தோம்
 பெருமானாத மாயவனா பிராமணப பெண்ணுனா
 நான்-மெத்தக் கிழவனைப்போல வேதியுய வேஷங்கொண்டேன
 ஆரணிய மானகாடில் அங்குதண்ணீர்ப் பந்தலவைத்தோம்
 அவவேஷந தன்னுடனே அரண்மனையிற் போயிருந்தோம்
 தேவேந்திரனை நோக்கிச் செய்தேனான் பெருந்தவச
 யானைத் தலைபோலே அழகான மங்கிலியம்
 துமபிகைக போலாகத் திருமங்கிலியச் சாடும்
 கொடுத்தனுப்ப வேணுமெனக் கொப்பெனத் தவசுசெய்தேன்
 தேவேந் திரபகவான் சித்தமிரங்கி யெனமேல்
 மாயகைத் திருநீறும மங்கிலியந் தந் துவிட்டா
 மாலைப் பசுங்கிளிக்கு மங்கிலியந் தரித்ததுவிட்டேன்
 யாநு மறியாமல் அககண்மே நானெழுநது
 கடடின் விருதறுததுக் கடுகியே வந்துவிட்டேன்
 நான்குமாதங் கர்ப்பந்தான் நடக்குதாத் மாதினுகு
 இன்னவ் வென்றுசொல்லி என்னை யறியமாட்டான்
 கழுத்திலே மங்கிலியம் கடடின்வனைத் தெரியாமல்
 தரணியுள்ள ராசாகளைச் சத்தியம் பண்ணவென்று
 மண்டலத்து ராசாகளை வாவென்று தானழைத்தான்
 நெய்தனைக் காய்ச்சிவன் கைதனைத் துவையுமென்றான்
 மண்டலத்து ராசரெல்லாம் வந்துசத்திபஞ் செய்தார்கள்
 வெற்றி மதயானை விடின் குடித் துவிட்டான்
 ஆகையி னாலையவள் அமருக்கு இங்கேவந்தான்
 தரும முடியழகன் சகாதேவன் பிடித் துவந்தான்
 புலிககூண்டி லையடைத்துப் பூவையைக் கொண்டுவந்தான்
 இந்த வயண்மெல்லாம் ஏந்திழைக்கு நீருதைத்து
 நம்பிகைக வாங்கியே நாயகியை வெளிவிடுவான்
 கோபங்க ளாற்றியதக் கொம்பனையான் நாயகியை
 மனந்தேறச் சொல்லுவான் மாலையிடப் பாருங்கள்

சத்தியத்தைச் செய்தபின்பு தையலரை விட்டுவிடும்
ஆயுதத்தை வாங்கியபின் அபபுறத்தில் விட்டுவிடும்
என்றது சொல்லியே எழில்விஜய னனுபபிவைத்தான

துரோபதை முதலானவாகள் அல்லியரசாணியை
மாலையிடச்செய்தது.

அபபடியே யாகவென்று அன்னநடை மாதாகளாம
துரோபதை நாககன்னி சுபத்திரை வருகிறார்கள
மந்தாரக குந்தியமமாள மற்றுமுள்ளோர் வருகிறார்கள
வாசலும் வாசலது படியேமுந் தானகடந்து
புலிககூண்டு தன்னருகே போய்ச்சோந்தார மாதரெல்லாம
தோரர் வடிவழகி துரோபதையா னேதுசொல்வாள
ஆரடி யமமாளே அழகான கூண்டிலேதான்
இப்பெரிய கூண்டிலேதான் இருக்கிறவள் யாரோதான்
வாயைத் திறந்துநீ வந்தவகை சொல்லுமென்றாள்
மகுடத் துரைச்சியவள் வாய்திறந் தேதுசொல்வாள்
என்னசெயவே னாய்ச்சியவே எனதலை விதிப்பயலே
யாருக்கு மடங்காமல் அரசுநிலை செய்திருந்தேன்
பெண்சன்ம மெடுத்ததுதான் போதுமமமா எனதனக்கு
ஒருவா-வயிற்றிற பிறந்ததிலலை வனகொடுமை செய்ததிலலை
குடலிற பிறந்ததிலலைக் குலகொடுமை செய்ததிலலை
ஒடுகிற தண்ணீரில் உள்ளேமணற் சேறுமுண்டு
அடிககிற காற்றதனில் அலைகாற்றில் துருப்புமுண்டு
கால்கால கண்டருக்குக் கண்டத்திற கறுப்புமுண்டு
1 குண்டுமணிக் காணுந் கொஞ்சங் கறுப்புமுண்டு
என-மயிரே கறுப்பொழிய மற்றக் கறுப்புமில்லை
புருவங் கறுப்பொழியப் பின்னைக் கறுப்புமில்லை
ஆரூயிரம் பாண்டியர்கள் அரியதவஞ் செய்தார்கள
மாளுவோ மென்றுசொல்லி மலைமேற் தவமிருந்தார
மாளாதீ ரென்றுநான் மலரிலே பெண்பிறந்தேன்

1 குண்டுமணி = குன்றிமணி.

அலலி யிலேமேலே ஆயசசியரே யானபிறந்தேன
 ஏழு பிராயத்திலே யெதிர்த்துவந்த நீனமுகனை
 வெட்டித் தலைபிளந்து வீரபட்டஞ் சூட்டிக்கொண்டேன
 நீனமுகனைக் கொன்றுநான நீலிபட்டங் கட்டினேனே
 எலலை யரசாணி இருந்தேனமமா இக்காலம்
 கொள்ளவரும் மாப்பிள்ளைக்குக் குறடா கொடுப்பேனென்றேன
 சேரவரு மாப்பிளைக்குச் சேறுபந்து தருவேனென்றேன
 ஆளவருஞ் சம்பந்திபை அடிப்பேனென்றேன சேறுபந்தால்
 பொம்மை விருதுகட்டிப் பூமியா சாணடி நருந்தேன
 எவனோ திருட்டுப்பயல் என்கழுத்தில மங்கலியம்
 தெரியாமற் கட்டினானே தனிவிருதை யறுத்துவிட்டான்
 அறிந்து பிடிக்கவென்று அனைவரையும் யானழைத்தேன
 நெய்தனைக் காய்ச்சியே கைதனைத் துவையுமென்றேன
 காயந்ததொரு நெய்தனிலே கையைத் துவைக்காமல்
 நெய்தனைக் குடித்துவிட்டான் நிரமூட னுனவனும
 சண்டைக்கு வந்தவிடத்தில் சமாதானுகளைக் காட்டாமல்
 என்னைமோசஞ் செய்தவனும இக்கூண்டி லடைத்துவிட்டான்
 சரியாக நிற்கவேண்டுஞ் சண்டைகளைச் செய்யவேண்டும்
 எதிரே யிருந்தலவே எனசமாததைப் பாரக்கவேண்டும்
 என்னைமோசஞ் செய்தலவே இக்கூண்டி லடைத்தானே
 வெளியே விடச்சொல்லும் வீரியத்தைக் காட்டுகிறேன
 இந்த மொழிகேட்டு வதுசொல்லவாள் துரோபதையாள்
 கழுத்திலே மங்கலியங் கட்டின வண்மையெல்லாம்
 அந்த அதிசயத்தை ஆரணங்கே சொல்லுகிறேன
 காட்டிலே வேட்டையாடிக் கடுகிநீ வரும்போது
 பெணவேஷம் போட்டுனதன் பின்னே தொடரலையோ
 அம்பு பொறுக்கலையோ ஆரணங்கே யுனதனக்கு
 காலும் பிடிக்கலையோ கதையொன்று சொல்லலையோ
 பித்தம் பிடித்தவாபோற் பெருமருந்து கையெடுத்து
 வண்ண மருந்தெடுத்துத் தண்ணீரி லுரைக்கலையோ
 அலலிப் பெருமாளே நீ அதிகோபங் கொண்டலையோ

ஆறறிலே போட்டுநீ அவரை அமிழததலையோ
 தூக்கிலே போடுமென்றாய் துயய பசுங்குளியே
 காளியமமன கோவிலிலே காவு கொடுக்கசொன்னாய்
 பூதக கிடங்கிலே போட்டு அடையுமென்றாய்
 மறறாநாள தெயவகனனி மணவாள நென்றமுது
 தனபுருஷ நென்றசொல்லித தானழைத்துப் போகலையோ
 ஆண்டியரைப் போலேவந்த அலலியுனதன வாசலிலே
 மடலூரந்து உனதனது வாசலவந் திருக்குமபோது
 பாம்புகளை விட்டதன்ற பண்டாரத்தைக் கொல்லுமென்றாய்
 யானையை விட்டுநீ ஆண்டியைக் கொல்லுமென்றாய்
 பாம்புப் பிடாரனைப்போற பத்தினியே வரவிலையோ
 பாம்பாக வேஷங்கொண்டுன பாளியறை யடையலையோ
 நாலுமாசங் காப்பமல்லோ நாயகநீ யிப்போது
 பாப்பானைப் போலேவந்த பணிமாலே சூட்டலையோ
 தாலி தரித்தவாதான தருமாதம்பி யருசுகனாகாண
 உன்னைத்-தாலிகட்டி வந்ததுதான சமாததென்று பாராதே
 அலலி யிலேமேலே அதிசயமாய் உத்தித்ததுவும்
 மெத்தப் பெரிதென்று மெல்லியேநீ பாராதே
 நான்-அக்கினியிற பெண்பிறந்த அதிசயத்தை நீரேகேளும்
 வயிறற்றிற் பிறந்ததிலலை வன்கொடுமை செயத்திலலை
 குடலிற பிறந்ததிலலை குலக்கொடுமை செயத்திலலை
 சந்திரற்கு மச்சமுண்டு சற்றே கறுப்புமுண்டு
 எனக்கு-மயிரே கறுப்பொழிய மறறைக் கறுப்புமில்லை
 புருவங் கறுப்பொழிய பின்னைக் கறுப்புமில்லை
 மாசிலலாப் பெண்பிறந்தேன வளருகினதே எனக்கினியில்
 நெருப்பிற பிறந்தேனே நீலப் பசுங்குளியே
 பாஞ்சால நெக்கியத்தில பிறந்தேன பதிவிரதை
 மந்திரகிரி மேடையிலே மச்சறையிற பெண்பிறந்தேன
 அருசுகனரை மாலையிட அக்கினியிற பெண்பிறந்தேன
 ஆரக்குமா மாளிகையில் ஐவ நிறந்தாரென்று
 சொல்லும் பிறந்ததுகாண துயரங்கொண்டான் எனதகப்பன

ஐவ நிறந்தாரென்று ஆயாசப் பட்டிருந்தான்
யான-மீறி வளநதேனே மெல்லிமங்கை யானேனே
போத வளநதேனே பிள்ளைபெறும் நாளானேன
எனனைக - கொள்ளவே வந்தவாகள கோடான கோடியுண்டு
மாலையிட வந்தவாகள மட்டு மிதங்களிலலை

அப்போது அருச்சுனரும் அன்றொரு பாரப்பானாய்
குஷ்டரோகி போலாகக் கொற்றவனும் வேஷங்கொண்டு
பாஞ்சாலன் பந்தலிலே பாரப்பானபோல வந்திருந்தாரா
அப்போது எனதகப்பன் ஆலோசனை யேதுசொல்வாரா
விலலை வளைத்தவாககு மெல்லியரைத் தருவேனென்றா
அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அரசுமுடி ராஜாக்கள்
மண்டலத்து ராஜாக்கள் வந்தலலோ விலவளைத்தாரா
திக்கரசை யாண்டதொரு துரைகளெல்லாம் விலவளைத்தாரா
தேசத்து ராஜாக்கள் சிலையை வளைத்தாராகா
வானவாகோ னிந்திரனும் வந்து சிலைவளைத்தான்
விண்ணுலக ராசாவும் விலலை வளைக்கவில்லை
தேசத்து ராசாக்கள் சிலையை வளைக்கவில்லை
அரசுமுடி ராசாக்கள் அவ்வில வளைக்கவில்லை
திக்கரசு ராசாக்கள் சிலையை வளைக்கவில்லை
வெடகங்கள் கெட்டாரே வேந்தரந்த ராசாக்கள்
யாராறு முடியவில்லை அவ்வில வளைப்பதற்கு
வந்தவந்த ராசாக்கள் மானம் குலைந்தார்கள்
அப்போது உன்புருஷன் அருச்சுன ராசதுரை
பாரப்பானைப் போலிருந்த பாரத்திபன் தானெழுந்து
தேவாதி தேவாமெச்சத் துரைகளெல்லாம் பாரத்திருக்க
விஷ்ணுவும் பிரமாவும் வியாதது நடுங்கிடவே
அண்டரண்டந் தான்திர அவ்வில வளைத்தாரே
நீர்பாரத்து மீனெய்தார நித்திலஞ்சோ பூமுடியாரா
எனனைமாலை யிட்டாரே எழிலவிஜய ரருச்சுனரும்
எனக்கொரு குறைவுமுண்டோ என்னுடைய தங்கையே
என்றுரைத்த மொழிகேட்டு ஏதுசொல்வாள நாக்கன்னி

அலலியரே ¹ அபபியரே அதிசயத்தை நீர்கேளும்
 நான-இந்த வுலகமல்ல இருநாட்டு மனுஷியல்ல
 நாகலோகம் பெண்பிறந்த நாககன்னி நானல்லோ
 ஊருமொரு மாணிக்கமாம் பேருமொரு மாணிக்கமாம்
 மாணிக்கந் தன்னாலே வடிவுடைய பொற்பாவை
 என்னைவந்த மாலையிட்டா இயலான வுன்புருஷா
 நான-என்ன குறையாக இருக்கிறேண்டி அபபியரே
 இவ்வாரத்தை தான்கேட்டு எழுந்தாள சுபத்திரையும்
 பூவிற பிறந்தவளை பொற்கொடியே நீர்கேளும்
 மகுடத் துரைச்சியரே வாரத்தை யொன்று நீர்கேளும்
 ஆயாது தங்கையாகாண அம்மான மகளல்லோ
 என்னைச் சிறையெடுக்க இயலான வுன்புருஷா
 சந்தியாசி வேஷங்கொண்டு தாவிசயா வந்திருந்தா
 மாயப் பொடிமருந்தை மயக்கத்தைத் தூவிவிட்டா
 என்னைச் சிறைபிடித்து இட்டுவந்தா ருன்புருஷா
 நான-என்ன குறைவாக இருக்கிறேண்டி அபபியரே
 அருச்சுனரைப் பார்த்தாலே ஆவல் தெளியாதோ
 மீசை முறுக்கழகா விழியிற கறுப்பழகா
 நாவிலே நகந்திரம் நயனவிழிப் பாவைகளும்
 தோளில் துளசிமாலை தொப்புளிலே அமிாதகலசம்
 பலவிற பரசவீணை பாதத்திற செந்தாமரை
 முதுகிலே மச்சகை முழங்காலில் முததுமணி
 அழகிலே மதனாடி அரிவையாககு மணவாளா
 அருச்சுனரைப் பார்த்தாலே அருங்களைகள் தீர்த்துவிடும்
 அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அலலியவ ளே துசொலவாளா
 அழகுவேண்டு மென்றுசொல்லி யாடி காத்கிருந்தா
 மாப்பிள்ளை வேண்டுமென்று மயங்கினவ ராடிதான்
 கணவனை வேண்டுமென்று காத்கிருந்தா ராடிதான்
 வேண்டுமென றிருந்தாலல்லோ விஜயனை வேண்டுவது
 இராசாகள தமமைப்போல யானும் மகுடஞ்சூட்டி

மாணிக்கக் கிரீடமது மகுடஞ் சிசிலிட்டு
 கத்திகட்டிச் சீமைகளைக் கணனியரே ஆளலையோ
 எதிர்த்தவரைச் சங்கரித்து எல்லையா சாளலையோ
 மண்ணாண்ட ராசாத்தி மனையாட்டி யாயிருந்தால்
 பூமியாண்ட ராசாத்திப் பெண்சாதி யாயிருந்தால்
 கண்டார நகையாரோ கலியுகத்தா ரோசாரோ
 பாராதார நகையாரோ பாருலக மேசாதோ
 இவ்வாரத்தை தான்கேட்டு ஏதுசொல்வாள பாஞ்சாலி
 மகுடத் துரைச்சியரே வாரத்தைப்பொன்று நீர்கேளும்
 கலையி லெழுதியதைத் தள்ளிவைப்பார யாருமில்லை
 எட்டி லெழுதியதை எடுக்கெறிவார யாருமில்லை
 அனறெழுதும் ஆகிசிவன அழித்தெழுதப் போவதில்லை
 கதியைத் தொலைக்கலாம் காவிரி நீர்திடலாம்
 விதியைத் தொலைப்பதற்கு வேறுவிதம் நாமறியோம்
 கழுத்திலே தாலியது கட்டி யிருக்கையிலே
 வயிறறிலே பிள்ளையது வந்து மிருக்கையிலே
 ஆயாசப் படுவதனால் அந்நியாக்ருப் பேச்சாகும்
 தரணியுள்ளோர் கெட்டாலே சற்றே நகைப்பார்கள்
 மாலை தரித்து நீ மணமுகூர்த்தம் செய்யவேண்டும்
 எப்போதும் போலே நீ இராச்சியம் போய்ச்சோவாய்
 மதுரா புரியென்னும் மண்டலத்தை யாண்டிருப்பாய்
 எந்நாளும் போலே நீ எல்லையா சாண்டிருப்பாய்
 என்றுரைத்த தினுகேட்டு அல்லியமமா னேதுசொல்வாள
 நல்லது ஆய்ச்சியரே நம்மை வெளியேயும்
 மெல்லியா மனதினபடி விவகாரம் பேசுகிறோம்
 கூண்டி லடைத்தெனனை விவகாரம் பேசுவதென
 விழியெதிரே நிற்கவேண்டும் விவகாரம் பேசவேண்டும்
 வெளியே விடுங்கொன்றாள் மெல்லி யிளங்கொடியாள
 அவ்வாரத்தை தான்கேட்டு அன்னநடை துரோபதையாள்
 தோகை மயிலாளுந் துரோபதையு மேதுசொல்வாள
 கையி விருக்குமவாளை கணனியே விட்டுவிடு

சத்திரா யுதக்தைநீ ஜன்னலிலே வீசிவிடு
 எனவாததை தள்ளிவிட்டு யாதொன்றும் பேசவேண்டாம
 நம்பிகதை தந்தாலே நானவிடுவேன வெளியேதான
 சத்தியந் தந்தாலே தையலுண்ணை விடுவேனமமா
 என்றுசொன்ன உரைகேட்டு அலவியுஞ் சமமதித்து
 அபபடியே யாகவென்று ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
 சொககா திருவாணை ஸ்ரீராமா தமமாணை
 ஆகிசிவன நன்னாணை ஆறா யிரவாணை
 அங்கயற்கண் ணமமையொடு அலாமேலு மங்கையாணை
 ஆகாய வாணியமமை ஐயன பிடாரிகளும்
 சந்திரா சூரியருஞ் சமஸ்தமான தேவதைமேல
 ஈசுவரரும் ரசவரியும் இருடியர்மே லாணையெனருள
 இரதிரரும் பிரமாவும் எல்லாமே லாணையெனருள
 சத்தியந் தவறுவேனென நெண்ணுதே தையலேநீ
 காலம் புரண்டாலும் கலியுகம் பொயததாலும்
 சந்திரா சூரியாகள் நெற்குவடக காணலும்
 சத்தியந் தவறுவேனென நெண்ணுதே தையலேநீ
 கதவைத் திறந்தலவோ கடுக விடுவாயெனருள
 அபபோ துரோபதையாள ஆரணங்கு மேதுசொல்வாள
 சகாதேவ ராசாவைச் சமதியில் தானழைத்து
 கதவைத் திறந்துமிப்போ கன்னியை விடுவகொளருள
 அபபோது சகாதேவன அனபுடனே தானெழுந்த
 தந்திர வுபாயத்தினுற சாத்துங் கதவுதனை
 எட்டித் திறந்தானே இயலான பொற்கதவை
 சூத்திர மாகவேதான திறந்துவிட்டான கதவுதனை
 மின்ன லொளிபோலே வெளிப்பட்டா எல்லியமமாள
 சந்திரனைப் போலே தளும்புகிறுள தோகைநல்லாள
 குன்றின்மேற் சந்திரனும் சூதித்தெழுநத பாவனைபோல
 மகுடத் துரைச்சியவன வந்தாள வெளியாக
 மூடு சிவிகைவைத்தார முன்னாலே அல்லியாககு
 ஏறினாள் சிவிகைதனி லெடுத்தார்கள் தாதியாகள்

அந்தப் புரத்தினிலே ஆரணவகைக கொண்டுசென்றார்
 பத்தாங்கட டரணமனையிற் பத்தினியைக் கொண்டுசென்றார்
 சிவிகைதனை விட்டிறங்கிச் சென்றாளே மாளிகையில்
 கெண்டியிற் றீராதமது கொண்டுவந்து முனபுவததார
 கைகாலுஞ் சுத்திபண்ணிக கனிவாயைக் கொப்பளித்து
 அமுதுண்ணு மண்டபத்தில் ஆரணவகு போய்ச்சோந்தாள
 பந்திப்பாய மேலாகப் பாங்குடனே வந்தமாந்தாள
 வாழை யிலேபோட்டு வரிசையுடன் நீர்தெளித்து
 மலவிகை¹ மொகக்குபோலே மாற்றுவாளளி நிறம்போலே
 போசனமும் பாயசமும் பொரிகதறியும் வைத்தார்கள
 பத்து வகைக்கறியும் பதினெட்டு பச்சடியும்
 சாககரைப்பால் போசனமும் முப்பழமும் பாயசமும்
 உண்டு புசித்தார்கள உரிமையுட னெல்லவரும்
 கைகா லலம்பிராகள கனிவாய்கள சுத்திசெய்தார
 மற்றுமொரு மண்டபத்தில் வந்தமாந்தா ரெல்லவரும்
 சந்தன புஷ்பமுடன் தாமபூல தானகொடுத்தார
 வாகுகித் தரித்தவர்கள் மண்டபத்திற் கொலுவிருந்தார
 அன்னநடை துரோபதையை அருச்சுனரும் தாமழைத்தார
 கல்யாண முகூர்த்தமது கடுகிராள வையுமென்றா
 லலை யெழுதியே ஊருருக கனுப்புமென்றா
 ஆரூயிரம் பாண்டியர்கள் அனைவோர்க்கு மோலையது
 எழுதியனுப்புமென்றா இன்பத் துரோபதையாள

கல்யாண ஷீலயெழுதி இராசராசருக்கு
 அனுப்பினார்.

அவ்வாரத்தை கேட்டு அருச்சுனனும் மனமகிழ்ந்து
 அண்ணலதரும் ராயருக்கு அறிக்கையிட்டா னருச்சுன னும்
 மாயன் பெருமானும் மற்றுமுள்ளோர யோசனையா
 சாஸ்திரி பிராமணரைச் சூழியிலே தாமழைத்து
 ஊரகணக்கப் பிள்ளைகளை உத்தமரை வரவழைத்து

¹ மொகக்கு = மொட்டு

சீமைக கணக்கரைச சீருடனே தாமழைத்து
 திககட கிழமையிலே தசமிநல்ல முகூததமவைத்து
 அல்லியாக்கும் அருசுகன்றகும் அழகு முகூததமவைத்து
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அணைவாரும் வாருமென்று
 எழுதுமென்றோ ரோலையது இனபமுடன தாமலிங்கம்
 அப்போது கணக்கப்பிள்ளை அன்புடனே ஒலைகொண்டு
 ராழப பனையோலை இருபக்கம் காம்பரிந்து
 தாளிப பனையோலை தலைபக்கங் காம்பரிந்து
 வாரிய வோலையிலே மஞ்சளை மேறபூசி
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயனமார தங்களுக்கும்
 வக்களை யாகவேதான வைத்து எழுதினார்கள்
 எழுதிய ஒலைதனை யெடுத்ததுச சுருளமடித்து
 செந்திரிககம் போட்டுத் திருவடிககீழ் வைத்தார்கள்
 நமஸ்கார மென்றுசொல்லி நடந்தார கணக்கார்களும்
 ஒலை தனையெடுத்து உத்தமனா தருமலிங்கம்
 காற்றி லதிகமான கடுந்தூதா தமையழைத்து
 மலையுடனே தலைகொடுக்கும் மன்னவரைத் தாமழைத்து
 ஒலைகொண்டு போமென்றோ உத்தமனா தருமலிங்கம்
 இருந்த புரந்தாண்டி இயலான காடுவிட்டு
 காடு மலைதாண்டிக் கரியமலை தானகடந்து
 ஆறு சுணைதாண்டி அதிக வனங்கடந்து
 குன்று மலைதாண்டிக் கொப்பெனவே தூதாட்கள்
 மதுராபுரி பட்டணத்தில் வந்துவிட்டார தூதாட்கள்
 பாண்டிய ராசாமுன்னே பாங்குடனே ஒலைவைத்தார
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயனமார முன்புவைத்தார
 சாஷ்டாங்க மாகவே சரணமிட்டார தூதாட்கள்
 ஒலை தலைபடித்து உத்தமர்கள் தாமுமெத்தச
 சந்தோஷப் பட்டார்கள் தாமமுடி ராசாக்கள்
 நாமும் வருவோமென்றோ நல்லதொரு பந்தலுக்கு
 ஆறு யிரவரம் ஐயனமார பயணமானா
 பொன்னினமலை நாடாளும போவமுதி யாக்கூட

மற்றுமுள்ள ரரசாகுகள மனனா பயணமாறா
யானை பரிவாரம் அடங்கலும் பயணமாறா
துரியோதன ராசனுக்குச் சுருளோலை வந்ததுகாண
துருபத தேசனுக்குச் சுருளோலை வந்ததுகாண
மாததிர தேசனுக்கு வந்ததே ஒலையது
மண்டலத்து ராசருக்கு வந்ததே ஒலையது
கலயாண வோலைதனைக் கண்ட வுடனாகச்
சகலமான ராசாகளும் சந்திரோஷமாய் வருகிறார்கள்
திகெடெடை யாண்டதொரு துரைகளெல்லாம் வருகிறார்கள்
மண்டலத்தை யாண்டவர்கள் வருகிறாக் எப்போது
முழங்கின மேளங்கள் முமமண்டலம் தாமதிர
செந்தா ளெழுமபுவது சூரியனைக் கப்பினதே
கருந்தா ளெழுமபுவது சதிரோனைக் கப்பினதே
முத்தைப் பிளந்தார்கள் மூன்றாகுந் நடடாரகள்
பவளம் பிளந்தார்கள் பந்தற்கால நடடாரகள்
வெள்ளியாற் காலதிறுத்தி வெற்றிலையாற் பந்தலிடம்
முங்கிற பிளந்தார்கள் 'முசகுடும் பந்தலிடார
கரும்பாலே காலதிறுத்தி அரும்பாலே பந்தலிடார
ராக்ருப் பிளந்தார்கள் எங்கெங்கும் பந்தலிடார
பச்சோலைப் பந்தலது பந்தந்தார்கள் எத்திசையுப்
வன்னிமரங் கமுகுமரம் வாசலெல்லாம் நாட்டினார்கள்
தென்னைப் பலாமரமுந் தெருவெல்லாம் நாட்டினார்கள்
வாழை மரங்களவை வாசலெல்லாம் நாட்டினார்கள்
மாவினைத் தோணமும் வாசலெங்குங் கடடினார்கள்
எங்கெங்குஞ் சாலாகளாம் எத்திசையுந் தோணமாம்
கண்ணாடி சல்லிகடிக் கவரிமான் குச்சுகடிக்
பஞ்சவாணக் கிளிகள்தமமைப் பந்தலிலே தூக்கிகடிக்
அன்னமு மயிலினமும் அழகுபெறக் கடடினார்கள்
சன்னலிலே பனிரீரைச் சாடின ரெத்திசையும
நிலக்கோல மிடடாரகள் நிலமெல்லாம் பூத்தெளித்தார

முசகுடும் = முழுவதும்

அததா புழுகுகளை யள்ளித் தெளித்தார்கள்
 பட்டுதனப் பாயபோட்டார பந்தலுக் குள்ளாகச்
 சாரத் தலையணையுஞ் சகலத்துத் திணடுமவைத்தார்
 அந்தச் சமயத்தில் அநந்தங்கோடி ராசாக்கள்
 வருகிற துரைகளென்றால் மட்டு மிதங்களிலலை
 வாகனங்கள் விட்டிறங்கி வந்தார துரைகளெல்லாம்
 சந்தன வடி வழகா தருமருக்கே தெண்டனிட்டார
 பந்தலில் வந்தமாந்தார பாங்குள்ள ராசாக்கள்
 அததண்ட பெண்டுகளும் அனைவரும் சிவிகை விட்டு
 அந்தப் புரத்திலே அனைவரும் போய்ச் சோந்தார
 சாஸ்திரி பிராமணர்கள் சகலபேரும் வந்தமாந்தார
 செந்நெல்கை கீழ்ப்பாப்பிச் சேஷ மனைபோட்டு
 மணவறைப் பந்தலுக்கு மாப்பிள்ளையைக் கூட்டி வந்தார

அல்லியரசாணியை அருச்சுனன்
 மாலையிடுதல.

மாப்பிள்ளையும் பெண்ணுமாக வந்தமாந்தார பந்தலிலே
 சேஷ மனைமேலே சீருடனே வந்தமாந்தார
 செந்நெல் லரிசிகொண்டு தெற்குநோக்கிப் பொங்கலிட்டார
 நானிதன வந்துநின்றான நல்லமணப் பந்தலிலே
 பாலால் முகந்தூடைத்தான பத்துவிரல் நகங்களைந்தான
 பணிசெய்வன சங்குதப் பாரத்தீபா குடைக்கவிகக்
 சங்கீத மேளங்கள் சபையில் முழங்கிநிற்க
 வெற்றிசசக கூத்தினாகள் விருதுமேள மடிப்படவே
 சீகக்கு கழித்தாராகள் சீரா யிருவருக்கும
 முன்னூறு பிராமணப்பெண் மூன்று நலங்குசெய்தார்
 ஐநூறு பிராமணப்பெண் ஐந்து நலங்குசெய்தார்
 எழுநூறு பிராமணப்பெண் ஏழு நலங்குசெய்தார்
 மஞ்சன் சாலையிலே மஞ்சன் ராட்டிவைத்தார்
 தீர்த்தங்க ளாடினா தரும முடியாரும
 நீராவட்டி யுலாத்தினாக்கள் நிலங்கள்ளிக் காப்புமிட்டார்

1871, April 25, 1871

ஈத துகிலகளைநது இழைசேரநத பட்டுததி
 நனைதத துகிலகளைநது நாகத்தளிர் பட்டுததி
 மாபபிள்ளையப பெண்ணுடனே மண்டபத்திற கூடி வந்தார
 அலங்காரம் பண்ணுறறா அழகா யிருவரையும்
 எழில் விஜயராஜாவை எப்படி யலங்கரித்தார
 கோதி முடித்தாராகள கொண்டைமுடி போட்டாராகள
 உச்சிக்கொண்டை போட்டாராகள உறுமலை கடடி னாகள
 வண்ணத் தலைப்பாவை மன்னனுக்குத் தாமதரித்தார
 முத்துக் கடுக்கனது முகமழகாயக நதிவிடந்
 முத்துத்தூராயக் கலிகத்தூராய முன்னெற்றி விறசொருகி
 ஓட்டுக் கடுக்கனது உலகம் விலைபெறுமே
 பச்சைக்கல லாலமுருகு பதித்தாராக ளருச்சுன்றகு
 வச்சிரக் கடுக்கனுடன் மாணிக்கக் கடுக்கனி டார
 கண்ட சரங்கனொடு கனவுதர சஞ்சமுடன்
 மோகன மாலையென முத்துச் சரப்பனியும்
 ஐந்தாம பிறைபோலே அடுக்கடுக்காய மாபதக்கம்
 சிங்க முக்ககடகம் ஈரான பாஜிபநது
 அரைநாண் காரிறுக்களும் ஐந்துவில மீனாதிர்மும
 நீட்டிவைக்குங் காலகளுக்கு நெறிஞ்சிபஞ்ச சல்லடமாம்
 மணடியிடுங் காலகளுக்கு மாதளம்பஞ்ச சல்லடமாம்
 சந்திரகாந்தத் தட்டிகட்டித் தாமரைபஞ்ச சுங்குவிட்டுப்
 பூவிழைத்த அங்குக்களும் பூட்டி யலங்கரித்தார
 பொன்னிழைத்த பட்டாடை போட்டாராகள வல்லலாட்டு
 சிவசிவா வென்றுசொல்லித் திருநீற்றுக் காப்பணிநது
 சந்தனப் பொட்டுமிட்டார தருமாதம்பி அருச்சுனாக்கு
 மல்லிகை மாலைதனை மார்பி லணிந்தாராகள
 அருச்சுனரைச் சோடித்தார அழகுபெறத் தோழமொல்லாம்
 ஆயிரம் பெண்களவா அலலியரைச் சோடிப்பார
 சம்பங்கி யெண்ணெய்கொண்டுத் கடவி மயிராற்றி
 சீனி மயிராற்றிச் சிமிள்கொண்டை போட்டாராகள
 ஓவ்வொரு மயிர்தனக்கும் ஓவ்வொரு பொன்னிதழாம்

பூனிதழும் பொன்னிதழும் பூட்டி யலங்கரித்தாரா
 கடடி முடித்தகொண்டை காதின்கீழ்ச சோதிமின்ன
 சுற்றி முடித்தகொண்டைச் சூரியனைப் போலிருக்கும்
 பொன்னுயிரம் பெற்றதொரு வன்னசவுரி யுடசொருகி
 ஆணமயிலைப் பெணமயிலை ஆண்டையிலே கோத்தாராகள
 சந்திரனைச் சூரியனைத் தானும் பிறையணிந்து
 பக்கத்திற கோத்தாராகள பலவியாழ வாழ்பிறையும்
 பவலீடு மேலீடு பக்கப் புகடிகளும்
 அழகுநொப்பு சொருகுவாளி அன்னவாளி புனைவாளி
 பச்சைக்கல் முருகுகளும் பதித்தாராகள அலலியாக்கு
 மூக்குத்தி சிந்தாக்கு முருகுமேற காதுகளில்
 நாகரீக்க ¹ காறையது நடுக்கமுத்தில பூஷணமாம்
 ஒற்றைச் சாடுகளாம் ஒருபுறமாம் பொற்சரிகை
 இரட்டைச் சாடுகளாம் இருபுறமாம் பொற்சரிகை
 முத்து வடங்கடளுடன் மோகன மாலைகளாம்
 வட்டச் ² சரப்பணியாம் மாநிறைந்த தாழ்வடமாம்
 ஐந்து விரல்களுக்கும் அமுத்திய மோதிரமாம்
 பத்து விரல்களுக்கும் பதிந்தகளை யாழிகளாம்
 பாடகர் தண்டைகளாம் பருஞ்சிலம்புக காலாழி
 காலாழி கல்லணையாம் பிலாழி பிலலணையாம்
 அஷ்டா பாணமெல்லாம் அலங்காரம் பண்ணினார்கள்
 சோடித்தோ மென்றுசொல்லித் தோழியாகத் தெண்டனிடலா
 அருச்சுனரை அலலியரை அழைத்துவந்தாரா பந்தலிலே
 மணவறையின் மேலாக வந்தமாரதா நிருவருமாய்
 அரசாணி நாட்டி னார்கள் அமமிக குழுவியைத்தாரா
 சாலுங் காகங்களும சட்டமுடன் வைத்தாராகள
 அமமி வலமாக அரசாணி முனபாக
 குத்து விளக்குகளுங் குடவிளக்கு முனபாக
 பாரதநீப நருச்சுனாமுன பாலி யெதிராக

¹ காறை = கண்டசரம்

² சரப்பணி = கழுத்திலணியும் பொற்சங்கிலி.

ஓமப புகையதனில் உடனிருந்து வேதஞ்சொல்ல
 ஆயிரம் பிராமணர்கள் அருகிருந்து வேதஞ்சொல்ல
 காப்பரிசி தானவழங்கிக் கங்கணந் தரித்தார்கள்
 ஆயிரம் பாண்டியர்கள் ஐயமார தாமெழுந்தார
 மஞ்சளுடன் நெல்லினை மாவும் கழுநூலும்
 தாலியும் கூறைகளும் தந்தாரே பாண்டியர்கள்
 காலுக்கு மிஞ்சியிட்டார கைகளுக்கணை யாழியிட்டார
 காலேக் கழுவினீய் கன்னியைத் தானிட்டார
 தந்தேன உனக்கீந்தேன தாரைநீ பிடியுமென்றா
 ஈந்தேன உனக்கீந்தேன இஷ்டநீ பிடியுமென்றா
 தாரைநீ வராததார்கள் தந்துவிட்டார பெண்ணாசை
 மாவும் கழுநூலும் மஞ்சளுடன் அரிசிகளும்
 அததண்ட பிராமணர்கள் அஸ்தமிட்டார மங்கிலியம்
 மண்டலத்து ராஜாக்கள் மன்னவர்கள் அஸ்தமிட்டார
 ஆறாயிரம் பாண்டியர்கள் அல்லவரும் அஸ்தமிட்டார
 மாயன் பெருமானும் மலையாம அஸ்தமிட்டார
 அரசார வென்றுசொல்லி அழுதுதுகிறான் மங்கிலியம்
 சிவசிவா வென்றுசொல்லித் தோவிஜயன் கட்டலுற்றான்
 மாது தலைகுனிய மன்னன் தரிக்கலுற்றான்
 பிரமமுடி மூன்றுமுடி போட்டானே புண்ணியனார்
 தேவதூத துமிழுமுகித் தேவாபூ மாரிபெய்தார
 சங்கீத மேளமது சபையில் முழங்கியது
 அடிபடுதே ராஜபேரி அநநகர தானதூ
 முப்பத்து முக்கோடி முனிவரும் தேவரெல்லாம்
 ஆகாய வீதியிலே அருச்சுனரை வாழத்தினார்கள்
 முப்புரத்தைத் தானெரித்த முக்கண்ணா வாழத்தினாரே
 அருச்சுனாக்கும் அல்லியாக்கும் அகூஷை யெறிந்துவிட்டார
 அரசாணி சுற்றினார்கள் அமமி மிதித்தார்கள்
 அப்போது அருச்சுனரும் அல்லிப் பெருமானும்
 அருந்ததி பூசைபண்ணி அள்ளிப் பெரியிறைத்தார
 கணையாழி மாற்றினா கட்டழக நிருவருமாய்

மாலைகளை மாற்றினார்கள் வந்தமாதநா நிருவருமாய்
 அததண்ட ராஜாகளும் அள்ளியே சேஷையிட்டாரா
 வந்திருந்த ராசாக்கள் வருந்தியே சேஷையிட்டாரா
 ஆறு யிரவாகளும் ஐயனமார சேஷையிட்டாரா
 சேஷை தரித்தபின்பு சீருடனே மொய்யுமிட்டாரா
 மகுடமுடி ராசாக்கள் வந்தவர்கள் மொய்யுமிட்டாரா
 காப்பரிசி தானவழங்கிக் கங்கணம் அணித்தவர்கள்
 அனைவரையும் தெண்டனிட்டு அரண்மனையி னுட்புகுந்தாரா
 பாலியப் பாயமேலே பாங்குடனே போய்ச்சேர்ந்தாரா
 பாலும் பழங்களுண்டு பசியாறி வீற்றிருந்தாரா
 அந்தமணப் பந்தலிலே அழகான தருமலிங்கம்
 மொய்ப்பாக்கும் வெற்றிலையும் முடிமன்ன ராசருக்கு
 சந்தன புஷ்பங்களும் தாம்பூலம் வழங்கினாரே
 ஆரியா பிராமணாக்கும் அதிபர தேசிகட்கும்
 பலதானங் கொடுத்தவர்கள் பாப்பார்க ளெல்லவாக்கும்
 தானதர்ம் முள்ளதெல்லாம் தருமா வழங்கினாரே
 பலதானம் வாங்கிவந்த பாப்பாரும் போனார்கள்
 மண்டலத்து ராசாக்கள் வந்திருந்த துரைகளெல்லாம்
 போசனச சாலையிலே போய்ப்புகுந்தா ரெல்லாரும்
 பந்திப்பாய் போட்டார்கள் பாங்குடனே வந்தமாதநா
 வாதையிலேபோட்டு வரிசையுடன் கீர்தெளித்தாரா
 அப்பமுடன் தோசைகளும் அதிசமும் எள்ளுருண்டை
 முப்பழமும் சாகக்கரையும் முடிமன்னா வைத்தவர்கள்
 புத்தருக்கு நெய்வாரத்துப் போசன முண்ணுமென்றா
 அததளிகை யுண்டபின்பு மறுதளிகை முன்னவைத்தாரா
 மலலிகை மொககுபோலே மாற்று வெள்ளி நிறம்போலே
 போசனம் பாவித்தவர்கள் பொரிககறியும் வைத்தவர்கள்
 பத்து விதக்கறியும் பதினெட்டுப் பச்சடியும்
 பொன்போலப் பருப்புவைத்துப் புத்தருக்கு நெய்சொரிந்தாரா
 அததளிகை யுண்டபின்பு மறுதளிகை வைத்தவர்கள்
 இளந்தோய்ச்சல தாயிருமவிட்டாரா எலுமிச்சங் காயுமிட்டாரா

போசனங்க ளுண்டபின்புப் பொடியிட்டுக் கைகிழிற்
 கைகா லுஞ் சத்திபண்ணிக கனிவாயுங் கொப்புளித்தார
 மணவறைப் பந்தலிலே வந்தமாந்தார துரைகளெல்லாம்
 சம்பந்தத் தாமபூலந் தட்டோடே வழங்கினார்கள்
 உறவின்முறைத் தாமபூலம் உத்தமர்கள் வழங்கினார்கள்
 யானை யலங்கரித்து அருச்சுனாக்குக் கொண்டுவந்தார
 ஏறினா நிருவருமாய் எடுத்தார நெடுங்குடைகள்
 சண்டா பறக்கவிட்டார தனிபே ரிகையடித்தார
 யானையின்மேல் பேரிகையாம் குதிரையின்மேல் டங்காவாம்
 ஓட்டக்மேல் நகரடிக்கும் ஓசை முழங்கவேதான்
 சங்கீத மேளமது சபையில் முழங்கவேதான்
 எக்காளச் சின்னங்களும் எழில்பெற்றவே யூதிவர
 பாஞ்சசனையம் தேவத்தம் பலவாத தியமுழங்க
 சாமரங்கள் சங்குசின்னம் தனிககளம் ஊதிவர
 பகலவத்தி மத்தாப்புப் பட்டப்பகல் போற்றிடித்தார
 புருசு வெடிபாணம் போத முழங்கியதே
 நஷ்டத்திர் பாணமது நன்றாய் முழங்கியதே
 ஆடாத கூத்துக்களும் அரும்பவணி நாடகமும்
 கேளிக்கை தன்னுடனே கீர்த்திமன்ன ரருச்சுனரும்
 நான்குதெரு ஆர்கோலம் நன்றாய் வருகிறாரே
 தண்ணீர் தெளிப்பார்கள் சாமபிராணி போடுவார்கள்
 வாழைமரம் கமுகுமரம் வாசலெல்லாம் நாட்டுவார்கள்
 தென்கை பலாமரங்கள் தெருவெங்கும் நாட்டுவார்கள்
 நிலக்கோல் மிடுவார்கள் நிலமெல்லாம் பூத்தெளிப்பார்
 ஊர்கோல் மாகியவா உத்தமர்கள் வந்தார்கள்
 ஆலஞ் சுழற்றினார்கள் அருச்சுனாக்கும் அலலியாக்கும்
 திருஷ்டிகள் சுற்றிவந்து தெருவிலே கொட்டுவார்கள்
 வாகனங்கள் விட்டிறங்கி மண்டபத்திற் போய்ப்புருந்தார
 பாலும் பழங்களுண்டு பசியாறி வீற்றிருந்தார
 ஐந்துநாள் சென்றபின்பு அததண்ட ராசாக்கள்
 அவரவர் மாளிகைக்கு அணைவோரும் போகவென்று
 தருமர் செலவதனால் தானடந்தார் மாளிகைக்கு

பாண்டியரும் அல்லியும் விடைபெற்று
மதுரைக்கு வந்தது.

ஆறு யிரவரும் ஐயனமார முதலாக
மூட்சினி கையிலே மெலவியரை வைத்துக்கொண்டு
காலாளுஞ் சேவகருங் கடுகிப் பயணமாரா
தருமா செலவதிறை சந்தோஷ மாயெழுந்த
யானைகளுஞ் சேனைகளும் யாவாகளு மாகவேதாம்
மேள முழங்கிவர முடிமன்னா போகிறார்கள்
மதுராபுரி பட்டணத்தில் வந்ததாக ளெல்லவரும்
நான்குதெருக கோலமவந்து நாயகிபோய்ச் சேர்ந்தாளே
மண்டபத்துக குள்ளாக வந்தமாந்தா ரெல்லாரும்
அப்போது அல்லியரும் அரசுக்கு மாணாளே

அல்லியரசாணி பாலகனைப் பெற்றது.

ஓராந்தான மாதமது ஒருதிங்கட கிழமையிலே
இரண்டாந்தான மாதமது இரண்டுதிங்கள் நாளாச்சு
மூன்றாந்தான மாதமது முத்துக்கொங்கை முகங்கறுத்து
நான்காந்தான மாதத்திலே நனமசககை யானாளே
ஐந்தாந்தான மாதத்திலே அடிவயிறு கனத்திடவே
ஆறாந்தான மாதத்திலே அங்கமெல்லாந் தங்கநிறம்
ஏழாந்தான மாதத்திலே இசைந்தச் மந்தஞ்செய்தார
எட்டாந்தான மாதத்திலே இளைப்புந் தவிப்பானா
ஒன்பதாம் மாதத்திலே உடம்பெங்கும் நோகுதென்றா
பத்தாந்தான மாதத்திலே பாலகனைப் பெற்றெடுத்தாள
பப்புர வாகனென்று பாண்டியர்கள் பெயருமிட்டா
மாணிக்கத் தொட்டியிலே வளருகிற னிரகிரணம்
சொக்க ருளாலே சுகமாக வாழ்ந்திருந்தா
பாரிலுள்ள ஆடவரும் பாலகரும் மங்கையரும்
ஆரியரும் மறறோரும் யாவாகளும் இக்கதையைப்
படிக்கும் பலனாகப் பலநன்மையு மடைந்து

ஆல்போல தழைத்து அறுகுபோல வேளுநறி
பாலபோல ருசிக்கப பாரிலமிகத தானவாழி
மூங்கிலபோல அனனைசுற்றம் முசியாமல தானவாழி
ஒங்கிய நாலவேத முயிர்பலவுந தாமவாழி

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிறுத்தம்.

மாதவத தோரகள வாழக மற்றுள்ள தேவா வாழக
வேதமும் வாழக வீர சைவாகள தாமும் வாழக
ஆதுலா முனிவா வாழக அருந்தவ ருஷிகள வாழக
பூதலம் வாழக விந்தப புவியுளோர வாழகத தானே

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிறுத்தம்

இப்பெருங் கதையை யுரைத்தவா படித்தோ
ரெழுதினோ பொருளாவிந்த திசைத்தேநா
செப்பரு மனபாற கேட்டுளோ ரிதனபோ
செப்பினோ தீமையிற மீராதே
ஔப்பெருஞ் சிறப்பு மைந்தரும் வாழவு
மிசைந்ததீரக காயுளு மெய்தி
ஔப்பருங் கதியி னிலைபெற விளங்கி
யுமபரும் புகழ்வாழ குவரே

அ ல் லி ய ர ச ா ணி ம ா லே

மு ற் றி ற று

அலலியரசாணிமாலையின்
அரும்பத விளக்க அகராதி

அ

அகம் - இறுமாப்பு.
அக்குமணி - சககு.
அங்காடிக்கூடை - கடைவீதியில்
பண்டங்கள் வைத்திருக்கும்
கூடை.
அகவம் - குதிரை.
அஸ்திரம் - அம்பு.
அஞ்சனம் - மை
அட்சயபாத்திரம் - பிசசையெடுக்க
கூறும் பாத்திரம்
அட்டாஹம் - உண்பபண்ணி ஆளும்
அணங்கு - தெய்வப்பெண்
அண்டர் - தேவா
அதிராதி - முழுத்தேரரசா
அந்தகன் - யமன்
அந்தணி - பிராமணா
அப்பிங்குனம் - அப்பியங்குனம் -
எண்ணெய் ஸநானம்
அமர் - சண்டை, யுத்தம்
அரதேசி - உளநூலான
அரப்பு - அரைப்பு - இலுப்பைப்
புண்ணைக்கு
அரவம் - பாம்பு
அரன் - சிவன்.
அரிகுத்தடி - சிங்கக்குத்தடி
அரிவை - பெண்
அருது - சமீபம்
அரித்தரதி - ஒருவகைத்தோவிரா
அழிம்பு - அழிவு
அழிம்பு - அழிம்பு
அனந்தல் - நித்திரை, தூக்கம்.
அனல் - கொடுப்பு.

ஆ

ஆகடியம் - அரியாயம்.
ஆகீழம்பு - ஆகடியம்
ஆக்கிரமித்து - கோபிதது.
ஆக்கினை - தண்டனை.

ஆங்காரம் - அகங்காரம் - காவம்
ஆதர் - காப்பாற்று
ஆத்தன் - சூரியன்
ஆலயம் - கோயில்

இ

இடர் - துன்பம்
இடுக்கம் - துன்பம்
இணை - இரண்டு
இயம்பு - சொல்
இரணழாசு - போராழாசு
இருநிலம் - விசாலமான பூமி
இன்பம் - சந்தோஷம்

ஈ

ஈழம் - இலங்கை.

ஏ

ஏகாந்தம் - தனிமை
ஏனதி - காவிதன்

உ

உகந்த - பிரியமான
உச்சித்தம் - வெகுமதி
உந்திச்சுழி - கொப்பூழ்.
உய்வோம் - பிழைப்போம்
உருமம் - மத்தியானம்

ஓ

ஓனவை - கிழவி

க

கணை - அம்பு
கண்டிகை - உருத்திராட்சம்
கதம்பம் - வாசனைப்பொடி
கதிரோன் - சூரியன்
கமண்டலம் - கெண்டிகை, சுரைக
குடுககை

கமலம் - தாமரை

கழித - பாகுமரம்

காம் - கை

கருமம் - வேலை

களிகூர்ந்து - சந்தோஷித்தது.

கனகதண்டி - தங்கப்பலககு
கனி - பழம்

கா

காண்டிபன் - அரசனான
காந்தி - பிரகாசம்
காலகண்டி - சிவபெருமான,
காலன் - யமன
கானகம் - காடு
கானம்மை - ஞானம்பாள

கி

கின்னரி - வீணை

கு

குழி - கூட்டம்
குளிகை - மாததிரை

கூ

கூடல் - மதுரை,

கோ

கோகீதமணி - ஒருவகை முதது
கோண்டாண்டித்தல் - ஒருவகை
விளையாட்டு

கோப்பென - விரைவாக, சீக்கிர
மாக.

கோசவணம் - கொய்சகம் - விடுந
தலைப்பு

கொற்றவன் - அரசன

கோ

கோகிலம் - குயில

கோமான் - அரசன

ச

சங்கமர் - சிவனடியார்.

சடலம் - உடம்பு

சதி - ம

சதுர்முகன் - பிரமா.

சமரதர் - ஒருவகைத் தோ வீரா

சமுதாடு - ஒருவிதக்கத்தி

சம்பிரங்கன் - சம்பிரமங்கள் - சந
தோஷக்கொண்டாட்டம்

சாம் - அம்பு

சந்வி - கொஞ்சி

சல்லி - தொங்கல

சன்னதம் - ஆவேசம்.

சா

சாகரம் - சமுத்திரம்.

சாம்புவன் - பறையன்

சி

சித்தசன் - மன்மதன்

சித்தை - மனம்

சு

சுந்தி - மடிப்பு

செ

செந்திரிக்ம் - ஒலையிருமுக்க
துக்குமெலமுடி

செருக்களம் - யுத்தபூமி.

சேவி - காது

சே

சேருபந்து - சோபந்து - சவுகர்

சேனைவிதம் - அநேகவிதம்.

சோங்கு - ஒருவகைக் கப்பல்.

சோபம் - சோவு, கீரோப்பு

சோளி - பிசசைக்காரன பை

சோ

சோனைமழை - பெருமழை.

ந

நட்டி - கசசை

நாணி - பூமி

நாணிபதி - அரசன

நனஞ்சயன் - அரசனான

நன்மதுரை - ஒப்பற்ற மதுரை

நா

நாமகீதழல் - பூமலை அணிந்த கூந
தல

நாமணி - கயிறு

நாரகன் - தோசசாரதி

நி

நிங்கள் - சந்திரன்.

நிருநீறு - விபூதி

நு

நுகில் - வஸ்திரம்

நுணையடி - இரண்டு பாதிங்கள்

நும்பி - வண்டு

நுயய - பரிசுத்தமான

நுரவு - கிணறு

நுரிதம் - வேகம்

நோ

நோழிதல் - வணங்குதல்

நோழுவம் - மாட்டுக்கொட்டில்.

நோ

நோழன் - சினேகிதன்

நடபாவி - வழிகிணறு

நட்டனை - பரிசாசம், வேடிக்கை

நண்ணி - நெருங்கி

நயனம் - கண்.

நா

நாழிகள் - பிரமா.

நிகழ்த்துதல் - சொல்லுதல்

நீர்முட்டை - நீராகுமிழி
நீரு - (தெலுங்கு) தண்ணீர்

படுகளம் - யுத்தபூமி.
புட்டடை - தானியக்களஞ்சியம்
புனிதல் - வணங்குதல்
பண்டு - பழம்
பதாதி - வாசனமில்லாதவா
பரி - குதிரை
பரிமளித்தல் - வாசனைவீசுதல்
பருவதம் - பாவதம் - மலை
பல்லவம் - கொட்டி
பவுத்திரம் - மோதிரம்
பன்னுதல் - சொல்லுதல்

பாட்டை - வழி
பார - பெரிய
பாரளந்தார் - கிருஷ்ணா
பார் - பூமி
பார்த்தன் - ஆசசுனை
பாலீசர் - கபாலீசா - சிவன்
பாவி - (தெலுங்கு) தண்ணீர்
பானு - சூரியன்

பீடாரன் - பாம்பாட்டி
பிராயம் - வயது

புகல் - சொல்
புயங்கம் - பாம்பு

பூஷணம் - பாம்பு
ம

மகடி - ஒருவகை ஊதுகுழல்
மசங்குதல் - கசங்குதல்
மஞ்சன் - மகன்
மடல் - பனைமட்டைக்கங்கு.
மடிதல் - சாதல்

மடை - வாயக்கால
மணம் - சலியாணம், வாசனை
மண்டலம் - பூமி.
மத்தகஜம் - மதங்கொண்டயானை
மதி - புத்தி, சந்திரன்

மதுரம் - இனிப்பு
மறலி - யமன்
மறலிமைந்தன் - வீமன்
மறையவன் - பிராமணன்
மா

மாநு - குற்றம்
மாரன் - மனமதன்
மீ
மீட்சி - காலமோதிரம்

மு
முகந்து - மொண்டு
முகில்வண்ணர் - மேகநிறத்தா, கிரு
ஷ்ணா

முஸ்தீபு - தயா
மே
மேனி - உடம்பு
வ

வரன் - சிவன்
வருஷித்தல் - (மழை) பெய்தல்
வலகைவாங்கிப்போதல் - கூட்டத்
தோடே எடுபட்டுப்போதல்,
வல்லவி - சகதியுள்ளவன்
வல்லியம் புலி
வளவன் - சோழன்
வன்மை - கொடுமை
வா

வானவர்கோன் - தேவர்களுக்கு
அரசன், இரதிரன்
வி

விடாய - தாகம்.
விடுதி - வீடு.
விஜயன் - ஆசசுனை
விந்தை - ஆசசரியம்.
விமலர் - சிவன்
விருதி - ஜெயம்
விவந்த - மிருகம்
விளம்புதல் - சொல்லுதல்

வே
வேங்காளம் - கொடிய சூரிய கிர
ணம்

வே
வேதியர் - பிராமணா
வேஷ்டை - சீனைப்பு
வேழம் - யானை
வேள்வி - யாகம்